

TANRININ HÜKÜM GÜNLERİ

Mutlak kayıp sanma kaderin senden aldıklarını.

Görmez misin yenilerini vermek üzere hazırlıklarını?

Halit Şirhan Hatay

13 Mart 2013

“Ölümsüzlük Projesi”nin peşinde koşan birtakım çılgın insan Gazze’nin altını üstüne getirmişti. Zamanın en teknolojik ve tahribat gücü en yüksek savaş araçları kullanılarak Gazze’ye saldırılmış, on binlerce çoluk çocuk, kadın ve yaşlı sivil öldürülmüş ve milyonlarca insan deniz ile ateş arasında küçücük bir kara parçasında kuşatılmıştı. Gazze özelinde Filistin halkının tümü en temel yaşam kaynaklarından mahrum bırakılmıştı. Temiz su kaynakları tahrip edilmiş; gaz, elektrik, yakıt kanalları kesilmiş; ilaç ve gıda malzemelerinin şehre girişi engellenmişti. Hastaneler bombalanmış, mabetler yıkılmış, sokaklar talan edilmiş ve herkes evinden yurdundan çıkarılmıştı. Defnedilemeyen onlarca ceset sokaklarda çürümeye başlamıştı. Hayvanlar bile yaşama mücadelesi verirken insan cesedi yer hâle gelmişti. Böylesi bir dehşetengiz ortamda mahsur kalan sivil halk akıl sağlığını ancak Allah inancı ile koruyabiliyordu. İman gücüyle çıplak ellerini kullanarak tanklara, toplara, uçaklara, tüfeklere, roketlere mukavemet ediyordu. Enkazın altından çocuğunun veya eşinin yahut ebeveyninin bacağına, kolunu, kafasını toplayan yüz binlerce insan “Kurtarıcı”dan başka ne isteyebilirdi ki Allah’tan? *“Rabbimiz, toplumu zalim olan şu topraklardan bizi kurtar ve bize nezdinden bir yardımcı gönder.”* ayetinde belirtilen yakarış, Gazze halkı arasında koro şeklinde ama sessizce atılması gereken bir çığlık olarak benimsenmişti.

Fakat Filistin’in en ücra köylerinden birisinde, toplumunun çığlığına tercüman olmak isteyen ve İsrail’e, Amerika’ya ve onlara destek veren bütün süper güçlere meydan okurcasına yaşamını sürdüren bir kadın vardı. Herkes ona Fatıma Nene derdi. Nene sıfatını hakkıyla elde etmişti. Zira onlarca yıldır Filistin’in yaşadığı kısıtlılığa, kıtlığa ve kuşatılmışlığa rağmen cömert olmayı, elinde avucunda neyi varsa komşularıyla paylaşmayı yeğlemişti. *“Yerdekilere merhamet edin ki göktekiler de size merhamet etsin.”* hadis-i şerifine bütün kalbiyle inanır, Filistin’i kurtaracak olan şeyin toplum olarak aralarındaki merhametin yaygınlaşması olduğunu düşünür ve bunu yaşamıyla temsil ederdi.

Her bir Filistinli gibi aylardır yaşadığı gıdasızlık ve bir ömür boyu çeke geldiği zulümlerden ötürü vücudu kuruyan bir ağacı andıran Filistinli Fatıma Nene’nin umudu dipdiri idi. Yaşlı cismi her ne kadar ölmeye yüz tutmuş ise de gözlerinde beliren yaşam parıltıları, o kurumuş gövdesinden yepyeni ve taptaze bir hayatın fışkırdığını gösteriyordu. O da o dirilişin farkında olmalı ki heyecanını komşularının ve köylülerinin torunlarıyla paylaşıyordu.

“Çocuklarım! Evlatlarım! Ben seksenlerime merdiven dayadım. Hayatımda çok şey gördüm. Nesiller boyu neler yaşadığımızı bir biz bir de Yüce Mevlam bilir. Gün geldi eşlerimiz evlerimizden alınıp bir meçhule götürüldü. Gün geldi gençlerimiz gözlerimizin önünde şehit edildi. Zaman geldi cümle ekinlerimiz, tarlalarımız yakıldı; zeytin ağaçlarımız kesildi, hayvanlarımız telef edildi. Zaman geldi içme sularımıza zehir katıldı. Nesiller boyu biz rahat bir nefes alamadık, güven ve huzur içinde yaşayamadık, müreffeh ve mesut günlerimiz pek olmadı. Karadan, havadan ve denizden kuşatılmış ve âdeta Allah’ın rahmetinin ulaşmasına set çekilmiş bir ortamda yaşamak ancak ve ancak ‘Mükâfat olarak bize cennet yeter ve bize bunu yapanların cezası cehennemdir’ inancı ile mümkündür...” dedi.

“Ahh!.. Ahh!” diye inledi Fatıma Nene gözlerinden yanaklarına süzülen yaşlarla. Sonra entarisinin kolları ile gözyaşlarını sildi ve bütün bir insanlığa sitem ederek konuşmasına devam etti:

“Bir milletin yaşam hakkını elinden almak için altmış yetmiş yıldır yapılan zulümler, gösterilen gayriinsani ve ahlaki muamele yetmezmiş gibi şimdilerde yaratılışın hiçbir kaidesine hürmet etmeyen azgın düşman, yeryüzünde Allah’a başkaldırırcasına bize saldırmaktadır. Kör mermileri şu anda duvarlarımızı delip ciğerlerimize saplanmakta, füzeleri çatılarımızı yıkıp başımıza düşmekte ve yuvalarımızı dağıtmaktadır. Sadece Filistin değil aslında bu saldırıların altında olan. Bütün İslam âlemi ve hatta bütün bir insanlık ahir zamanın bu karanlık sürecini yaşamaktadır. Lakin ben ümitsiz değilim.” dedi.

İki avucuyla tuttuğu ve üzerine yaslandığı asasını sağ eliyle havaya kaldırdı; Gazze’nin üstünü kaplayan ve Siyonist zulmünün gadrini simgeleyen kapkaranlık toz bulutlarını işaret ederek “Bilâl-i Habeşî’in fecir ezanını okumaya giderken geceye hitaben söylediği meşhur bir sözü vardır: ‘Karar kararabildiğin kadar ey gece! Çünkü karardığın en son nokta, fecrin sökün edeceği nokta olacaktır!’ Ben inanıyorum ki biz de ümmet olarak karanlığın en son noktasına gelmiş bulunuyoruz. Zira kıyamet öncesi dönemi yaşıyor ve ahir zamanda Müslümanların çok büyük sıkıntılar çekeceğini biliyoruz. Fakat Allah bize pek yakın bir gelecekte Mehdi’yi ve İsa Mesih’i gönderecektir. Çünkü bütün alametler bunu göstermekte. Hatta inancım odur ki Mehdi gelmiştir ve aramızdadır. O geldiğine göre İsa Mesih de gecikmeyecektir. Her ikisi birleşecek, Deccal’i ve başımıza musallat ettiği müşrik, kâfir ve zalim ordularını yeneceklerdir. Geçmişte Firavun ve Nazi zulmüne uğrayan bir topluluk bugün Firavunluk ve Nazilik yapmaktadır. Firavun, masum Yahudi toplumunu Kızıldeniz’e doğru sürdü ve orada sıkıştırdı. ‘Sizi muazzam ordularıyla kuşattım, ya denize girip boğulacaksınız ya da askerlerim sizi ve çocuklarınızı biçecek ve kadınlarınızı kendilerine köle olarak teslim alacaklardır. Çünkü yeryüzünün Tanrısı benim!’ diye kibir ve nefretle haykırdı. Fakat yüce Allah’ın bir kasemi ve vaadi vardı: ‘Kibir benim ridamdır! Kim onu kullanmaya kalkışırsa onu ikiye bölerim!’ Nitekim öyle de yaptı. Kudretini Musa’nın asasına yükledi ve onunla Kızıldeniz’i ikiye ayırdı, mucize olarak deniz ortasında güvenli bir yol açtı ve masum Yahudi toplumunu oradan sağ salım geçirdi. Hezeyan yaşamaya başlayan Firavun ‘İşte görüyorsunuz, deniz benim için ikiye ayrıldı,’ sözleriyle etrafına kibir ve hayal satmaya devam etti ve mağlubiyetini gizlemek için Musa ve toplumunun arkasından denizin ortasına daldı. Tabii sorgusuz sualsiz ona inanan ve itaat eden zalim kavmi peşinden sürüklendi. Çok sürmeden Hak batıla galip geldi ve Firavun ile zalim kavmi denizin ortasında boğuldu,” dedi ve asasını ufuktan indirirken bir anlığına belki de bir gün, kuşatıldıkları Gazze sahillerinden denizi yarararak kurtulacaklarını hayal etti. Sonra başını vakur bir şekilde önüne eğdi, asasına yaslandı ve son sözlerini söyledi:

“Yavrularım, masum çocuklarım; Allah, toplumları ferden ferda ve cümleten sürekli imtihan eder. O günün masum toplumunun bugünkü çocukları zalim ve gaddardır. Bugün de Allah kudret elini biz masumlara uzatacak ve kıyametten önce kısa süreliğine de olsa dünyayı adaletle, barışla, huzurla ve refahla dolduracaktır. Öyle ki kuzu ile kurt, arslan ile ceylan, yılan ile insan yan yana olabilecek ve kimse kimseye zarar vermeyecektir. O zaferi elde ettiğimizde biz düşmanlara asla benzemeyeceğiz. Allah’ın nusreti karşılığında şükür, adalet ve merhametten ayrılmayacağız. Biz zalim bir kavim olmayacağız!”

SADECE KENDİNİ BESLEYEN ÇOBANLAR

Sadece kendini besleyen çobanlar;

Arkalarında yalnızca sürüsünün kanını bırakırlar

Halit Şirhan Hatay

9 Nisan 2022

İnsanlık suskundu. İnsanlık pusudaydı. İnsanlık inançsızdı. İnsanlık şımarmış ve başkaldırmıştı. İnsanlık zulüm işliyordu. İnsanlık ihtilaf içindeydi. İnsanlık mazideki bütün suçları, günahları, isyanları ve sapkınlıkları bir anda ve bir arada işliyordu. İnsanlık meleklerin Rabbe söylediği gibi yeryüzünde fitne fesat çıkartıyor ve kan döküyordu. İşte böylesi bir insanlığa bir söz söylenmesi gerekiyordu. Kim oldukları, nereden geldikleri, dünyaya niçin gönderildikleri hususunda son bir hatırlatma yapılması lazımdı. Tanrı olmadıkları ve olamayacaklarının, ölümsüzlüğü elde edemeyeceklerinin yüzlerine vurulması bizzat doğa tarafından isteniyordu. Arap İslam geleneklerinde musalla taşına konan meyyite şöyle seslenilirdi: “Sübhone men taazze bil kudreti ve el bekaa ve kahara el ibade bil mevti ve el fena”; “İzzetini kudret ve bekasından (ölümsüzlük) alan ve kullarını ölüm ve fena ile kahreden, diz çöktüren Allah ne yücedir!” İşte bu gerçeği unutan ve bütün bir güneş sitemini tehdit eder hâle gelmiş insan ırkı hakkında belki de kâinatın kendisi ve içindeki melekten cinnilere, hayvandan bitkiye, taştan toprağa kadar bütün mevcudat susmuş, pürdikkat kesilmiş ve Tanrı’nın onlarla ilgili “Hükmü”nü vermesini bekliyor ve kim bilir istiyordu.

Meydana gelen hadiselerse insanlığın, ilahi hükme hazır hâle getirilmekte olduğunu gösteriyordu. İnsan aklının alamadığı şekilde Filistin’deki savaş, suya düşen taşın oluşturduğu halkalar misali Gazze’den bütün dünyaya yayılmış ve artık insanlığı tehdit ediyordu. Bu açıdan son bir kurtarıcı bekleyen bir tek Filistinli Fatıma Nene değildi. Harbin yıkımlarını en şiddetli şekilde hisseden merkezlerden birisi olan Rusya’nın Moskova şehrinde evsiz barksız ve kimsesiz kalan çocuklar ve yaşlıların toplandığı bir kampta yaşayan Lena Hanım aynı duygularla doluydu. Günlerce aç ve susuz kaldıkları olurdu da Tanrı’dan ümidini kesmezdi. Dindar bir Ortodoks’tu. Etrafındaki çoğu yaşlı insan çektiği acılardan dolayı delirme noktasına gelmişken o, inancı sayesinde dimdik ayakta idi. Çevresindeki insanlara sevgi ve yumuşaklıkla yaklaşır, onları imana çağırır ve ulusal yazarları olan Tolstoy’un *İnsan Ne ile Yaşar?* adlı kitabından esinlenerek şu telkinde bulunurdu: “İnsan ekmeksiz yaşayabilir, ancak sevgisiz ve Tanrısız yaşayamaz!” Hayattan artık hiçbir beklentisi kalmayan etrafındaki yığınların iradelerini kamçılar ve Tanrı’ya olan güvenlerini uyarmak için nasihatlerini şöyle sürdürürdü:

“Kaç defa kutsal metinlerde okumuştum. Bütün insanlık çok büyük acılar ve sıkıntılar çektiğinde; âdemoğlu çok para düşkün, kibirli ve yalancı olduğunda; nankör, ebeveyn sözü dinlemez hâle geldiğinde; Tanrı’dan çok eğlenceyi sevdiğinde, savaş gürültüleri her taraftan duyulduğunda, depremler başta olmak üzere doğal afetler çoğaldığında, kıtlık her bir yanı sardığında, boşanmalar arttığında, insanların gönlünden sevgi sökülüp onun yerine ihtiras ve güce tapınma duygusu yerleştiğinde Mesih, bütün ihtişamı ile geri gelecek ve beşeri kurtarma misyonunu tamamlayacaktır.”

Aslında Rusya’nın Filistin cephesinde savaşa dâhil olması bir yandan şaşırtıcı olmadığı gibi öbür yandan da tavrı pek insani ve ahlaki değildi. Yıllar önce yanı başındaki komşusu Ukrayna halkına yaptıkları İsrail’in Filistin halkına yaptıklarından aşağı değildi. Onun öncesinde Suriye’de yaptıkları ortadaydı. Çin’in dolaylı desteğini alan ve sahada İran’ın askerî ve siyasi imkânlarını kullanan, zamanın Suriye Devlet başkanı Beşşar Esad’ı da bir asker gibi önüne katan Rusya, Suriye toplumunun bir kısmını katletmiş, bir kısmını da tehcir ettirmişti. Başlarındaki zalim bir diktatöre teslim olan o zamanın Rus halkı zulme rıza göstermenin

bedelini şimdi ödemeye başlamıştı. Akdeniz'deki menfaatlerini korumak isteyen Rusya; İsrail'in, Rusya'nın Suriye'deki bir tesisini vurması sonucunda İsrail'e saldırmış ve savaşın içinde bulmuştu kendini. Suriye topraklarında karşılıklı füze atmalar ile başlayan çatışma kısa bir zamanda tırmanmış ve İsrail'in, Rusya topraklarına balistik füzeler ile saldırmasıyla ölümcül bir savaşa dönüşmüştü.

Bir üretim ve tüketim toplumu olan Çin'in böylesi bir çıkarlar savaşına bigâne kalması düşünülemezdi. Küresel bir savaşın sonunda coğrafyaların da değişebileceğini varsaymış ve herkesin beklediği üzere Rusya'nın yanında mevzilenmişti. Ancak amacı çok farklıydı. Cephelerde Amerika'nın başını çektiği ittifakla çatışırken el altından onlarla Rusya'nın topraklarını paylaşmayı müzakere ediyordu. Zira yüzlerce yıldır nüfusunun kalabalıklığına bir çözüm bulmak istiyor, bu yüzden Rusya'nın uçsuz bucaksız verimli toprakları iştahını kabartıyordu. Beri tarafta dünyadaki tüketim yavaşladığından sanayisi de çok kan kaybetmiş, halkı sefaletle sürüklenmişti. Onun için yangına olabildiğince benzin dökmek ve Rusya'nın da bir an evvel o yangında büsbütün yanmasını istiyordu. Savaşın şiddeti Çin halkına kıtlık ve yokluk olarak yansıyor. Tarihleri boyunca öylesi bir gıda ve güvenlik krizi yaşamayan Çin halkında ise tek bir beklenti yükseliyordu: Son Buda Maitreya'nın gelip onları karanlıklardan çıkarması ve aydınlık bir geleceğe taşıması...

Taraf belirlemede anlaşılamayan yanı başlarındaki Hint toplumu birbirine girmiş ve kendi içinde şiddetli çatışmalar yaşıyordu. Bunu fırsat bilen Pakistan da Hintli Müslümanlarla organize olarak iç savaşlarına müdahil olmuş ve Hindistan'dan koptuğu zamanlardan beri kendine hak gördüklerini geri almaya çalışıyordu. Bir yandan iç savaş, öbür yandan Pakistan'ın saldırıları Çin misali Hintlilerin üretim altyapılarını tahrip etmiş, dünya ile ticaretlerini sekteye uğratmış ve böylece milyonları açlığa ve sefaletle mahkûm etmişti. Görülmemiş trajedi içinde derinlerdeki bir inanç gün yüzüne çıkıyordu: Son Avatar olan Kali Kalkin'in beyaz bir at üzerinde göklerden süzülüp yere inmesi ve insanlığı bitirebilecek olan savaş sona erdirmesi... Aslına bakılırsa harbin şiddetinden ve her yerde açtığı tahribatlardan dolayı istisnasız bütün insanlık maddi manevi derin buhranlar geçirmekteydi. Adi sebeplerden ve beşerî liderlerden ümidini kesen insanoğlu, kuraklıktan yıllarca bir damla su hasreti çeken ve yüzünü göklere çevirerek oradan gelecek bir çisentiye ummaktan başka hiçbir çaresi kalmayanlar misali, yüzünü göklere dikmiş, oradan gelecek olağanüstü kurtarıcıyı beklemekteydi.

RÜZGÂR VE BAŞAK

Rüzgâr bir gün illaki seni düşürür ey başak!

Yedi dirilmek istiyorsan dolu olmaya bak...

Halit Şirhan Hatay

26 Nisan 2022

ÖLÜMSÜZLÜK PROJESİ VE ARZU'L-MEV'UDAH

M. Süleyman'ın pasaportuna manalı manalı bakan polis memuru bir şeyden şüphelenmiş olmalı ki pasaportu da yanına alarak gişesinden çıktı ve amirinin ofisine gitti. Tel Aviv üzerinden Filistin'e gidiyordu M. Süleyman. Üniversiteden dört arkadaşını yanına alarak hâlihazırda en güvenli yol olan uçakla İstanbul'dan Tel Aviv'e uçmuş ve oradan karayoluyla babaannesi Fatıma Nene'nin yanına geçmeyi planlamıştı. Her ne kadar Türkiye'de doğmuş ve burada neşet etmişse de çocukluğundan beri her yaz tatilini babasının ve atalarının diyarı olan Filistin'in Battir köyünde geçiren M. Süleyman o topraklara âşıktı. Alabildiğine geniş zeytin bahçeleriyle, verimli tarlalarıyla, eşi benzeri zor bulunan üzüm bağlarıyla, tarih ve kutsallık kokan havasıyla bu coğrafya ta küçüklüğünden beri onu kendine bağlamıştı. Ne tatlı hatıraları vardı orada ve edinmeye de devam ediyordu. Ne kadar da şımartılmıştı babaannesi tarafından ve hâlâ el üstünde tutuluyordu. Nasıl edilmesin ki? Nenesinin biricik çocuğu olan Abdullah'ın biricik oğluydu. Uzun yıllar önce Fatıma Nene'nin kocası Muhammed, İsrail tarafından köylerine yapılan ani bir hava saldırısıyla şehit olmuştu. Genç yaşta yalnız başına kalan Fatıma Nene bağrına taş basmış ve Hz. Muhammed'in annesi Amine'ye özenircesine yetim Abdullah'ını büyümüşü. Oğlu Abdullah da çocukluk yaşlarından itibaren babasının hatırasına ve annesinin emeklerine yaraşır bir şekilde kendini yetiştirmişti. Keskin zekâsı, çalışkanlığı, yaşından asla beklenmeyecek vakurluğu ve dürüstlüğü ile etrafındaki bütün çocuklardan temayüz etmişti. O asil seciyeleri sayesinde Zeyla Vakfının Gazze'de açmış olduğu Zeyla Kolejine aynı yıl içinde burslu ve yatılı olarak kabul edilmişti. Gazze ve Battir köyü her ne kadar Filistin toprakları olsa da araya İsrail'in girmesiyle ana-oğul birbirlerine uzak düşüyordu. Bu zorunlu ayrılık hem anneye hem oğula çok ağır gelmişti. Annesinin şefkatine ve kucağına bağımlı olarak büyüyen Abdullah bu ayrılıktan çektiği ızdırapları seneler sonra hikâye ederken şöyle diyecekti: “Annemin kokusunu, tarlada çalışmaktan nasırlaşmış elleriyle başımı ve yüzümü okşamasını, sabahları Razzak olan Allah ne veriyse bana kahvaltı hazırlamasını, okula ısmarlarken alnımdan öpmesini ve ardımdan ‘Allah maek ya buney’; ‘Allah seninle olsun oğulcağızım’ deyişini öyle özlüyordum ki kaç defa okulu terk edip köyüme dönmeyi düşündüm.”

Fakat her defasında özlemini bastırmıştı genç Abdullah. Zira bir hayali vardı ve onu gerçekleştirecekti. Uzun yıllardır koruma kollama kanatlarını Filistin'in üzerinden hiç eksik etmeyen Türkiye'de en iyi üniversiteyi kazanacak, orada okuyacak, sonra çok iyi bir iş bularak hayalini süsleyen İstanbul'a yerleşecek ve dönüp annesini yanına alacaktı. Nitekim annesini yanına alması hariç öyle de olmuştu. Hatta daha fazlasını da elde etmişti. Lise yıllarında gösterdiği olağanüstü performansla Türkiye'deki birçok özel üniversitenin dikkatini çekmiş ve çoğundan özel bir davet almıştı. Ancak Abdullah vefalı davranarak o seçkin üniversiteler arasından Zeyla Vakfının İstanbul'da açtığı “Bilim Üniversitesi”ni tercih etmişti. Tıp bölümünü okuyan Abdullah'ın üniversite laboratuvarında çalışırken ortaya koyduğu projeler ve yayımladığı makalelerle başarısı Türkiye sınırlarını aşmış ve tüm dünyadaki bilimsel çevrelerde yankı bulmuştu. Son sınıfta “ölümsüzlük” üzerine ortaya koyduğu hipotez ve hipotezini destekleyen deneylerle tıp dünyasını ve hatta bütün bir insanlığı ayağa kaldırmıştı. Nobel Komitesi söz konusu projeye lakayt kalmamış ve 2030 yılının Nobel ödülünü ona vermişti. Bu

başarısında hem Zeyla Vakfı Yönetim Kurulu Başkanlığının hem de Bilim Üniversitesi Mütevelli Heyeti liderliğini yürüten Dr. Alexandra'nın maddi ve manevi desteklerinin şüphesiz çok büyük bir katkısı olmuştu. İlk tanışmada Abdullah'ın zekâsının farkına varan Dr. Alexandra onu yakından takip etmiş ve yapacağı bütün bilimsel çalışmalarda imkânlarını seferber etmişti. Böylece bütün bir üniversitenin ve ülkenin gurur duyduğu netice alınmıştı. Ama bu neticeye en fazla sevinen ve mutluluk duyan iki insan vardı; annesi ve biricik sevdası Light...

Gazze'ye okumaya gittiğinde oğlunun ayrılığına en az kocasının ölümü kadar kederlenen Fatıma Nene, yavrusunun parlak istikbalinin hayaliyle ancak teselli bulmuş ve sabredebilmişti. Oğlu fırsat bulup da arada bir yanına geldiğinde ise ölmüş de dirilmiş ve cennete buyur edilmiş gibi sevinç duyardı. Evladı Nobel Ödülü'nü aldığı anda hayatının en mutlu anını yaşamıştı. Yaşamını düzene koyan ve üniversitede Dr. Alexandra ile el ele dünya çapında bilimsel bir merkez kurmaya girişen ciğerpareyi onu yanına davet etmiş; fakat o kendi topraklarında, tek başına duyduğu saadeti eşinin mezarının yanında, yakınında duymayı tercih etmişti. Abdullah'ın bütün ısrarlarını “Oğulcağızım! Ben bu topraklarda doğdum, bu topraklarda öleceğim ve bu topraklarda babanla birlikte dirileceğiz,” diyerek geri çevirmiş ve şunu ilave etmeyi ihmal etmemişti: “Bana yapabileceğin en büyük iyilik dünya tatlısı bir torun vermektir!”

Annesinin mesleğini devam ettirmek isteyen, Alexandra'nın kızı Light, Bilim Üniversitesinde tıbbi kazanarak Abdullah ile aynı sınıfa düşmüştü. Abdullah'ın çalışkanlığından, dürüstlüğünden ve birlikte yürüttüğü projelerde şahit olduğu bilimsel zekâ ve sezgilerinden çok etkilenen Light gizliden gizliye ona gönlünü kaptırmıştı. Aynı şekilde Light'ın karakterine, iffetine, ondan geri kalmayan zekâsı ve çalışkanlığına, cemaline ve de Zeyla Vakfı içinde insanlık uğruna verdiği emeklere hayranlık duyan Abdullah kendinden bile sakladığı bir sevdaya düşmüştü. Birbirlerine olan saygılarından ve utangaçlıklarından dolayı karşılıklı açılmayınca ta baştan beri işin farkında olan Dr. Alexandra olaya el atmış ve üniversiteyi bitirir bitirmez onları evlendirmişti. İşte bu evlilikten her iki dedesinin ismini alan Muhammed Süleyman hasıl olmuştu.

M. Süleyman Türkiye'de serpilip gelişirken yaz mevsimlerinde annesi ve babası onu babaannesinin yanına götürüp bırakır, sezon sonlarında geri getirirlerdi. On beş yaşına kadar hep öyle devam etti. On beş yaşını aşınca artık tek başına babaannesinin yanına gider, bütün bir yazı orada geçirir ve zamanı gelince dönerdi. Güvenlik riskleri elbette vardı. Ancak nenesinin şefkatine, sevgisine ve şımartmasına alışan M. Süleyman'ı kimse oraya gitmekten alıkoyamazdı. Eli mahkûm ebeveyni, hem babaanne-torun kavuşmasını sağlamak hem de çocuklarının Arapçayı çok iyi öğrenmesini temin etmek için kendilerince güvenlik önlemlerini alır, öylece gönderirlerdi.

Zaman geçtikçe Abdullah'ın artık çocuğunun yanında gidip gelmemesinde hiç şüphesiz önemli etkenler bulunuyordu. Bir kere, kurduğu AR-GE merkezinde yürüttüğü bilimsel çalışmalardaki yoğunluğundan dolayı oğlu ile programları hiç uyuşmaz hâle gelmişti. Ayrıca özel olarak odaklandığı ve kesin netice almayı umduğu “Ölümsüzlük Projesi”nden ötürü bir Filistinli olarak kendi topraklarına dahi olsa İsrail üzerinden gitmek istemiyordu. Aslında sadece Filistin değil, son dönemlerde bütün yurt dışı gezilerini tamamen askıya almış ve

Türkiye dahilindeki seyahatlerine de kısıtlama getirmişti. Nobel'i aldıktan AR-GE merkezini kurana kadar geçen uzun zaman zarfında birçok hadiseye şahit olmuş, birçok şeyler yaşamıştı. Nobel ödülünü alır almaz Amerika başta olmak üzere birçok gelişmiş ülkenin bilimsel kurumlarından ve araştırma merkezlerinden birlikte çalışma teklifleri almıştı. Fakat Abdullah, artık annesi olan Dr. Alexandra ile yaptığı istişareler neticesinde kendi araştırma merkezlerini kurmanın daha isabetli olacağı kanaatine varmıştı. Meseleyi kanaat olmaktan çıkarıp hayata geçirmeye kalkıştıysa hiç tahmin edemeyeceği meşakkatlerle karşılaşmıştı. Ama o meşakkatler bir projede görülmesi muhtemel olan finansal ve teknik sorunlardan kaynaklanmamıştı. Dünya bilim çevrelerinin tekliflerini reddettiği ve kendi araştırma merkezini kuracağını ilan ettiği andan itibaren gittiği bütün akademik mahfillerde dışlanmaya başlamıştı. Zamanla konferanslara davet edilmez, göstermelik olarak davet edildiğinde ise konuşma veya tebliğ sunma imkânı verilmez olmuştu. Gizli bir el sanki onu izole etmeye uğraşıyordu. Fakat esas ambargoyu kendi merkezine cihaz almaya kalkıştığında yaşamıştı. Muhtaç olduğu aletlerin ve malzemelerin üreticilerinin ona fiyat verme konusunda ayak diremeleri, onu oyalamaları, teklif verdiklerinde ise ürüne rayiç bedelinden katbekat fazla para istemeleri ömründen seneler çalmış ve finansal açıdan büyük bedeller ödetmişti. Fakat azmin elinden hiçbir şey de kurtulamazdı. Sabır ve emekle eninde sonunda Abdullah o AR-GE Merkezini kurmuş ve çalışmalarına tüm hızıyla başlamıştı.

RÜZGÂR VE NEFES

Neden durmaz, niçin durulmazsın sordum ey rüzgâr?

Dedi ki; hayatta kalsınlar diye nefes götürdüklerim var!

Halit Şirhan Hatay

15 Mart 2022

ZEYLA VAKFI, SÜLEYMAN, DR. ALEXANDRA VE KIZLARI LIGHT

Gazze’de kolej açan ve Abdullah’a okuma fırsatı veren Zeyla Vakfının kurucusu Süleyman, vakfın vizyon ve misyonunu ilk günkü gibi harfiyen yürütüyordu. Süleyman o vakfı Nijerya’da kurarken amacı Nijerya başta olmak üzere bütün bir Afrika’da Müslüman-Hristiyan çatışmalarını bitirmek ve aralarında kalıcı bir barışı temin etmektir. Akabinde o barışın gölgesinde kara kaderlerini yenmelerine ve müreffeh bir yaşam kurmalarına yardımcı olmaktadır. Onun için vakfı kurarken adını barış, aydınlanma ve kalkınmanın simgesi olan Zeyla koymuştu. Vakıf dört kolda faaliyet gösterecekti: eğitim, sağlık, yatırım teşviki ve ayni yardım...

Vakıf, okullar açacak ve o okullarda Nijerya özelinde bütün Afrika’da “Aydınlanma” sürecini başlatacak bir eğitim-öğretim müfredatı uygulayacaktı. O müfredat hiç şüphesiz Süleyman’ın dünyayı Doğu ve Batı’sıyla yakından tanımasından; İslam’ı, Hristiyanlığı, Yahudiliği, Budizm’i, Hinduizm’i, Kur’an’ı, İncil’i ve Tevrat’ı bilmesinden kaynaklanan bilincinden ve fikirlerinden süzölmüştü. O müfredatın özü de şuydu: “Evrensel İnsani ve Ahlaki Değerler ve Bilim.”

Bu tanımlamanın Batı’ya ait olmasından ötürü içinde burukluk hisseden Süleyman, söz konusu değerlere “İlahi Değerler ve Sünnetullah” demeyi tercih ederdi. İlahi değerlere yüklediği anlam bir toplumu sağlıklı, müreffeh, mutlu ve güven içinde yaşatan adalet, hukukun üstünlüğü, hukuk önünde eşitlik, özgürlük, barış, temizlik, çalışkanlık, güvenilirlik, ebeveyn hürmet, cömertlik, merhamet, hayvana ve tabiata şefkat ve saygı, kanaat, sorgulama, hesap verme ve sorma kültürü, şeffaflık, liyakat ve benzeri değerlerdi. Sünnetullahın zihnindeki mefhumu ise şöyleydi: Allah’ın kâinatı yarattığı ve onunla işleyişini devam ettirdiği fizik, kimya, biyoloji, matematik ve daha nice bilmediğimiz kanun ve formüllerin toplamı... Süleyman’a göre dinin özü işte o ilahi değerler ve sünnetullahtı. Kim ki ilahi değerleri ve sünnetullahı anlar, kavrar; bireysel, toplumsal, eğitim, iş ve kamusal alanda onları ikame ederse, onlarla işlerse ferdi olarak dünya hayatında başarılı, huzurlu, mutlu ve güven içinde yaşar; ahirette de sevabını inandığı gibi alır, toplum ve ülke olarak da en gelişmiş, en müreffeh ve en güçlü hâle gelirdi.

Bu değerleri öğrenmek için de şeyhlere, mürşitlere, tarikatlara, cemaatlara ve ideolojilere gerek duymuyordu Süleyman. Çünkü o şeyhlerin, mürşitlerin, tarikat ve ideolojilerin çoğunun aydın ve ahlaklı olmadığını, ilahi değerleri ve sünnetullahı kavrayamadığını, insanlara Allah’a ve onun değerlerine değil de kendilerine kapıkulu ve menfaat kaynağı olmaları için çağrıda bulunduğunu ve o değerleri kimi zaman makam kimi zaman da para karşılığında gerek ülke içindeki siyasilere gerekse yabancı istihbarat servislerine sattığını görmüştü. Onun için Süleyman Zeyla Vakfı altında açtığı okullarda hem İslam âlemini hem de geri kalmış bütün ülkeleri aydınlatacağına ve kalkındıracağına inandığı müfredatı şeyhlikten, mürşitlikten, ideolojiden, kültürden ve ferdiyetçiliği zedeleyecek aidiyet duygusundan uzak bir şekilde, şeffaf ve denetlenebilir bir şekilde uyguluyordu.

Vakıf bünyesindeki sağlık faaliyetleri kapsamında Nijerya halkına ve bütün Afrikalılara bilabedel hizmet sunmak için sağlık merkezleri açmıştı. Ayni yardımlar olarak da on binlerce

muhtaç aileye erzak ulaştıran bir ağ kurmayı başarmıştı. Fakat Afrikalıların kendi ihtiyaçlarını giderecek hâle gelmesi için yatırım teşviklerine de eğitim faaliyetleri kadar önem vermişti. Kendi kazancının yanı sıra kendisine inanan, güvenen ve katılım sağlayan Batı Afrika’daki çok güçlü Lübnanlı iş adamlarının desteklerinden oluşturduğu fon ile stratejik ve gerçekçi projelere hibe sağlayıp durmuştu.

Peki, Süleyman kimdi ve Afrika’da ne işi vardı? Süleyman Türkiye’nin Hatay ilinde Arap kökenli bir toprak ağası torunu olarak dünyaya gelmişti. Ailesi Hatay’ın en kalabalık nüfusuna sahipti ve yüz yıllardır tarımla uğraşıyordu. Kendisi okuma tutkusu sayesinde bütün engellemelere rağmen okumayı başarmış ve ailenin ilk niversite mezunu olmuştu. Ailenin uygun gördüğü kuzeni ile evlenmiş ve yaşamına işinin olduğu İştanbul’da devam etmişti. İki yabancı dil bildiğinden dolayı uluslararası ticarete atılmış ve büyük başarılar elde etmişti. Seyahatleri sırasında o zaman bir tıp ğrencisi olan Romanya asıllı Alexandra ile tanışmış ve onunla çok oşkulu, çok tutkulu ama kendisi evli olduğundan ötürü bir o kadar da yıkıcı bir aşk yaşamıştı. O aşk hikâyesi yüzünden maddi ve manevi her şeyini yitiren Süleyman Türkiye’de yaşamına devam edemeyeceğini anlamış, Alexandra’yı mazide bırakmak zorunda kalmış ve Afrika’ya giderek inzivaya çekilmişti. Uzun bir mağara döneminden sonra “Allah’a iman ve salih amel” diye adlandırdığı bir hayat anlamı yakalamış ve bunun için kolları sıvamıştı. nce Nijer sonra da Nijerya’da kurduğu Haske adlı şirketi ve Zeyla adlı vakfı on yıl içinde bütün Batı Afrika’ya yayılmış; Müslüman’ı ve Hristiyan’ıyla, yerlisi ve yabancılarıyla bütün kesimlerin takdirini, güvenini ve desteğini almayı başarmıştı.

EMEK, KADER VE HASAT

Emek, sabır ve zaman...

Hasat ancak böyle olur be insan!

Halit Şirhan Hatay

20 Mart 2013

Alexandra'ya gelince o da Süleyman'ın onu terk etmesi ve ondan bir daha haber alamaması yüzünden buhranlara girmiş, hayatı altüst olmuştu. Süleyman'dan habersiz dünyaya getirdiği ve ona ışık olsun diye adını Light koyduğu kızını tek başına büyütmek zorunda kalmıştı. Hayatın ve ayrılığın ona yaşattığı yalnızlıktan, meşakkatlerden ve yer yer sefaletten kendine manevi bir çıkış bulmuş ve ona sımsıkı sarılmıştı.

Arapların bir atasözünde ifade edildiği gibi “Men cedde ve cahede fe vecede”; “Kim ki işi ciddiye alır ve çaba gösterirse elde eder.”

Alexandra da öyle yapmıştı. Başarılı bir doktor olmuş ve insani olarak bütün bir ülkeye yayılan iyilik hareketi başlatmıştı. Zira iyilik yaparak Tanrı'nın rahmetini kazanacağına ve Süleyman'ı ona geri getireceğine inanmıştı. Ve kader ağlarını örerek on yıl sonra onları Somali'nin Dadaap Kampı'nda beklenmedik bir karşılaşmayla bir araya getirmişti. Her ikisi de oraya mültecilere yardım etmek üzere gitmiş ve kampta karşı karşıya gelmişlerdi. Bütün kırılganlıklara rağmen barışmayı tercih etmiş ve kamp içinde evlenmişlerdi. Böylece Süleyman da haberdar olmadığı kızı Light'a kavuşmuştu. Dr. Alexandra'ya, kızımızın ismini neden Light koydun, diye sorduğunda şu cevabı alacaktı:

“Senin kuzeninden olma kızının adı Işık idi ve sen onların her ikisini yitirdiğinde biz de seni yitirdik. Kızım doğunca içimden gelen bir sesle ölen kızının hatırasını yaşatsın ve sana tekrar hayat versin diye adını Işık anlamında Light koydum.”

Bu cevap karşısında gözyaşlarını tutamayan Süleyman, “Biliyor musun ben de Afrika'da kurduğum şirketimin ismini onların dilinde ‘Işık’ anlamına gelen Haske koydum. Haske ışık oldu ve bütün Batı Afrika'yı aydınlattı. Işık oldu ve sizi bana, beni size ışınladı, getirdi,” diye yanıtlamış ve mülteci kampında olmalarına rağmen hep birlikte masalsı anlar yaşamaya başlamışlardı. Babasına yeni kavuşan Light kendini sihirli bir ortamda şımartılmış olarak bulmuştu. Fakat o masal ve sihirli ortam uzun sürmedi. Çünkü Süleyman çok hastaydı ve kavuştuktan birkaç hafta sonra vefat etti.

Dr. Alexandra kızını yanına alarak Süleyman'la tanışıp âşık olduğu şehir olan İstanbul'a gelmiş; eşinin Afrika'daki maddi ve manevi mirasına buradan sahip çıkmaya başlamış; büyüyen kızıyla el ele vererek Haske şirketini ve Zeyla Vakfını küresel bir boyuta ve değere taşımayı başarmıştı. İnsanlığın gelişimine katkı sunmak amacıyla İstanbul'da Bilim Üniversitesini; Türkiye devletinin millî stratejileri doğrultusunda ve küresel barış çerçevesinde Gazze'de Zeyla Kolejini açan Dr. Alexandra, eğitim ve yardım alanlarında yerel ve global birçok faaliyet yürütüyordu. Onca barışçıl faaliyetlerinden dolayı dünya kamuoyu ona “İkinci Teresa” sıfatını yakıştırmıştı. Light ise kavuştuğu anda kaybettiği babasının hasretiyle gelişimini tamamlamış; onun özlemiyle ebeveyninin yaşadığı aşk hikâyelerini anlatan bir roman yazmış ve *Afrika'da Aşk ve Diriliş* adıyla yayımlamıştı.

İNSAN VE KÂİNAT

Küçük bir kâinatmış insan meğer.
Her bir hücresi galaksi kadar büyük.
Ufku o kadar geniş ki göklere değer.
Yüreği Hakk’a tahtlık edecek kadar büyük.

Bir atom kadar küçükmüş insan meğer.
Dağlardan da ağırmış üstlendiği yük.
Alçalabilirmiş de hayvandan da beter.
Yeryüzünün taşıyamayacağı ağır bir yük.

Halit Şirhan Hatay

20 Aralık 2011

Pekâlâ, herkesin peşine düştüğü ve ele geçirmek için canhıraş mücadele verdiği “Ölümsüzlük Projesi” neydi?

Gerçekten insanoğlu ölümü yenebilir, ölümsüzlüğü yakalayabilir miydi?

Allah’a inanan Abdullah, “*Her nefis ölümü tadacaktır.*” ayetini sıradan bir Müslüman kadar bellemesine rağmen böyle bir araştırmaya nasıl girişmişti? Aslında Abdullah’ın amacı ve hayali ölümü yenmek falan değildi. Niyeti sadece kanser hastalığına çare bulmaktı.

Bu hastalıkla mücadele ederken insan hücresi üzerinde o kadar detaylı araştırmalar ve çalışmalar yapmıştı ki şöyle bir şey keşfetmişti: İnsanın trilyonlarca hücresi vardı. Bu hücreler bir ordu gibi organize olmuş şekilde işliyorlardı. Bütün hücreler yirmi dört takıma bölünmüş, her takım bir hücre tarafından yönetiliyordu. O yirmi dört yönetici hücre ise en merkezî bir tek hücreye bağlı hareket ediyordu. En merkezî hücre dünyanın kendi eksenini etrafında dönüşüne paralel olarak ve tabii ki insanın bulunduğu coğrafyaya uyumlu şekilde gün doğumunda yirmi dört hücreyi âdeta teftişe çıkıyor, her birine bir defa dokunarak kendi aralarındaki iletişim diliyle bir günün bitip yeni bir günün başladığını onlara kavratiyordu. Aynı şekilde yönetici konumunda olan yirmi dört hücre talimatı alır almaz hemen harekete geçiyor ve kendi sorumluluğundaki takım hücrelerine ferden ferda yine bir defalığına mahsus dokunarak gün mefhumunu öğretiyordu. En merkezî hücrenin ikinci bir görevi daha mevcuttu. Dünyanın güneş etrafındaki dönüşüyle eşgüdümlü olarak yıl bitiminde bu sefer gidiyor, bütün takımları bizzat turluyor, trilyonlarca hücreye tek tek dokunarak bir senenin geçtiğini ve yeni bir senenin başladığını ilan ediyordu. Böylece yaratıcı kudret, bu sistemle insan vücudundaki zaman mefhumunu işletiyor, yaşlanmasını ve ölmesini sağlıyordu. Abdullah’ın bu kusursuz nizam içinde keşfettiği en ilginç şeyse en merkezî hücrenin bütün hücreleri dolaşırken doğuştan sahip olduğu sabit ve belli olan tur kapasitesiydi. O kapasitesidir ki insanın ömrünü belirliyordu. Ne kadar tur kapasitesi o kadar yaşam yılı demektir. İnsanda ve hayvanda aynı biyolojik sistemin çalıştığını kavrayan Abdullah’ın Nobellik başarısı, laboratuvar ortamında bir hayvan türünün merkezî hücresinin tur kapasitesini icat ettiği bir tıbbi formülle artırabilmesiydi. Bu da bir adım sonrasında insan ömrünün uzatılabilmesi anlamına geliyordu.

Böylesi bir keşif elbette Abdullah’ın inancıyla ters düşmüyordu. Çünkü geçmişte insanların yüzlerce yıl yaşadığına, örneğin Hz. Nuh’un neredeyse bin yıl hayat sürdüğüne inanıyor ve insanoğlunun tıp yoluyla yine bu kadar uzun yaşayabilme yöntemini bulacağına zaten aklı yatıyordu. Fakat ölümün durdurulabileceğine asla ihtimal vermiyordu. Abdullah inancı gereği ölümsüzlük peşinde olmayabilirdi ancak ellerindeki servetlerle cennet hayatını yeryüzüne indiren zenginler hiç öyle düşünmüyor ve ölümsüzlük üzerine nice AR-GE merkezlerini ve bilim adamlarını on yıllardır çalıştırıyordu. Merkezî hücrenin tur kapasitesinin artırılabilmesiyle ölümsüzlük arzuları şaha kalkan işte o Karun’a denk servet sahipleri hemen harekete geçmişti. Parayı basacak, Abdullah’ı ve formülünü satın alacaklardı. Bilim adamlarının yorumlarıysa o zenginleri daha da azdırıyordu. Basit bir mantık kurgusu ile şu varsayımları yapıyorlardı: Tur kapasitesi artırılabilen merkezî hücrenin diğer hücrelerle olan temasını kesebilirsek belki de insan vücudundaki zaman mefhumunu yok eder, böylece yaşlanmasını ve ölmesini engellemiş oluruz. Bu hesaplara Abdullah’a fani bir kulun kolayca reddedemeyeceği nice teklifler yapılmış fakat o bir şekilde “Hayır!” demesini bilmişti.

Tekliflerinin reddedilmesi karşısında çıldıran ve daha fazla zaman kaybına tahammülü olmayan muhterisler son çare olarak Abdullah'ın oğlunu alıkoymayı tasarlamış ve o gün Tel Aviv havaalanında bunun ilk adımını atmışlardı.

Amirinin ofisinden kalabalık bir polis ekibiyle dönen pasaport görevlisi hiçbir açıklama gereği duymadan M. Süleyman ve arkadaşlarına çok sert bir ifadeyle “Tutuklusunuz!” dedi ve hepsinin ellerine kelepçe taktırdı. Neler olup bittiğine anlam veremeyen M. Süleyman ve arkadaşları şaşkınlık ve tedirginlik içinde âdeta sürüklendiler ve havaalanı dışındaki araca bindirilip götürüldüler. Pasaport gişelerinde sırasını bekleyen yüzlerce insansa meraklı gözlerle olup bitene bakmaktan başka bir şey yapamadı.

MELTEM, YAPRAK VE AŞK

Meltem dokununca neden titrersin sordum ey yaprak?

Dedi ki “Heyecanımın tek bir nedeni var; aşktır aşk!”

Halit Şirhan Hatay

28 Ocak 2022

Araca biner binmez gözleri siyah bir bantla kapatılan M. Süleyman ve arkadaşları kendilerince meçhul bir merkeze götürüldüler ve orada ayrı hücrelere atıldılar. Dört beş saatlik sabırsız bekleyiş içerisinde akıllarına neler gelmedi neler... Ömür boyu zindana atılmaktan tutun belki o an için mübalağaya kaçan öldürülmeye kadar varan ihtimalleri bile düşündüler. İsrail askerlerinin Filistinli insanlara katı davranışları göz önünde bulundurulduğunda bu ihtimaller çok da uzak sayılmazdı aslında. Zira beş üniversite öğrencisi olarak ne suç işlemiş olabilirlerdi ki bu şekilde hiçbir açıklama yapılmadan apar topar alıkonulmuşlardı? Bu da yetmezmiş gibi her biri bir hücreye atılmış ve saatlerce yalnız bırakılmıştı. Hani bir arada tutulsaydılar hem teselli olurlardı hem de bunu iyi bir sinyal olarak algılayarlardı. Bununla birlikte su verilmesi, kötü muamele gösterilmemesi rahatlatıcı unsurlardı onlar açısından.

Nihayet beş saat sonra M. Süleyman hücreden çıkarıldı ve sorgu odasına götürüldü. Masaya oturdu. Orada da yaklaşık yarım saat anlamsız bir şekilde bekletildi. Nihayet kapı açıldı ve içeriye genç bir hanım komiser girdi. Sandalyeyi haşince çekti ve oturdu. Göz göze geldiklerinde ikisinin de heyecanları bakışlarından ve yüzlerinin aldığı ifadeden okunuyordu. Çünkü bu sorgu her iki taraf açısından da bir ilkti. M. Süleyman ilk defa bir polisin karşısında şüpheli olarak otururken hanım komiserse ilk defa bir şüpheliyi sorgulayacaktı, hem de yarı Filistinli yarı Türk hatta bir yanı Romen bir yabancıyı... İlk tecrübesini onunla yaşayacak olan komiser, M. Süleyman'ı şöyle bir süzdü. İlk hissiyatı pişmanlık oldu. Masumiyetini simasından okuduğu bu delikanlının karşısında sandalyeyi daha kibarca çekmeliydi. Kaba davranışını telafi etmek istedi ve sordu:

“İyi misiniz?”

Neyle karşılaşacağını telaşını yaşayan M. Süleyman, kendisiyle aynı yaş aralığında olduğunu tahmin ettiği kadının sorusunu o sınımsız odada serinletici ve tatlı bir su ikramı gibi buldu ve biraz rahatladı, cesaret de aldı:

“İyiyim, teşekkür ederim,” diye cevapladı ve sordu: “Bizi niye tutukladılar, suçumuz ne?”

“Ben de onu size soracaktım. Niye İsrail’e geldiniz? Ne işiniz var burada? Türkiye ile İsrail arasında bunca sorun ve gerginlik varken beş arkadaş olarak toplu hâlde gelmeniz sizce şüpheli değil mi?”

“Neden şüpheli olsun ki? Ayrıca biz İsrail’e gelmedik; biz Filistin’e, babaannemin yanına gidiyoruz. Ben çocukluğumdan beri her yaz onu ziyaret ederim ve sizin bunu sisteminizde görüyor olmanız lazım. Bu sefer de arkadaşlarımı davet ettim. Bunda suç unsuru ne olabilir ki?”

M. Süleyman konuşurken onu daha dikkatli izleyen komiser hayalinde kurguladığı bir Türk portresiyle karşılaşmadığını anlıyordu. M. Süleyman'ın, babasından aldığı esmer teni ve siyah saçlarına, annesinden bire bir ona geçen masmavi gözlerine, onu daha bir çekici ve erkeksi gösteren sert yüz ifadesi ve gergin dudaklarına baktıkça bir kadın olarak ondan etkilenmekten kendini alamadığını fark etti. Turkuaz renkli tişörtünü neredeyse yırtıp atacak kadar deli kaniyle uyumlu gelişen atletik kaslarına bakmaktan geri duramadı. İlk kelimelerinden bile algıladığı

mükemmel İngilizcesine hayran kaldı ve elinde olmadan heyecan duydu. Kısa sürede içine düştüğü ve asla beklemeyeceği karmaşık hislerini ele veren bir ses tonu ve tavırla:

“Hımm, sadece buraya gelmiş olmanız tabii ki bir suç teşkil etmezdi; beraberinizde getirdiğiniz onca tıbbi malzeme, onlarca kişiye haftalarca yetecek gıda, bir sürü çocuk elbisesi ve oyuncaklar olmasa...”

“Ben onları kötü bir niyetle getirmedim. Babaannemin köyündeki muhtaç insanlara yardımcı olmak istedim. Ayrıca o gıdanın bir kısmını ben ve arkadaşlarımız tüketecektik. Bunun neresi suç?”

“Orasını artık ben bilemem. Ona İsrail devleti ve kanunları karar verecek. Elimdeki evraklara göre siz ve arkadaşlarınız İsrail kanunlarını çiğnemek ve Türk devletine casusluk yapmakla suçlanıyorsunuz. Ben burada size bir itirafta bulunup bulunmayacağınızı sormakla mükellefim. Kötü bir insana benzemiyorsunuz. Bu açıdan bana bir açıklama yapmak isterseniz bunun sizin lehinize kullanılmasını sağlarım.”

“Evvela, isminizi bilmediğim için size ‘Hanımefendi’ diye hitap edebilir miyim?”

“Adım Esti. Bana adıyla hitap edebilirsiniz.”

“Teşekkür ederim Esti Hanım. Ben bir suç işleme kastıyla İsrail’e gelmedim. Bence bir yanlış anlaşılma var. Yetkililer er ya da geç bunu fark edecek ve bizden özür dileyeceklerdir.”

“Umarım öyle olur,” diye yanıtladı Esti ve iç çekerek ayağa kalktı. Aynı anda ayağa kalkan M. Süleyman’a elini uzatarak “Bu şartlarda da olsa tanıştığımıza pek memnun oldum,” dedi ve cana yakınlığını hissettiren bir gülümseme ile odadan ayrıldı. Fakat hemen sonra arkasına döndü ve son bir soru sordu:

“Sahi M. Süleyman, sen ne okuyorsun?”

“Yapay Zekâ.”

“Teşekkür ederim,” diye yanıtladı Esti, gülümsedi ve ayrıldı.

Yalnız başına kalan M. Süleyman düşüncelere daldı. Elinde olmadan sıcak ve samimi üslubu ile gerginliğini alan ve rahatlamasına neden olan kadının esmer ve yuvarlak yüzünü hayal etti. İnce bir hilale benzettiği kaşlarını, hurma gibi kahverengi ve tatlı bulduğu gözlerini, muhatabının tazeliğini ve çekiciliğini algıladığı yay gibi gergin dudaklarını, bir inci tanesi kadar parlak gördüğü gerdanını, uzun süre bakmak istemesine rağmen fark edileceği endişesiyle nazarlarını kaçırdığı o kendisini en fazla heyecanlandıran gömleğinin ikinci yakasının açık olmasıyla Esti’nin gençliğini ve diriliğini ilan eden göğüslerini anımsadıkça erkeklik duyguları kabardı. Hele güzelliğini ve masumiyetini biraz daha ortaya çıkaran gülümsemesini hatırladıkça kan akışı hızlandı, yüreği önceleri hiç tatmadığı bir duygu ile dolup taşı. El temasını ise daha sonraları ona yazacağı bir şiirinde geçen şu iki mısrayla şöyle anlamlandıracaktı:

“Eğer eline dokunmasa idim bağımlılığın ne olduğunu bilemezdim!

Eğer seninle yatamazsam senin ne kadar dışı olduğunu bilemeyeceğim!”

Hurma rengi gözleriyle bakışmalarına gelince, onlara bambaşka manalar yükleyecekti. Fakat az sonra kendisinin ve arkadaşlarının içinde olduğu durumu aklına getirince çok utandı ve gerçeklere geri döndü.

Amirinin yanına geçen Esti selam verdi ve misafir koltuğuna oturdu. Çok rahat bir üslupla “Amirim şöyle sade bir kahve söylemeniz de içsek,” dedi. “Olur,” diyen amir hemen hizmetliyi aradı ve iki kahve söyledi, ardından mevzuya girdi:

“Esti, ne yaptın? Ne gördün o gençte? Bir şey itiraf etti mi?”

“Amirim, olmayan bir şeyi nasıl itiraf etsin?”

“Nasıl yani? Ne demek istiyorsun?”

“Bence bu delikanlı masum. İddia edildiği gibi bizim kanunları delme veya Türk devletine casusluk yapma... Çok saçma,” dedi ve dudak büktü.

“Onu muhterem babanıza sorun Esti Komiserim!”

“Babamın ne alakası var bunla?”

“Hükûmet Başkanı olarak olayı bizzat takip ediyor ve benden o delikanlı ile ilgili saatlik rapor istiyor.”

“İlginç!” diyen Esti, kahvesinden son bir yudum aldı ve izin istedi.

Çocuklarının gittiği uçağı takip eden fakat bir türlü ondan haber alamayan Light ve Abdullah, habire M. Süleyman'ı arıyor ancak ulaşamıyorlardı. Arkadaşlarının aileleri de kendi çocuklarına ulaşamayınca akla gelmedik ihtimal ve evham kalmadı. Abdullah korktuğunun başına gelmiş olabileceğini düşünmekten kendini alamıyor, böyle olmaması için bildiği bütün duaları ediyor ve Allah'a sığınıyordu. Light ve Alexandra da aynı şeyi yapmakla birlikte Dışişleri Bakanlığını aramayı, yetkililere durumu anlatmayı ve onlardan yardım istemeyi teklif ediyorlardı. Hatta diğer ailelerle ortak bir kriz masası kurmayı ve birlikte eylem planı yapmayı gerekli görüyorlardı. Fakat en başından beri aldığı tehditleri ailesinden saklayan Abdullah, meselenin arka planında neler bulunduğunu, ortalığı velveleye vermeleri durumunda çocuklarının başlarına neler geleceğini kestirebildiğinden hemen harekete geçti ve ailelerle toplantı yaptı. İsrail'de tanıdığı önemli bir devlet adamı olduğunu, onunla bağlantıya geçeceğini, çocukların başlarına bir şey gelmişse öğreneceğini ve onları ne pahasına olursa olsun kurtaracağını söyleyerek aileleri teskin etti.

Nitekim ertesi gün beklediği üzere bir e-posta aldı, şöyle yazıyordu:

“Abdullah Bey, komitemizin başkanının size özel selamları var. Bu hafta başında Düsseldorf'ta gerçekleşecek ‘Kanserle Mücadelede Yeni Yöntemler Konferansı’nda sizleri de aramızda görmek istiyor. Hatta bir tebliğ sunmanızı rica ediyor.”

Mesajı almıştı Abdullah. Yoklanıyordu. Hemen cevap verdi:

“Yıllar sonra olsa da nazik davetiniz için çok teşekkür ederim. Tabii ki katılmayı çok isterdim ancak bu aralar çok yoğunum ve tebliğ hazırlamak için çok geç. Konferansa iki gün var, hazırlanmam için yeterli değil. Anlayışınız için şimdiden çok sağ olun. Başkana selamlar.”

Beş dakika sonra cevap geldi:

“Abdullah Bey, siz de biliyorsunuz ki şimdiye kadar biz sizi ihmal etmedik, siz bizi ettiniz. Sizinle yapmak istediğimiz projeler bütün bir insanlığa hizmet edecektir. Unutmayın ki tıp dünyası olarak biz bir aileyiz ve aileler arasında dargınlık olmaz. Başkanımız sizi mutlaka ağırlamak istemekte ve bizi, aile bireylerini üzmeyeceğinize inanmaktadır. Onayınıza binaen size biletinizi ve otel rezervasyonlarınızı iletacağız.”

Abdullah'ın önünde pek seçenek kalmamıştı. O gece gözüne bir damla uyku girmedi. Neye karar verecekti? Elindeki formülü mü yoksa oğlunu ve arkadaşlarını mı feda edecekti? An geldi, oğlunu ve diğer masumları kurtarmak için her şeyini feda etmeyi kabullendi ancak an geldi “Ölümsüzlük Projesi”ni sınır ve ahlak tanımayan muhatapları ile paylaşması durumunda insanlığın başına neler gelebileceğini hesap edince hemen çıkmaza girdi. Yanı başında uzanan Light, eşinin içten içe geçirdiği buhranların farkındaydı, yatağında doğruldu ve “Abdullah, uyuyamadığımı biliyorum, ben de uyuyamıyorum. Çocuklarımızın başına acaba ne geldi? Onları nasıl bulacağız? Çok korkuyorum.” dedi ve ağlamaya başladı. Sevgilisinin gözyaşlarına daha fazla dayanamayan Abdullah, Light'ın hizasına doğruldu ve olayın içyüzünü tek tek anlatarak ondan bir akıl istedi. Duydukları karşısında dehşete kapılan Light, hemen anneleri Dr. Alexandra'ya haber vermeleri gerektiğini söyledi. Ancak yaşlı validelerinin sağlığını gözeterek sabahı beklediler. Sabahın erken saatlerinde Dr. Alexandra'nın yanına gittiler ve her şeyi

anlattılar. Yaşadıklarından yeteri kadar tecrübe edinen Dr. Alexandra gayet sakin bir şekilde damadına ne yapması gerektiğini izah etti:

“Oğlum, daveti kabul et, oraya git ve çocukları serbest bırakmaları durumunda elindeki formülü vereceğini söyleyerek uzlaş.”

“Anne peki ama onları bırakmaları karşılığında gerçekten formülü vereyim mi?”

“Aksi mümkün mü? Vereceksin tabii ki. Vereceksin çünkü kutsal kitabımızda *‘Kim ki bir insanı öldürürse bütün bir insanlığı öldürmüş, kim de bir insana hayat verirse bütün bir insanlığı ihya etmiştir.’* dediğini benden daha iyi biliyorsundur. Onun için o çocukları ölüme terk edemeyiz. Hemen toparlan ve yapman gerekeni yap.”

“Anne öyle ama biz çocuklarımızın hayatını kurtaralım derken bütün bir insanlığın geleceğini tehlikeye atmış olmuyor muyuz?”

“Hayır atmıyoruz. Çünkü Allah bize insanlığı kurtarma görevi vermemiştir. Vermiş olsaydı bunu bize iletirdi. Ancak Allah bize ailemizi koruma vazifesi vermiş ve biz bundan mesulüz. Zaman kaybetmeden harekete geç lütfen. Torunumu bir an evvel yanımda istiyorum. İnsanlığın geleceği bizim elimizde değil, yaratıcının elindedir. Ancak oğlumuzun geleceği bizim elimizdedir,” dedi Dr. Alexandra ve beklemek üzere evindeki ofisine çekildi.

Yüreği ağzında bekleyen Light, kocasının gözlerine yalvaran bakışlarla bakıp “Abdullah, annem haklı. Ayrıca ben oğlum olmadan yaşayamam. Lütfen yavrumuzu kurtar,” deyince Abdullah “Tamam hayatım. Onu ve arkadaşlarını kurtaracağım,” diye söz verdi.

M. Süleyman’la karşılaştığından bu yana içinde uyanan çocuksu coşkuya hâkim olamayan Esti, merak saikiyle soluğu babasının yanında aldı. Akşam yemeğini birlikte evde yemeye hazırlanıyorlardı baba-kız. Anne kemoterapi aldığı için özel ve steril bir odada koruma altındaydı. Akciğer kanserine yakalanalı bir yıl olmuştu ve hastalığı çok çetin seyrediyordu. Yemeğe oturmadan evvel birlikte onu odasında ziyaret ettiler ve moral vermeye çalıştılar. Tedavisinin iyiye doğru gittiğini gördüklerinden onlar da moral bulmuş vaziyette yemek masasına oturdular. Biricik kızını ağırlayan Başbakan çorbasını içerken sohbet faslını açtı:

“Ee kızım, nasıl gidiyor meslek hayatın?”

“Baba biliyorsun, yeni başladığım için çok heyecanlıyım. Tecrübe edinmeye çalışıyorum. Hatta bugün çok ilginç birisini sorguladım.”

“Kimi kızım?”

“Bir Türk gencini...”

Bunu duyan babası hafif duraksadı ama duraksadığını da belli etmemek için masa ortasında bulunan salataya uzanarak kendi tabağına servis yaptıktan sonra kızının tabağına da koydu. Sonra sordu:

“Kızım, kim o Türk? Ne yapmış ki istihbarat teşkilatı onu alıkoymuş? Türk hükûmetiyle başımız zaten yeterince belada...”

“Baba ben de gözaltına alınma nedenini çok saçma buldum. Dört beş arkadaşıyla Filistin’deki babaannesinin ziyaretine gelmiş, gelirken de birtakım hediyeler getirmiş. Ama bizimkiler onlara devletimizin kanunlarını çiğneme ve ambargoyu delme suçlaması yaptı ve içeri aldı. Ben de içlerinden M. Süleyman adlı kişiyi sorguladım. Delikanlının öyle bir kastının olduğunu hiç sanmıyorum. Sıradan gençlerin sıradan bir seyahati... Baba bence derhâl bırakılmalılar. Türk hükûmetiyle daha fazla gerginlik çıkarmak hiç de doğru değil,” dedi ve babasının tavrını meraklı bakışlarla kestirmeye çalıştı.

“Seni anlıyorum kızım. Ancak bir konuda anlaşalım. Filistin diye bir devlet yoktur ve olmayacaktır. O Türk gencine gelince, meselenin ne olduğunu şu an itibarıyla bilmiyorum. Hükûmet Başkanı olarak bilmeme lüzum da yok. Güvenlik güçlerimizin bir tasarrufu olsa gerek. Ama elbette Türklerle bir sorun yaşamak istemeyiz. Bu açıdan yarın ne olup bittiğine bakacağım ve yanlış bir adım varsa tavsiyelerde bulunacağım,” dedi konuyu kapatmak isteyen ses tonuyla.

“Tamam baba. Beni dinlediğin için çok teşekkür ederim. Uluslararası toplum önünde daha fazla kavga etmenin bize pek bir faydası yok. Doğu Akdeniz’deki gerginlik devam ederken Türk gençlerini havaalanımızda alıkoymak hiç kimse tarafından hoş karşılanmayacaktır.”

“Peki kızım, ben gerekli tavsiyeleri yapacağım.”

“Baba, tavsiyelerden daha fazlasını yapabilirsin.”

“Kızım! Başbakan da olsam güvenlik güçlerinin ya da yargı mensuplarının tasarruflarına ve kararlarına müdahale edemem. Sadece yapıp ettiklerinde titiz olmaları, evrensel insan haklarına ve hukukun üstünlüğüne riayet etmeleri, kim olursa olsun adil davranmaları gerektiği ve hislerini karıştırmamaları konusunda uyarılarımı yaparım, o kadar.”

Mesajı alan Esti sessizliğe büründü ve yemeğine devam etti. Babası da derin düşüncelere daldı ve öylece yemeklerini bitirdiler. Kahvesini çalışma odasında alacağını söyleyen Başbakan, kızından bu gece yanlarında kalmasını istedi ve annesinin sağlığının elvermesi durumunda sabah kahvaltıyı birlikte yapabileceklerini söyledi. Ailece kahvaltı fikri Esti’yi çok sevindirdi. O sevinçle konutta sürekli ona tahsis edilmiş odasına çekilmektense babasına kahve ikramını bizzat yapmak istedi ve mutfağın yolunu tuttu. Babasının keyfini bildiği için bol sütlü bir kahve hazırladı ve ona götürdü. Tam kapısını çalacakken babasının yüksek sesle konuştuğunu duydu. Aldığı terbiyeye muhalif olmasına rağmen babasının hışımla ve âdeta bağırarak “Ariel! Sen benim kızımı o gözaltına aldırduğumuz Türk genciyle nasıl muhatap ettirirsin!” diye sarf ettiği sözlerini istemeden duyunca durup dinlemek zorunda hissetti kendini. Başbakan İshak, telefondaki muhatabına cevap verme fırsatı tanımadan sinirli bir şekilde devam etti:

“Mesleğe yeni başlayan kızımı hangi akılla onunla muhatap ettirir ve onu sorgulattırınız? Bu kadar acemilik nasıl sergilenir ha nasıl sergilenir? Bu operasyonu çok gizli yürütmenizi size tembih etmedim mi? Bu işe benim ailemden birisini nasıl bulaştırırsınız?”

Başbakan İshak kızgınlığını karşıdakine ulaştırdığına inanana kadar bir sürü şey saydı ve ancak ondan sonra açıklama yapma olanağı verdi. Ariel çok büyük bir açık vermiş olmanın ezikliğiyle sadece şu izahatı yapabildi:

“Sayın Başkanım, çok haklısınız. Böylesi bir teknik hata asla yapılmamalıydı. Söz veriyorum yarın düzelteceğim.”

Biraz sakinleşen Başbakan talimatlarını peş peşe sıraladı:

“Yarın kızım ofise gelince mutlaka onu soracaktır. Sen hemen şimdi ekibine emir ver, onları başka yere nakletsinler. Esti gelip sorunca serbest bıraktığınızı söyleyin ve konuyu kapatın.”

“Emredersiniz efendim! Sayın Başkanım, onlarla ilgili nihai kararınızı bana ne zaman iletirsiniz, ona göre planlarımı yapacağım.”

“Ben de bir yerden haber bekliyorum. Tahminim iki gün içinde karara varır sana dönerim. Haydi, iyi geceler,” dedi ve telefonu sert bir şekilde kapattı.

Duyduklarına inanamayan Esti saniyeler içinde kendini topladı ve kapıyı çalarak içeri girdi. Şaşkınlığını gizlemek için hayli çaba sarf etti ve bakışlarını babasından kaçırarak “Baba, kahveni bizzat kendim hazırladım,” dedi ve masasına koydu. Başbakan, masasının yan tarafında ayakta bekleyen kızıyla yüz yüze gelmek için oturduğu koltuğu geri çekti ve arkasına yaslanarak “Kızım, ben gerekli yetkililerle konuştum, yarın o Türkleri serbest bırakacaklarmış. Senin dediğin gibi bir yanlış anlaşılma varmış,” dedi ve gülümsedi. O gülümseme Esti’ye öyle

soğuk geldi ki az kalsın babasına çıkışacaktı. Zoraki o da dudaklarına sahte bir gülümseme kondurdu, pederine onu dinlediği için teşekkür etti ve odasına âdeta kendini attı. Bütün gece babasının “yalan” diye tabir etmeye utandığı tavrını düşündü durdu ve aynı şekilde M. Süleyman’ın başına neler geleceğini merak etti. Sabah olduğunda umduğu gibi ailece kahvaltı yapamadılar çünkü annesi pek toparlanamamıştı. Ayaküstü bir kahve içmekle yetindi. Kapıdan babasına görünerek “Akşam tekrar geleceğim,” dedi ve hızlıca iş yerine gitti.

İlk yaptığı şey amirine gitmek ve aklındaki soruyu sormaktı. Ariel’e M. Süleyman’ı sorduğunda beklediği cevabı aldı ve üzüntüsünü gizlemeye çalışarak ofisine geçti. Can sıkıntısı ile masasına oturdu ve düşüncelere daldı. Aklına M. Süleyman’ı araştırmak geldi. Hemen bilgisayarına yöneldi ve “Google”ı açarak ismini yazıp sorguladı. Yarım saatlik arama taramadan sonra ailesinin ve özellikle babasının bilim dünyasındaki önemini kavradı. Abdullah’ın şahsi web sitesinden e-posta adresini bir yere not etti, dönüp kendi özel e-postasını açtı ve hemen ona yazmaya girişti. İstihbaratçı kimliğini bir kenara bırakmış, her şeyi göze alan bir yardımsever, belki de yıldırım aşkına tutulmuş bir âşık hüviyetiyle hareket ediyordu artık. Önce kendini tanıttı ve M. Süleyman’ın başına neler geldiğini kısaca özetledi. Her şeyini riske atarak bu e-postayı attığını, dürüst ve samimi davrandığını, ona güvenilebileceğini, meselenin ne olduğunu tam olarak bilemediğini, ancak M. Süleyman’ın başının ciddi anlamda belada olduğunu, iş birliğiyle oğlunu kurtarabileceğini ilave etti. Acil cevap beklediğini yazarak e-postayı gönderdi.

Öğlen gibi Almanya'nın Düsseldorf şehrine ulaşan Abdullah, karşı tarafın havalimanından aldırma teklifini reddettiğinden taksi tutarak yine kendi ayarladığı otele gitti ve yerleşti. Yerleşir yerleşmez internete bağlandı ve telefonundan e-postalarını kontrol etti. Hızlı bir göz taramasından sonra konu kısmında “*Oğlun hakkında*” diye yazan, Esti'nin e-postasını gördü ve büyük bir heyecanla hemen açarak soluk soluğa okudu, bir daha okudu. Ona güvenip güvenmeme mevzusunu kendi içinde uzun bir süre tarttıktan sonra içinden gelen sese uyarak Esti'ye dönüş yaptı. Olayın perde arkasını dürüstçe izah etti ve nasıl yardım alabileceğini sordu. Beri tarafta oğlunun hayatını tehlikeye atmamak için kendince önlem aldı ve elindeki “Ölümsüzlük Formülü”nü, isteyen mercilere vereceğini ifade etti. Ardından büyük bir sabırsızlıkla gelecek cevabı beklemeye başladı. O sırada eşi Light'ı ve kayınvalidesi Dr. Alexandra'yı aradı, sağ salim vardığını ve gelişmelerden anında haberdar edeceğini söyledi.

O esnada annesi Fatıma Nene'yi düşündü. M. Süleyman ona varamayınca dünyayı ayağa kaldırmıştı. Başına bir şey geldi diye aklını yitirecek hâle gelmişti. Annesini teskin etmek için gayrisahih beyanda bulunmak zorunda kalmış ve ona “Anne, İsrail devleti M. Süleyman ve arkadaşlarının girişlerine izin vermemişler, sadece telefonlarına el koymuşlar ve onları geri göndermişler. Sağlıkları yerinde. Sana kavuşamadı diye morali çok bozuk. Birkaç gün dinleneceğini ve bu sürede telefon kullanmayacağını söyledi. Sana çok çok selam iletmemi istedi. İlk fırsatta bir yolunu bulup tekrar yanına gelecek, hiç merak etme,” diyerek torununun ortadan kayboluşunu izah etmeye çalışmıştı.

Annesinin, Light ve Dr. Alexandra'yı arama ihtimaline binaen onlara da aynı açıklamayı ezberletmişti. Kafasına üşüşen düşüncelerle daraldığını hissetti. İçinde bulunduğu güvenlik krizi olmasaydı avucu gibi bildiği şehrin merkezi Altstadt'a gider, her ziyaretinde takıldığı mekânları ziyaret eder, köşe başındaki İtalyan balık restoranında yemeğini yer, sonra saatlerce nehrin kenarında yürüyebilirdi. Fakat hiçbir şey yapası yoktu. Düşündüğü tek şey Esti'den gelecek cevap ve yarınki hayat memat buluşmasıydı. Üstündeki negatif enerjiden kurtulmak ve sağlıklı düşünebilmek için odadan çıktı ve lobiye indi. Lobideki bardan bir kahve aldı ve pencere kenarındaki sofaya oturdu.

Kahvesini yudumlarken düşüncelere daldı gitti. Hakikatte kimdi bu görünmez esrarengiz güç? Gerçekte kimdi onunla uğraşan bu insanlar? Formülü vermezse gerçekten çocuğunu ve arkadaşlarını öldürürler miydi? Nobel ödülünü aldığından beri yaşadıklarını aklına getirince “Pekâlâ öldürebilirler” diye kanaat getirdi. Muhatap olduğu odağı anlamak, tanımlamak için zihnindeki siyasi, tarihî, teolojik ve iktisadi bilgilere, malumata, hikâyelere, rivayetlere, komplo teorilerine ve birçok enstrümana başvurdu ve en sonunda şöyle tahlil yaptı:

Bu güç hiç şüphesiz Birinci ve İkinci Dünya Savaşlarını kazanan gücün devamı, o insanlar da galiplerin torunlarıdır. İnsanlık tarihi büyük oranda Doğu ile Batı'nın karşılaşmasından, yüzleşmesinden, çatışmasından, savaşından, barışından, birbiri ile etkileşmesinden ibarettir, diye düşündü. Sonra “Peki, Doğu kim, Batı kim?” diye sordu kendi kendine ve içinden şu cevabı verdi: “Doğu Âdem'dir, Havva'dır, yazının mucitleri Sümer'dir, Doğu; tarihin ilk yazılı kanunlarının sahibi Hammurabi ve imparatorluğu Babil'dir. Doğu ilk kurşunu icat eden ve ateşli silahın önünü açan Çin'dir, peygamberane felsefesiyle Buda'dır. Doğu kokudur, baharattır, Sasan'dır, Hun'dur. Doğu Mısır'dır, Firavun'dur, piramittir. Doğu

dindir, hilaldir, Museviliştir, bir yerde İseviliştir, Mezopotamya'dır, güneştir, berekettir, İslam'dır, Kur'an'dır, Muhammed'dir, Kâbe'dir, Mekke'dir, Medine'dir, Kudüs'tür, Selahaddin'dir, Tarık Bin Ziyad'dır. Doğu; Batı aydınlanmasının ilham kaynakları olan İbni Sina'dır, İbni Rüş'tür. Doğu, İslam aydınlanmasının hak, hukuk ve özgürlük mücadelesinin simgesi İmam-ı Azam'dır. Hoşgörü ve maneviyatın pirleri İbni Arabi'dir, Geylani'dir, Mevlana'dır. Doğu ilmin hücceti Gazali, fethin sultanları Alparslan'dır, Fatih'tir, Muhteşem Süleyman'dır, Yavuz'dur. Doğu İstanbul'dur, Topkapı'dır, saltanattır, Osmanlı'dır, Mimar Sinan'dır, Sultan Ahmet'tir ve Doğu hiç şüphesiz Mustafa Kemal Atatürk'tür," diye düşündü.

"Peki ya Batı kimdir?" diye sordu ve bu kez kendi içinde şu yanıtı verdi: "Doğu'yu da fetheden İskender'dir. Doğu ile Batı'yı ilk defa buluşturmaya, birleştirmeye çalışan "Helen"dir. Mücadele ve azmin efsanesi Sparta ve Spartacus'tür. Batı, Antik Yunan'dır. Batı felsefe ve aklın timsalleri olan Sokrates'tir, Platon'dur, Aristo'dur, Tales'tir. Batı; Doğu ve Batı'yı yöneten Roma'dır. Batı; İncil'de geçen 'Tanrı'nın hakkı Tanrı'ya, Sezar'ın hakkı Sezar'a' ibaresi ile neredeyse Tanrı ile aynı kudrette görülen Sezar'dır ve onun sırtına sapladığı bıçakla insanlığın hafızasında 'en unutulmaz ihanet örneği' olarak kazınan evlatlığı Brütüs'tür."

Evlatlık ve Brütüs olayı aklına Hz. Muhammed'in evlatlığı olan Zeyd'i ve içinde Ebubekir'in, Ömer'in bulunduğu İslam ordusuna komutan yapılan Zeyd'in oğlu Üsâme'yi getirdi. Gurur duyarak içinden "Bir yanda Hz. Muhammed'in İslami terbiyesinden geçen evlatlığı Zeyd ve oğlunun dillere destan sadakati, öbür yanda Sezar'ın ve bir yerde Roma'nın öğretisiyle büyüyen evlatlık Brütüs'ün hainliği" diye geçirdi ve Batı'yı küçümseyen gülümsemesiyle tanımlamasına devam etti:

"Batı krallıktır, senatodur, cumhuriyettir, demokrasidir, Olimpos'tur." Olimpos sözcüğü aklına kayınpederi Süleyman'ın hemşerisi olan ve Cumhuriyet tarihinin en büyük sosyoloğu kabul edilen Cemil Meriç'in tarihe düştüğü notunu getirdi: "Bu mücadele Hira Dağı'nın evlatları ile Olimpos Dağı'nın çocukları arasındadır." Sonra o üstadı teyit etmek amacıyla içinden "Evet, Doğu elbette Hira'dır, Hatice'dir, Fatıma'dır, Aişe'dir, Meryem'dir," diye geçirdi. Aklına kadın simgeler gelince elbette Kleopatra'yı hatırlayacaktı. Üzerinde biraz düşündü. Sonra hükmünü verdi: "Kleopatra, her ne kadar Mısırlı olsa da Batı ve Roma'nın simgesidir. Onlara aittir. İslam Doğu'sunun Hatice'sinin, Fatıması'nın, Aişe'sinin iffeti, ahlakı ve saygınlığı nerede, Batı'nın hayasızlık ve ahlaksızlığının eseri olan Kleopatra nerede?" Bu tarihi gerçeği bilme ihtimali olmayan bütün kadınlar adına acı acı gülümsedi ve Batı'yı kendince teşhis etmeye devam etti:

"Batı Arena'dır, gladyatördür, haçtır, Haçlıdır, Aslan Yürekli Richard'dır, Batı Kostantiniyye'dir, Ayasofya'dır, Batı Jesus'tır, azizlerdir, kilisedir, engizisyonudur, aforozdur, Galileo'dur, Bruno'dur," dedikten sonra zihni Doğu ile Batı'yı karşılaştırmalı olarak tanımlamaya başladı:

"Doğu vahiydir, Batı akıldır; Doğu itaattir, Batı isyankârlıktır. Doğu teslimiyettir, hakların yukarıdan verilmesini bekler, onun için müsadere yani mala mülke çökme kültürü asırlardır devam etmektedir; Batı ise mücadeledir ve ta 1250'lerde İngiliz feodalleri krala başkaldırarak mal ve can güvenliklerini garantiye alan Magna Carta'yı 'Büyük Ferman'ı imzalamışlardır. Doğu cömertliktir, savaş meydanında kılıç çektiği düşmanına istirahat

ekmeğinden ikram eder, onunla nasıl barış yapacağını düşünür. Batı hesaptır, menfaattir ve ikram edilen ekmeği yerken bile ekmek sahibini nasıl yeneceğini, ekmeksiz bırakacağını ve nasıl canını alacağını düşünür. Selahaddin'in savaş meydanında yendiği Richard'ı tedavi etmesi, izzetüikramda bulunması ve ülkesine güvenli bir şekilde ulaşması için yanına asker vermesi ama Richard'ın Selahaddin'e karşı mücadeleden vazgeçmemesi buna örnektir," diye düşündükten sonra hayalen maziye gitti.

Az mı uğraşmıştı vefasız Richard, Selahaddin'i alt etmek ve Kudüs'ü ondan almak için? Selahaddin'i er meydanında yenemeyeceğini anlayan Richard ne entrika ne hilelere ve ne desiselere başvurmuştu. "Selahaddin, gel bacımı senin kardeşin Adil ile evlendirelim, hısımla olalım ve bu vesileyle savaşı bitirip aramızda barış ilan edelim. Bu topraklarda yeterince kan aktı. Kudüs'te artık barış hâkim olsun istiyorum," diye teklif götürmüştü. Adil, Selahaddin'in ordusunun baş komutanıydı. Teklifin sinsi amacını fark eden Selahaddin, Richard'a "Olur Richard. Sen bacını getirt, kardeşim Adil ile nikâhlarını kıyalım," cevabını vermişti. Bacısından zılgıtı yiyen Richard bu sefer kuzeni üzerinden hamlesini tekrarlamıştı: "Bacım maalesef çok hasta ancak kuzenimi verebilirim," demiş ve Selahaddin yine aynı cevabı vermişti: "Olur Richard, kuzenini getir nikâhlarını kıyalım." Kuzenine de söz geçiremeyen Richard, kardeş Adil üzerinden bir ayrıştırma, bir bölme harekâtı yapamayacağını kavramış ancak pes etmemiş ve son bir teklif götürmüştü: "Selahaddin, gördüğün gibi kış gelmekte ve biz birbirimizi çok yıprattık, birbirimize çok kayıplar verdirdik. İyisi mi sen gel bana Kudüs'ün bir kısmını ver, bir kısmı sende dursun, ben de ordumu alıp memleketime geri döneyim."

Selahaddin ona verdiği cevapla o günden itibaren artık tarih boyunca Kudüs ile özdeşleşecek ve kıyamete kadar "Kudüs Fatihî" olarak anılacaktı:

"Richard, sen gidebilirsin ve gitmelisindir de. Burası bizim, bizim memleketimiz. Biz geçen kış buradaydık, yazın da buradayız ve bir sonraki kış da burada olacağız."

Güya Doğu'nun aksine "Hile ve Pusu"nun değil de "Düello ve Yüzleşme"nin kültürüne sahip Batı'nın "Aslan Yürekli Richard"ı, tarihî hile ve tuzakları elinde patlamış bir şekilde mertliğin, cesaretin ve cömertliğin kahramanı Selahaddin ile düello ve yüzleşme yaşamamak için pıllını pırtını toplamış ve gerisin geriye kaçmıştı.

Kendisine izzet ve kuvvet veren bütün bu tarihî gerçekleri zihninden geçiren Abdullah'ın başka bir gerçek karşısında duyduğu hüznün tarifsizdi: Osmanlıda Bilad-ı Şam denilen Suriye toprakları ve Kudüs yönetimi Birinci Dünya Savaşı'nda Müslümanların elinden çıktığında o bölgede bulunan İngiliz Komutan General Allenby Şam'a gelmiş, Emeviye Camisi'nin yanında bulunan Selahaddin'in kabrinin başucunda durmuş ve şöyle hitap etmişti, "Kalk Selahaddin! Biz geldik!"

Bu kareyi İslam-Doğu adına çok acı verici bulan Abdullah, yüreği burkulmuş bir şekilde ve bu sefer Müslümanlara bu acı tabloyu yaşatan süreci kavramaya çalışarak düşünmeye devam etti:

"Doğu taklittir, Batı araştırmadır. Doğu, İslam ile her ne kadar tarihî bir aydınlanma yaşamış olsa ve bu aydınlanma ile Batı'nın karşısında uzun bir süre maddi ve manevi galip

gelse de İslam'ın zuhurundan üç asır sonra aslına yani taklitçiliğe, itaat kültürüne, tembelliğe, kula kul olmaya, okumamaya, öğrenmemeye, üretmemeye, zulmetmeye, düşünceye gem vurmaya, akılları ve ruhları esir almaya, rızkını ve ekmeğini Sultan'dan bilmeye geri dönmüştür. Batı, Filistin'den doğan Hristiyanlık ile hiç şüphesiz taklitçiliğe, teslimiyetçiliğe, itaate, kula tapınmaya, düşünmemeye, akıl etmemeye, papazın sözünü Tanrı'nın sözü kabul etmeye, skolastik düşünceye, ruhbanlığa gark olmuş ve bu kötü hasletlerin altında bin yıl inim inim inlemiştir. Doğu'dan aldığı bu kötü alışkanlıklar ile Batı, muhteşem çatılarından birisi olan Roma'nın asırlardır Doğu karşısındaki mutlak üstünlüğünü, parlak muzafferiyetini ve rakipsizliğini, kısacası binlerce yıldır devam eden en başarılı kurgusunu ve hikâyesini yitirmiştir. Zira Doğu'dan yükselen İslam aydınlanmasını yine Doğu'dan aldığı ve teslim olduğu kötü hasletler ile kavrayamamıştı. Fakat Batı bin yıl sonra, yaşadığı “Karanlık Çağ”dan uyanmayı başardı. Çünkü aslına dönmeyi akıl eden Martin Luther'i çıkırttı ve İbrahimvari bir tavırla ruhbanların putlarını teker teker kırarak toplumunu düşünmeye sevk etti. ‘Cehennemini satın aldım ve tapusunu yırtıp atıyorum, onun için kimsenin artık günah çıkarmasına ve bunun için papazlara para vermesine gerek yoktur,’ diyerek kavmini uyandırdı. Nietzsche'si çıkırttı ve kiliselerin, papazların ve kurdukları tarikatların, cemaatlerin ne kadar sahtekâr, üçkâğıtçı, paracı, asalak ve bataklık olduklarını haykırdı. ‘Onların tavsif ettiği gibi bir Tanrı yoktur ve kiliseler Tanrı'nın evi değil, onlar sahtekâr papazların yalancı yumurtalarını kuluçkaya yatırdıkları yerlerdir,’ diyerek kavmini, düşünmeye, sürü olmamaya, ferdiyetçiliğini kazanmaya davet etti. Onun için Batı Reform'dur, Rönesans'tır, Sanayi Devrimi'dir, üretimdir, teknolojidir, uçaktır, arabadır, silahtır, füzedir, Victor Hugo'dur, Tolstoy'dur, Dostoyevski'dir, atomdur, nükleerdir ve Batı kısacası keşiftir, icattır, elektriktir, internettir, bilgisayardır, telefondur, uzaydır; Batı hukuktur, adalettir, özgürlüktür, bireyselliktir, insan haklarıdır, eşitliktir, refahtır, güçtür, sanattır, sömürgeci ve Batı bilimdir. Batı Einstein'dır, Tesla'dır, NASA'dır.”

Derin bir ah çeken Abdullah kendisinden “Ölümsüzlük Formülü”nü kimin istediğini artık biliyordu. O güç insanoğlunun var olduğu ilk günden bugüne kadar bütün tecrübelerini bilen, bütün serüvenlerini hıfzeden, bütün birikimlerini belleyen, insanlığın bütün zenginliklerini keşfeden, coğrafyaların yer altı, yerüstü ve elbette beşeri kaynaklarının farkına varan, bütün zayıflıklarını tespit eden, bütün inançlarını, bütün düşüncelerini ve yaşam şekillerini çok iyi kavrayan ve kendi hedefleri, menfaatleri ve geleceği için hepsini kullanan, işleyen, tüketen, geliştiren, istismar eden, yok eden yapıydı artık zihninde.

Abdullah, oğlunun hayatının üzerinden iliklerine kadar yaşadığı acıyla artık şunu kavramıştı: O güç mekân ile sınırlı değildi, spesifik bir yeri yoktu, coğrafyaların tümü onundu; belli bir kurumu yoktu, devletler bile emrindeydi. Dini yoktu, bütün dinlere müntesipti. Kutsalı yoktu, bütün kutsallar ona hizmet ediyordu. Milliyeti, rengi ve ırkı yoktu, o bunların hepsinin üstündeydi. Fakat o yapı nihayetinde Batı menşeliydi.

Peki, Abdullah bir bilim insanı olmasına rağmen, bilimi de elinde tutan bu Batılı yapıya neden teslim olmuyordu? Çünkü o bir Filistinliydi, çünkü o bir Müslüman ve Doğuluydu. Her ne kadar İslam-Doğu hâlihazırda “Karanlık Çağ”ını yaşıyorsa da her ne kadar İslam deyince artık akla petrol, şatafat, israf, tüketim, zulüm, kan, fakirlik, geri kalmışlık, ayrılık, mezhep çatışmaları ve cehalet geliyorsa ve her ne kadar zamanın o vardiyasında Batı deyince modern,

çağdaş, gelişmiş, barış havzası, müreffeh, emin ve mamur beldeler, diyarlar kastediliyorsa da Abdullah’a göre hakikatin kendisi tam da öyle değildi.

Nihayet Batı Hitler’di, Nazi’ydi, Lenin’di, Stalin’di. Birinci ve İkinci Dünya Savaşlarında küresel vahşet sergileyerek on milyonları öldüren menfi güçtü. Fakat bütün bu vahşetlere rağmen Batı, atalarının kaynaklarına dönerek kendini aydınlatılabildi, bin yıl sonra olsa da İslam-Doğu karşısına yeni bir kurgu ve hikâye ile çıkmasını bildi ve İslam âleminin tam kalbinde olan Kudüs’ü almayı başardı. Saddam’ı kendi ülkesinde bir Kurban Bayramı sabahında astı. Kaddafi’yi halkı tarafından kazığa oturttu. İslam âleminin yer altı ve yerüstü kaynaklarını talan etti, yağmaladı ve İslam ülkelerinin yöneticilerini o kaynakların başına bekçi olarak dikti.

Ona göre Müslüman toplumlar da ayağa kalkabilirlerdi. Kendilerini aydınlatabilirlerdi. Süper güç hâline gelebilirlerdi ve gelmeliydiler. Çünkü daha adil, daha barışçıl, daha müreffeh, daha paylaşımcı bir dünya için önce Müslümanların sonra bütün insanlığın İslam’ın insani ve ahlaki değerlerine ihtiyacı vardı ve bu aydınlanma yaşanmalıydı.

Kahvesini yudumlarken umudu canlanan Abdullah, fısıltı şeklinde kendi kendine “Yapabiliriz, evet başarabiliriz,” dedi. “Çünkü İslam Hz. Muhammed’di. İslam; onun güvenilir ve toplumuna karşı rahim şahsiyeti idi. Çünkü İslam, Ebubekir’in devlet yönetimindeki şeffaflığı, müstağniliği, Ömer’in adaleti, hesap verebilirliği, hukukun üstünlüğüne verdiği önemdi. Çünkü İslam, Ali’nin ilmi, barış kültürü ve Hüseyin’in zulme ve haksızlığa karşı eşsiz cesareti idi. Çünkü İslam, geldiği toplumun kötü olan bütün hasletlerine, cehaletine, ahlaksızlığına, putperestliğine, kölelik sistemine ve Mehmet Akif’in ‘Dişsiz mi bir insan, onu kardeşleri yerdı’ şeklinde tasvir ettiği vahşetine karşı bir sorgulama, bir reddiye, bir isyan ve insanlığın gidişatını değiştirecek bir çözüm önerisiydi. Çünkü İslam ‘Oku’ diyerek devrim yapmıştı.”

Bütün bu zihin fırtınasından sonra iradesi ve azmi kamçılanan Abdullah şöyle bir silkelendi ve İslam toplumunun aydınlanma sürecine can ve mal ile katkı sunacağına içinden sözler verdi. Hafızasında tuttuğu, Halit Şirhan Hatay’a ait bir şiirin bir kıtasını mırıldanarak ayağa kalktı ve odasına çıktı. Çıkarken de oğlunu kurtaracağından hiç şüphe duymuyordu.

“İslam Allah’a teslim, kula karşı başkaldırı,

İlkin Müslim denir, diğerine ise soytarı!

İmanın kıvılcımı kula başkaldırıdır, başkaldırı,

Kul Nemrut bastırmak için yaksa da nârı!”

KORUK VE ASILMAK

Asılmayı göze almadan bir koruk, öylece başından...

Ne üzüm olabilir ne pekmez yapılır şurubundan...

Halit Şirhan Hatay

22 Ağustos 2023

O gün zorlanarak mesai yapan Esti, ofisinde sabırsızca gelecek cevabı bekliyordu. Elindeki telefondan ikide bir e-postasına bakıyor, yeni bir e-posta görmeyince de âdeta çatlayacak hâle geliyordu. Nihayet öğlen vakitlerinde Abdullah’tan bir e-posta geldi. Hızlıca e-postayı açtı ve dikkatlice ama heyecanına hâkim olamayarak okudu. Öğrendiklerine inanamadı. Hiç düşünmeden cevap verdi: “Siz bir iki gün o insanları oyalayın, Ben Muhammed Süleyman’ı kurtaracağım. Bana güvendiğiniz için çok teşekkür ederim.”

Telefonunu bir kenara atan Esti, M. Süleyman’ı nasıl kurtarabileceğini düşünmeye başladı. Saatlerce beyin fırtınasından sonra bitkin hâle düştü. Kalktı, tuvalete gitti, yüzünü yıkadı. Ancak kendine geldi. Sonra ofisine döndü ve kendine bir kahve yaptı. Fazla zamanı yoktu. Bir plan yapıp M. Süleyman’ı kurtarması gerekiyordu. Gözüne kestirdiği bir şeyi denemek istedi. Barındırdığı riske rağmen bunu deneyecekti. İlk karşılaşmada gönlünü sımsıcak eden insanı kaybetmemeliydi ve kaybetmeyecekti. Buna ilk bakışta aşk mı yoksa kapılma mı denirdi o da kestiremiyordu. Kaldı ki ona his beslemiyor olsaydı bile masum bir insanın göz göre göre infaz edilmesine seyirci kalamazdı. Çocukken öğrendiği “Adam öldürmeyeceksin!” şeklindeki ilahi buyruk fıtratına nakşedilmişti ve fıtratının saffetinden henüz bir şey yitirmiş değildi. İradesini topladı ve amiri Ariel’in yanına gitti. Kapıyı çaldı ve içeri girdi. Masasına dünyayı yönetiyormuş edasıyla kurulan Ariel içeri giren Esti’nin üzerindeki telaş ve huzursuzluğu hemen fark ettiğinden onu sarmalayıcı bir üslupla karşıladı ve hemen bir kahve söyledi. Ardından ne olup bittiğini öğrenmek istedi:

“Esti, seni sıkıntılı görüyorum, neyin var? Benim için ne kadar değerli olduğunu biliyorsun. Senin için bir şey yapabilirsem çok mutlu olurum.”

Esti, Ariel’in ona karşı boş olmadığını, hatta âşık olduğunu anlayabiliyordu. Bunu onun her fırsatta korumacı davranmasından; işe başladığından itibaren sürekli üzerine titremesi, kayırması ve desteklemesinden algılayabiliyordu. Aslında kendisi de Ariel’i bir insan olarak beğenmiyor ve başarılarını takdir etmiyor değildi. Fakat ister aralarındaki yaş farkından ister hayalindeki beyaz atlı prensi beklediğinden olsun ona o gözle hiç bakmamıştı. Bu yüzden geçen 20 Nisan’da, Ariel’in aşkını ilan edercesine kurum içinde organize ettiği doğum günü partisine “Babam, annemle ilgili beni çağırıyor,” bahanesiyle katılmamış ve onu öylece ortada bırakmıştı. Ariel o günden sonra Esti’yle aralarında esen soğuk ve sert rüzgârları yumuşatmak, duygu uzaklığını kapatmak ve reddedilmenin acısını hafifleten bir kabul sinyali yakalamak için uğraşıp durmuş ve aslında M. Süleyman operasyonuna bu amaçla onu dâhil etmişti. Şimdi de mesai bitimine doğru Esti’nin sıkıntılı bir şekilde ona gelişini değerlendirmek istiyordu. Duygularına hâkim olamayarak Esti’nin bir cevap bile vermesini beklemeden tekrar konuştu:

“Eğer seni Türklere yapılan operasyona katmakla babanla aranızda bir sorun yarattıysam çok özür dilerim. Amacım sana tecrübe ve derinlik kazandırmaktı. Hem de mesleki hayatımı tehlikeye atma pahasına yaptım bunu. Çünkü baban bu işe girmeni istemiyordu. Ancak senin başarın benim başarımdır. Benim için gerçekten çok değerlisin. Seninle aram iyi olduktan sonra Başbakan olan babanla aramın kötü olması benim için hiç önemli değil.”

Esti istediğini duymuştu ve hemen fırsatı değerlendirmesi lazımdı. Ariel’i çok etkileyen ve konumunun gerektirdiği soğukkanlılığa rağmen kontrolünü yitirmesine neden olan bakışlarını ona dikti ve meramını ifade etti:

“Ariel Bey, evet babamın razı olmadığı bir işe beni dâhil etmenizle gerçekten bana çok büyük değer verdiğinizi ispat ettiniz. Bunun için çok teşekkür ederim. Çok büyük bir tecrübe edindim. Fakat beni rahatsız eden çok hayati bir konu var ve bunu ancak sizin yardımımla çözebiliriz.”

“Esti seni rahatsız eden sorunu ne pahasına olursa olsun çözerim. Yeter ki anlat bana,” diye teminat verdi heyecanlanan Ariel.

“Söz mü?” diye sordu Esti biraz da sesine cilve katarak ve gülümseyerek.

Aklı başından giden zırdeli âşık Ariel hiç düşünmeden “Söz,” dedi. Esti işini sağlama almak için masaya doğru eğildi ve ellerini Ariel’in ellerinin yanına koyarak ve bakışlarını ona dikerek:

“İsteyeceğim iş senin kariyerine mal olsa da mı yaparsın?” diye tekrar sordu.

Dudakları ve elleri titreyen Ariel’in artık soğukkanlılıkla düşünmesi mümkün gözüküyordu. Yüzüne gelip çarpan Esti’nin sıcak nefesi ve yüreğini delip geçen bakışlarının etkisiyle tutkusu ve şehveti kabardı. O artık MOSSAD’ın başındaki patron değildi, o artık Esti’ye duyduğu aşkın tutsağı ve salağıydı. Ergen gibi ayağa kalktı, sonra tekrar eğildi ve masasının üstündeki, Esti’nin ellerini tuttu ve sesi titreyerek teminat verdi:

“Seni mutlu etmek için her şeyimi ortaya koyarım.”

Ariel’i istediği kıvama getirdiğine kanaat getiren Esti, Türklerin niye alıkonduklarını, ne yapılmak istendiklerini, onların masum olduklarını, onları haksız yere öldürmenin Tanrı’nın nezdinde çok büyük bir cinayet ve günah sayılacağını, kendisinin de onun da aslında bu gerçekleri bildiğini anlattı ve sordu:

“Ariel” dedi, “Bey” sıfatını katmadan ve alabildiğine sıcak ve samimi bir sesle; “Ariel, Millî Menfaatler maskesiyle böylesi bir cinayete seyirci mi kalacaksın? Kendini ve beni öylesi bir günaha alet mi edeceksin?” diye sorduktan sonra soluğu hızlanmış ve yanakları al al olmuş bir şekilde devam etti:

“Evet, biz ülkemizin ve milletimizin menfaatlerini korumak ve devam ettirmekle mükellefiz. Fakat bunları yaparken hukuktan, insaniyetten, vicdandan, doğruluktan ve evrensel değerlerden ayrılmamız lazım. Devlet denen örgüt ve ulusal güç, meşruiyetini ve haklılığını nereden alır? Evrensel insani ve ahlaki değerlere ve hukuka riayetden değil mi? Değilse, kendi şahsının ve örgütünün menfaatlerini korumak için her türlü haksızlığa başvuran ve cinayet işleyen bir sokak mafyasından ne farkı kalır bir devletin? Mafya denen illegal örgütlerin kullandığı enstrümanları bir devlet kullanamaz. Kullanırsa ondan daha büyük bir mafya hatta terör örgütü olmuş olur. Devlet, yasallığını hukuktan ve ahlaktan alma özelliğinin yanında hakkın, hukukun ve evrensel insani ve ahlaki değerlerin yeryüzünün her yerinde ikamesi için çalışmalıdır da... Devlet, millî menfaatlerin peşinden koşarken de bu değerlerin vazettiği ölçülerden asla ayrılmamalıdır.”

Neye uğradığını şaşırarak Ariel masaya doğru biraz daha eğildi, Esti ile göz göze geldi ve “Asla! Asla!” diye yanıt verdi. Sesinin kendinden emin âşık tonuyla şöyle devam etti: “Biz evlensek ahlak ve dürüstlük açısından tüm dünyada örnek bir aile oluruz. Zaten sana değer vermemin nedeni bu, Esti. Sen güzel olduğun kadar ahlaklı, çalışkan ve dürüst bir hanımefendisiz. Senin dediklerine ve tespitlerine tamamen katılıyorum. Baban evet benden bu insanlarla ilgili gayrimeşru bir talepte bulundu. Bu sorun şu an önümde ve inan ki kan dökmeden nasıl çözebileceğimi düşünüp duruyordum. Seni bu işe dâhil etmekle çok isabetli bir karar almışım. Çünkü senin vicdanımı ve insanlığımı ayakta tutacağını biliyordum. Söyle bana, nasıl çözelim?” dedi. Esti’nin ellerini bıraktı, ayağa kalktı, koltuğunu geri itti ve masanın önündeki misafir koltuğuna, yani Esti’nin karşısına geçti, oturdu ve Esti’nin ellerini tekrar tutarak sordu:

“Söyle bana nasıl çözmemi istersin?” Bu esnada sevgi ve güven arayan, yalvaran bakışlarla onu izliyordu.

Esti, özgüven dolu hislerle çantasından Dr. Abdullah ile yazışmalarını çıkardı ve Ariel’e uzatarak dünden beri yaşadıklarını ve yaptıklarını bütün ayrıntılarıyla anlattı. M. Süleyman’ı ve arkadaşlarını kurtarması, o masum insanlara kıymaması durumunda gönlünün kahramanı olacağını söyledi. Erkeklik hormonları ve koruma hisleri kabaran Ariel, uzun bir müzakereden sonra onunla bir kurtarma planı üzerinde anlaştı. Sevdığı kadın için görünürde kariyerini ve bütün bir geleceğini tehlikeye atan Ariel gerçekten bu kadar basit birisi miydi yoksa bambaşka hesapların içinde miydi? Kim bilir...

KIYAMET

Bir kavmin kıyameti yaklaşmış ise

Herkes şikâyet eder fakat duymaz hiç kimse.

Halit Şirhan Hatay

10 Mayıs 2022

SUR'UN ÜFLENECEĞİ GÜNE DOĞRU

İki ay sonraydı. İsrail’de genel seçim havası ortalığı kasıp kavuruyordu. Her tarafın dili ve kılıcı öbüründen daha keskindi. Parti liderlerinden en alt tabana kadar kaba ve yıkıcı üslup hiçbir ölçü ve kaide tanımadan dalga dalga yayılıyordu. Siyasi rekabet âdeta düşmanlığa dönüşmüştü. Seçime bir hafta kala her taraf son kozunu kullanmaya hazırlanmakta ve o vesileyle seçim atmosferini lehine çevirmeye çalışmaktaydı. Kısacası her bir grup Musa’nın karşısındaki sihirbazlardan farksızdı. Bu sihirbazlar toplum karşısına çıkacak, bildikleri bütün büyü numaralarını sergileyecek ve kazanacaktı. Kaderin bir cilvesi olarak Ariel de seçimlerde milletvekili adaydı. Hem de Esti’nin babasına muhalif partidendi.

Kendini aldatılmış, ihanete uğramış yaralı bir arslan gibi hissediyordu Ariel. Gerçi yakından tanıyanlar onu azgın bir sırtlana benzetirdi, o da bundan hoşlanırdı. “Ben canlı kanlı parçalamayı severim,” diye kakhaha atardı bu benzetmeyi işittiğinde. Nitekim zaman onun siretinin ne olduğunu herkese gösterecekti.

Esti’nin kalbini çalmak için M. Süleyman’ı kurtarmak üzere yaptığı plan şayet iki saç ayaklı olmasaydı muhakkak ki kaybedenlerden olacağını düşünüyordu. Arkadaşlarını değil de sadece M. Süleyman’ı kurtarmanın daha kolay olacağı, bunun da krizi çözmeye yeteceği, onun kurtulması durumunda arkadaşlarının da normal yollardan serbest bırakılacağı konusunda Esti’yi ikna etmiş ve onunla ofiste konuştuğu günün hemen akşamında harekete geçmişti. Acil bir rahatsızlık bahanesiyle M. Süleyman’ı iki muvazzafla hastaneye yollatmıştı. Esti’nin de başlarında durmasını istemişti. Ardından zaman zaman pis işlerini yaptırıldığı mafya ekibini oraya yollatarak onu kaçırtmıştı. Mafya ekibi aldıkları emri harfiyen yerine getirmiş ve kimsenin ruhu bile duymadan karayolu ile ve tabii ki yer altı tünellerini de kullanarak M. Süleyman’ı Filistin’e, Gazze’ye bırakmıştı. O gecenin sonunda, fecre doğru mafya reisinden rapor alırken Esti’nin M. Süleyman’la tutkulu bir şekilde öpüştüğü fotoğrafları görmüş ve çılgına dönmüştü. Bu yıkım yetmezmiş gibi olay çok kısa sürede kamuoyuna yansımış ve başbakanın beklediği bir hamle ile hakkında soruşturma açılmış, görevinden uzaklaştırılmıştı. İşte ondan sonra yaptığı tek şey Esti’nin her şeyini sıkı bir şekilde takip etmek olmuştu. Ulaştığı veriler karşısında aşk acısının yanında bir o kadar da ihanet acısı yaşamıştı ve hâlâ da yaşamaktaydı. Onu bir nebze olsun soğutacak tek şey intikam almaktı. Hem uğruna kariyerini feda ettiği Esti’den hem de bir sürü kirli işini yaptığı ve örttüğü babası olan başbakanın...

Görevden ayrılınca ikili ilişkilerini kullanarak ana muhalefet partisinde siyasete başlamış, büyük bir hınç ve sabırla çalışarak seçim sathında milletvekili adayı olmayı kotarabilmişti. Beklediği intikam ânı da gelip çatmıştı. Partiye kabul edilirken verdiği “Size öyle bilgi ve belgeler vereceğim ki onlarla seçim kazanacaksınız, daha doğrusu birlikte kazanacağız,” taahhüdünü yerine getirmenin vakti gelmişti. M. Süleyman’ın kaçırılma süreciyle ilgili elindeki bütün bilgi ve belgeleri sakladığı yerden çıkardı ve aday olduğu ana muhalefet partisinin başkanına verdi. Verirken de elbette bunları vatanseverlik ve milliyetçilik duyguları ile yaptığını anlattı durdu. Parti başkanı eline tarihî bir fırsat geçtiği inancıyla hemen

harekete geçti ve belgeleri gizlice medyaya sızdırdı. Ardından bir dehşet döngüsü aldı başını gitti.

M. Süleyman'ı Esti'nin kaçırdığı görülüyordu yayınlanan o belge ve fotoğraflarda. İsrail kamuoyu görülmemiş şekilde olaya tepki gösterdi ve sokaklara döküldü. Sert protestolar günlerce devam etti. Esti anında görevinden azledildi ve hakkında vatana ihanetten soruşturma açıldı. Esti'nin babası İshak da daha fazla direnemezdi kamuoyunun ve o gizemli gücün baskıları karşısında. Başbakanlıktan istifa etti. Beklenildiği üzere iktidar partisi dramatik bir şekilde seçimleri kaybetti. Ariel'in dâhil olduğu parti böylece iktidar oldu. Parti başkanı çok hızlı bir şekilde kabineyi kurdu ve söz verdiği üzere Ariel'i "Dışişleri Bakanı" yaptı.

Göreve başlayan yeni iktidar çok haşin bir politika izlemeye başladı. Dinî ve ırki taassubu son raddeye kadar sahaya sürdü. Tabii bunda dışişleri bakanının çok büyük bir payı vardı. İki plan üzerinde çalışıyordu: M. Süleyman'ı Türkiye'den geri almak ve yok etmek, ikincisi ise Esti'yi alacağı ağır cezadan kurtarmak ve gözünde kahraman olmak. Bu amaçla medya yoluyla dünya kamuoyuna şunu deklare etti: "Kanunlarımızı delmeye kalkışan ve terör yuvası hâline gelen Gazze'ye uyguladığımız haklı ambargomuzu kırmaya çalışırken vatansever polislerimiz tarafından kısı kıvrak yakalanan ama haince bir şekilde kaçan M. Süleyman'ı nerede olursa olsun ve her ne pahasına olursa olsun geri alacağız ve cezasını vereceğiz." Ardından M. Süleyman'ın iadesi için Gazze yönetimine bir hafta süre verdi. Aksi takdirde o zamana kadar hiç görülmedik şekilde sert bir müdahalede bulunacaklarını, ülkesinin itibarına hiç kimsenin leke sürmesine müsaade etmeyeceğini ifade etti ve Filistin'i koruyup kollayan ülkeleri süreç boyunca menfi bir şekilde müdahil olmamaları konusunda uyardı. Ariel, M. Süleyman'ın Türkiye'de olduğunu biliyordu ancak neden onu Gazze'den istiyordu? Çünkü onu direkt Türkiye'den alamayacağını biliyor, fakat onu bahane ederek Gazze'ye saldırması durumunda Türkiye'nin Filistin için bir vatandaşını feda edeceğini hesap ediyordu. Ancak zaman kimin yanıldığını, kimin isabet ettirdiğini, kimin sadık ve kimin ahdinden dönmez olduğunu gösterecekti.

Filistin yönetimi M. Süleyman'ın nerede olduğunu bilseydi kendi sultasını İsrail'in şerrinden korumak için tereddüt etmeden vermeyi düşünürdü. Fakat onunla ilgili hiçbir bilgiye sahip değildi. Yapabildiği tek şey Gazze yönetimine M. Süleyman'ı bulma ve teslim etme çağrısında bulunmaktı. Gazze yönetimi ise İsrail'e karşı savaşa hazır olduklarını ilan etti ve el altından M. Süleyman hakkında Türkiye'den bilgi istedi. Bu gelişmeler karşısında Türkiye'nin duruma kayıtsız kalması beklenemezdi. Nitekim Türkiye Cumhurbaşkanı Cemil Ramazan Yiğiter ertesi gün açıklama yaptı ve şunları söyledi:

"İsrail Dışişleri Bakanı Ariel Levy'nin yaptığı açıklamalar kabul edilemez. İddialarının hiçbirisinin aslı astarı yoktur. M. Süleyman bizim vatandaşımızdır. Arkadaşları ile babaannesinin yanına ziyarete gitmişlerdir. Giderken de oradaki çocuklara hediye götürmüşlerdir. Ambargoyu delmek, İsrail kanunlarını çiğnemek gibi kasıtları olmadığı gibi aslında biz o ambargoyu da tanımıyoruz. Biz onların ne istediklerini çok iyi biliyoruz ve zamanı gelince dünya kamuoyu ile paylaşacağız. M. Süleyman şu an ailesiyle birlikte ülkemizde ve korumamız altındadır. Kimse onun kılına bile zarar veremez. Biz de İsrail'e diğer vatandaşlarımızı serbest

bırakmaları için bir hafta süre tanımaktayız. Kötü muamele gördükleri bilgisi elimizde mevcut; bu asla kabul edilemez ve cevapsız kalamaz, kalmayacaktır. Ayrıca Filistin bizim için Kudüs'tür. Kudüs ise kutsalımızdır. Kim ki kutsalımıza el uzatırsa, o elin sahibinin kim olduğuna bakmadan kırmasını biliriz.”

Yiğiter'in bu açıklamalarına cevap Amerika'dan geldi. Beyaz Saray sözcüsü Sofia Popa kameraların karşısını çıktı ve şu açıklamayı yaptı:

“İsrail egemen bir devlettir ve kimse egemenliğini ihlal edemez. Etmesi durumunda İsrail'in meşru yanıt hakkını destekliyoruz. Bütün taraflara çağrımız şudur: Gerginliği tırmandırmamak için İsrail'in egemenliğine saygı duyulmalı. Türkiye Cumhuriyeti ve Filistin, İsrail'in ambargosunu delen M. Süleyman'ı bulup İsrail adaletine teslim etmelidirler. Şu anda orada tutuklu olan Türk vatandaşları hiçbir şekilde kötü muamele görmemektedirler. Titiz bir şekilde yargılanacaklar ve adalet yerini bulacaktır. Hepinize teşekkür ederim.”

Rusya, AB, Çin, Hindistan, İran, Suudi Arabistan ve diğer ülkeler her zamanki gibi taraflara sükûnet ve itidal çağrısında bulundular ve sıcak çatışmanın kimseye bir fayda sağlamayacağını söylediler; sorunların diplomasi ve müzakere yoluyla çözülmesini tavsiye ettiler. Fakat İsrail'i yöneten haşin kanat sükûnet ve itidal çağrılarını pek kale almadı. Türk vatandaşlarını hızlı bir şekilde, o hafta içerisinde yargıladı ve ağır müebbet cezaya çarptırdı. Bununla yetinmeyen İsrail, gerçekten bir hafta sonra Gazze'ye saldırdı.

İzzetine ve onuruna düşkün Türk milleti, olanlar karşısında infial içindeydi. Atanın kutsal mirası olan Kudüs'e saldırılmasına ve kendi vatandaşlarına bu şekilde muamele edilmesine daha fazla katlanamazdı. Halk öfke içinde sokaklara döküldü ve liderlerinden İsrail'e haddini bildirmesini istedi. Kendisi de en az halkı kadar Kudüs ve Filistin meselesine duyarlı olan Başkan Yiğiter, gelişmelere daha fazla dayanamayarak birkaç gün içinde bir yardım gemisi hazırlattı ve iki savaş gemisi eşliğinde Gazze'ye yola çıkardı. İsrail, Türk gemilerinin Gazze şeridine yaklaşması durumunda onları vuracağını duyurdu. Türkiye ise böylesi bir saldırıyı savaş sebebi sayacağını ilan etti. Beri tarafta bütün gücüyle o güne dek görülmedik şekilde Filistin topraklarına saldıran İsrail, ezelî ve ebedî yurt davasında yani Arzu'l-Mev'udah “Vadedilmiş Toprak” hususunda parlak bir zafer peşindeydi. Amerika'nın desteği, Rusya, AB, Çin ve Hindistan'ın sessizliği, Müslüman ülkelerin darmadağın hâlleri ve bir türlü somut eyleme dönüşmeyen kuru tepkileri karşısında İsrail, Arzu'l-Mev'udah yolunda 2023'ten daha büyük ve tarihî bir fırsat yakaladığını düşünüyordu. Zira Ariel Levy ve kabinedeki haşin arkadaşları söz konusu psikolojiyi çok iyi kullanıyordu ve halktan maksimum desteği alabilmek için basına yansımayan yerel toplantılarda, Tanrı'nın onlara vadettiği bereketli ve sınırsız topraklara kavuşmaya çok yakın olduklarını ve bunun için kanlarının son damlasına kadar savaşacaklarını anlatıp duruyorlardı.

KAYA, KUDRET VE SU

Hey! Yuvarlanmakta olan kayanın kudretine hep hayransın sen.

Oysaki suyun mecrasını bulan o usulce akışına inanırım ben.

Hey! Tiyatro sahnelerindeki kahramanlara hep hayransın sen.

Oysaki onların çok iyi oyuncular olduklarını biliyorum ben.

Halit Şirhan Hatay

10 Mayıs 2022

AŞK VE BARIŞ

İsrail halkının makul kesimi elbette bu düşüncüyü paylaşmıyordu. Hatta savaşa karşı eylem hazırlığı içindeydi. Nitekim 2023'teki savaşı öyle durdurmuşlar ve o günün başbakanından hesap sormayı başarmışlardı. Bu barışçıl hareketin başını Esti'nin avukat arkadaşı Cansu çekiyordu. Cansu Türkiye'de doğmuş Yahudi asıllı bir hanımefendiydi. Üniversite okumaya İsrail'e gelmiş, orada Esti ile tanışarak çok sıkı dost olmuş, hukuk fakültesini bitirir bitirmez de dostunun desteğiyle vatandaşlık almıştı. Orada yaşamayı sürdürmenin önünde engel kalmadığından Tel Aviv'de hukuk bürosu açmış ve kısa zamanda önemli insanların davasını üstlenmişti. Esti'nin başına gelenleri öğrenir öğrenmez dostunun yanına koştu ve hiçbir sorgulama içine girmeden dava dosyasına vekâletini koydu. Avukatı olarak Esti ile bir görüşme ayarladı ve olup biteni en ince ayrıntısına kadar öğrendi. Dostundan dinlediği hikâyeye inanmadı. *Afrika'da Aşk ve Diriliş* romanını okuduğundan Süleyman ile Alexandra aşkına denk bir aşk hikâyesine tanık olduğuna kanaat getirdi ve heyecanla onların hikâyelerini Esti'ye anlattı. “Bu durumda senin müstakbel eşinin anneannesi Alexandra, dedesi de Süleyman mı oluyor? He ne dersin?” diyerek şaka da yaptı dostuna moral vermek için.

Hayat felsefesi aşk ve barış olan Cansu, nüfuzunu ve hukuki haklarını kullanarak her gün dostunu cezaevinde ziyaret etmekte ve her defasında Esti'ye “Kızım, yaptıklarından asla suçluluk duyma. Sen vatana ihanet etmedin. Sen bir masumu kurtardın. Hem de o masum 21. yüzyılın aşkının meyvesi. Süleyman ve Alexandra'nın torunu o ve sen şimdi onunla daha büyük bir aşk hikâyesini yazıyorsun. Hiç korkma. Ben seni buradan çekip alacağım,” sözleri ile hem takılıyor hem de manevi destek veriyordu. Takılmalarına ve şakalaşmasına daha fazla dayanamayan Esti “Yahu benim derdim bana yeter. Ben ne düşünüyorum, sen ne anlatıyorsun. Hem sen bütün bunları nereden biliyorsun?” diye sorunca “Türkiye'de yaşayıp da Süleyman ve Alexandra'nın aşk hikâyesini bilmeyen mi var?” sorusu ile cevap veriyordu.

Evet, Avukat Cansu Türkiye'de ve tüm dünyada bir aşk ve barış simgesi hâline gelen Süleyman ve Alexandra'nın hayat hikâyesini çok iyi biliyordu. Onlara ve yaptıklarına hayrandı. Onlar gibi bir aşk yaşamak ve onlar gibi dünya barışına katkı sunmak istiyordu. O güne dek aşk ile tanışmamıştı ancak dostunun öylesi bir aşk ve barış hikâyesi yaşamakta olduğunu görebiliyordu. İçinden “Bari böylesi bir aşk ve barış hikâyesine destek vereyim” diyerek bir yandan Esti'yi kurtarmaya bir yandan da savaşa karşı kendince bir rüzgâr estirmeye çalışıyordu. Bir Youtube kanalı kurdu ve adını “Love&Peace” yani “Aşk ve Barış” koydu.

BİLGİ, SERMAYE, GÜÇ VE AHLAK

Bilgi ve sermaye Ahlak ile hiç barışmadı bizde.

İkisine sahip ama ahlaksız olana Cahil denir dinimizde.

Bilgi ve sermayeyi Ahlak ile barıştırmaktı amacı dinin.

Zira çok bilgileri ve servetleri vardı Mekkeli Müşriklerin.

Ahlaksız bilgi sahipleri “Kitap yüklü merkeptir” bizde.

Karaktersiz zenginlerse Firavun yandaşı Karun’dur dinimizde.

Cahillik aman ha sanılmasın ki bilgisizlik.

Hakkı bilip de onu tanımazlıktır cahillik.

Bedevilik aman ha sanılmasın ki çölde deve gütmektir.

Bedevilik menfaat kaynağını ilah bellemektir.

Ne kadar da gerçeği örter İSYAN EDEN öldürülesi insan.

Cahil ve Bedevinin her şeyleri var, Ahlakları noksan.

Halit Şirkan Hatay

16 Ekim 2021

Türk gemileri Gazze şeridine yaklaşırken İsrail müdahale etmeye hazırlanıyordu. Aslında gerginlikten, kavgadan ve savaştan bir tek İsrail'in haşin kanadı beslenmiyordu. Başta Filistin siyasetçileri ve dinî şahsiyetleri dâhil olmak üzere Ortadoğu'da birçok siyasetçi, dinî şahsiyet, Kudüs ve Filistin meselesinden kendine halktan destek, makam, mansıp ve itibar devşiriyordu.

İşin doğrusu Kudüs ve Filistin davasında en samimi, en cesur ve en fedakâr tavrı sergileyen, Türk halkı ve liderleriydi. Türkiye'nin savı çok açık ve netti: "Filistin barış içinde olmazsa İslam âlemi de barış içinde kalamazdı. İslam âlemi barış içinde kalamaz ise dünya da barış içinde yaşayamazdı." Görünürde bu savı destekleyen birçok Müslüman ve gayrimüslim devlet vardı lakin iş icraata gelince herkes farklı oynuyordu.

Ama sanki kader milletlerin bu ikiyezli, münafık tavırlarından bıkmış bütün bir insanlığı ferden ferda zorla bir samimiyet ve dürüstlük sınavına tabi tutmaya hazırlanıyordu. Hadiselerin metafizik boyutuna nüfuz edebilenler kimin ne derece samimi ve ne derece insanlık, barış ve huzur için çalıştığını; kimin de İblis ve Deccal ile iş birliği yaparak insanlığı uçuruma, cehenneme sürüklediğini netleştirmek üzere kaderin ördüğü bu ağı sezebiliyor ve ayaklarının kaymaması için fiilleriyle, dualarıyla Allah'tan yardım talep ediyordu.

Fakat Müslim ve gayrimüslim topluluklardan para ve imkân için ruhlarını İblis'e satanlar ellerindeki güçle haşa yaratıcıya dahi kafa tutacaklarını sanıyorlardı. Oysaki Âdem Baba'dan bu yana hiç durmadan doğru ile yanlış, mazlum ile zalim, haklı ile gaddar, masum ile cani, rahmani ile şeytani, aydınlık ile karanlık, kısacası Hak ile Batıl defalarca yüzleşmiş, hesaplaşmış, maddi olarak çok zayıf görünen ehl-i hak, çok güçlü, çok ihtişamlı duran batıl ehlini her defasında Allah'ın izniyle yenmişti. Bunu en iyi siyasal Yahudilik davası güdenler (içinde iman ve ahlak olmayan din iddiası), onları destekleyen ve Batılı denilen siyasal Hristiyanlık ve İslam âlemi dâhil doğudaki dostları bilirlerdi.

Nasıl bilmezlerdi ki? Yine o günün bir siyasal ideolojisi olan Firavunluk müessesesi o zamanın hak ehli olan Yahudilerin erkeklerini zulmen ve gadren kestiğinde, kadınlarını hayatta bırakıp kendine ve askerlerine cariyeye ettiğinde, Allah o haklı bir avuç atalarını muzaffer etmemiş miydi?

Adaletle, hakkın üstünlüğüne ve adil paylaşıma inanan Talut'un sayıca çok az olan askerleri Calut'un ceberut ve devasa ordusu karşısında iman gücüyle "Allah'ın izniyle büyük bir topluluğa galip gelen nice küçük topluluklar vardır. Allah sabredenlerle beraberdir." diyerek nusret elde etmemişler miydi?

Akıl etmenin, fehmetmenin, kavramanın, vicdanın, merhamet ve cömertliğin timsali olan Hz. İbrahim, tek başına zamanın en güçlü siyasi lideri olan Nemrut ile arkasındaki dünyanın en büyük servetlerine sahip Karun ve gökdelen yapabilecek kadar bilgi sahibi Haman'a, onların temsil ettiği zalim, sömürgeci ve dikta zihniyete meydan okumamış mıydı? Tek başına onların krallıklarını, haram servetlerini, kör bilgilerini yerle yeksan etmemiş miydi?

Tarihin gördüğü göreceği en emin, en adil, en merhametli, en vicdanlı insan olan Hz. Muhammed, kırkı bulmayan sahabesiyle; kızını diri diri gömecek kadar vahşileşmiş,

acımasızlaşmış belki de tarihin görüp göreceği en kaba, en katı, en inatçı ve en demagog toplumunu Allah'ın inayetiyle savaş meydanlarında mağlup etmemiş miydi? Daha da muhteşemi; Allah'ın yardımıyla o vahşi toplumdan merhamette, cesaretle, ilimde, hayada, cömertlikte ve bağışlamada insanlığa zirve olan şahsiyetler çıkarmamış mıydı?

Siyasal Hristiyanlığın seferberlik ilan ederek topladığı Haçlı ordularının tümü Selahaddin'in, Melik Şah'ın, Kılıçaslan'ın göğsüne çarpıp dağılmadı mı?

Ve en son olarak eskilerin Düvel-i Muazzama dedikleri ülkeler o güne dek emsali görülmemiş ordular ve silahlarla Hakk'ın son kalesi olan Anadolu'ya saldırmışlardı. Çanakkale, Sakarya ve birçok cephede yüzleşme ve hesaplaşmalar yaşandı. Güya o muazzam ordular, onların onda biri olmayan ve insanlığın özünü teşkil eden zamanın ehl-i hak topluluğu ve başlarındaki Selahaddin'in, Melik Şah'ın torunu Mustafa Kemal Paşa'ya yenilmediler mi? Nitekim döneminde Mehmet Âkif'e denk tutulan Pakistanlı şair Muhammed İkbal haklı bir şekilde Mustafa Kemal Paşa'yı "Seyfullah, Allah'ın Kılıcı" diye tanımlayacaktı. Başka bir şair ise bir asır sonra o Hak ve Batıl yüzleşmesini şöyle tasvir edecekti:

“Çanakkale boğazı insanlığın düğümlendiği yer.

Orduları yenmişti orada tek başına Seyyid er.

Masal sanma! Gel tarihe soralım bakalım ne diyecek.

Su yerine oluk oluk kan akmış hepsi gerçek.

Yedi düvel gelip demiş ki 'Dünyanın sahibi biziz!'

Kimmiş yeryüzünün tek varisi çıkıp göstermişiz.

Firavunlar, Ebu Cehiller, batılı torunlarıyla seferber.

Yüz binlerce avaneleriyle toplar, tanklar, tüfekler.

Sol cenahta Fransuvalar, sağda mevzilenmiş Henriler.

İblis dümene geçmiş emrinde en modern gemiler.

Haydar-ı Kerrar, Hamza, Rasü'l-ü Ekremdi bu millete rehber.

Ali zülfikârını şaklatır, Allah'ın arslanı 'Hücum!' diye kükrer.

Alparslanlar, Selahiddinler, Fatihler, Mustafa Kemaller.

Mehmetçiğin önünde taarruza geçmiş haykırıyor: ‘Allahu Ekber!’”

Halit Şirkan Hatay

11 Mart 2011

Bütün bu gerçekleri, hesaplaşmaları ve yüzleşmeleri bilen Avrupalı, Asyalı, Afrikalı, Amerikalı, Hristiyan, Yahudi, Müslüman, Hindu ve Budist zalim, gaddar ve merhametsiz topluluklar, şahsiyetler bildikleriyle değil heva ve hevesiyle hareket ediyordu.

Dehşet veren askerî güçlerini, sınırsız servetlerini, milyonlarca süper beyinli müntesiplerini ve uzayda hayat kuracak kadar ileri giden bilimsel birikimlerini dünyada fitne fesat çıkarmak, kan dökmek, haksız kazanç elde etmek ve kısacası batıl uğruna kullanıyorlardı.

Demek ki adil, merhametli, vicdanlı, hukuka saygılı, barışçı ve paylaşımcı olmak için bilgi kâfi gelmiyordu. Demek ki işin özü bir tercih, bir iradi tayırdı. Demek ki hakiki bilgi adil, merhametli, barışçı, yardımsever ve vicdanlı olabilmeyi seçebilmektir. Belki de öylesi bir tercih bilgi ile değil hikmet sahibi olmakla mümkündür.

İslam’ın kutsal kitabı boşuna mı “*Kim ki kendisine hikmet verilmişse, şüphesiz o kişiye çok şey verilmiştir.*” diye buyuruyordu? İslam Peygamberi “*Allah’ım! Bize Hakk’ı Hak olarak göster ve ona tabi olmayı nasip et! Batılı da batıl olarak göster ve ondan uzak durmayı da nasip et!*” derken kim bilir belki de o adı “Hikmet” olan “Sezgi”yi istiyordu. İşin doğrusunu elbette Allah bilirdi ve izzetine, kudretine yaraşır bir süreçle Hak ile batılı temyiz ediyordu ve edecekti.

Türk gemileri kaderin çizdiği rotada ilerlerken ülkelerden birisi daha görüntüde safını ilan etme ihtiyacı hissetti. İran'ın dinî lideri Ayetullah açıklama yaparak bir hafta içinde saldırılarını durdurulması hâlinde İsrail diye bir devletin kalmayacağını ifade etti. Buna karşın Amerika İran'ı aklını başına alma konusunda uyardı ve ona karşı askerî harekât planlarının hazır olduğunu deklare etti. Hemen ardından da Doğu Akdeniz'e askerî sevkîyatını yoğunlaştırdı. Birleşik Devletler, İsrail ve İran arasındaki bu it dalaşı aslında uzun zamandır devam ediyor ve her taraf rolünü iyi oynuyordu. Çünkü senaryo çok iyi kurgulanmıştı ve aktörler rolünü hayli başarılı oynuyordu. Oyuna göre her iktidar ayakta kalabilmek için şunları yapacaktı: Mutlaka bir düşman üretecek, düşmanla mücadele ederken halkın kayıtsız teslimiyetini sağlamak için kutsallık, tarihî davalar, kavmiyetçilik öne sürülecek, söz konusu mücadelenin hakkaniyeti ve önemi de Weber'in dediği gibi arpa verilmiş dinî şahsiyetler, yazar, çizer ve kanaat önderleri üzerinden ele geçirilmiş medya yoluyla halka anlatılacak ve halktan bu uğurda canını, malını ve evladını feda etmesi istenecekti. Mükâfatı ise Tanrı'nın desteği, Allah'ın rızası ve cennet olacaktı.

Böylece diplomasi, aklîselim ve müzakere ile halledilebilecek birçok konu kangren hâline gelmekte ve birçok masum insan canını ve malını yitirmekteydi. Aslında böyle klikler için vatan, din, iman, mukaddesat, Allah rızası, Tanrı, cihat ve cennet kavramları esasında içi boş kavram ve değerlerdi.

Hayır, içi en dolu kavramlar ve değerlerin bunlar olduğunu biliyorlardı. Zira yeryüzünde o değerlere çok itibar eden, malını, canını ve evladını bu yolda fedan eden, etmekte olan milyonlarca, on milyonlarca inanmış insan olduğunun farkındaydılar.

İşte sorun tam da burada başlıyordu. Ruhunu İblis'e çoktan satmış her millettten her dinden her renkten siyasî ve dinî şahsiyetlerin, ezelden ebede kadar bu değerlerin toplumların ve geniş halk kitlelerin üzerindeki etkisini kavramasından ve menfaat, para ve güç için hiçbir ahlaki kaygı duymadan kullanmasından kaynaklanıyordu.

Oysaki hayat vermeyen, yaşamı yüceltmeyen, refahı sağlamayan, barış, özgürlük ve güvenliği tesis etmeyen, düşmanın bile yaşam hakkına saygıyı tavsiye etmeyen hiçbir iddia, ideoloji ve dava; millî, dinî, vatani ve insani kabul edilmemeliydi.

Kim tarafından? Elbette ki bütün insanlar tarafından. Ancak insanlığın ilk Âdem'den son Âdem'e kadar yenemediği ve yenemeyeceği belki tek hastalık cehaletti.

Dininin ilk emri "Oku!" olan İslam ümmeti okumuyordu. İnandığı kitabın "*Hiç mi akıl etmezsiniz? Hiç mi düşünmezsiniz? Hiç mi ölçmez, tartmazsınız?*" ikazlarına kalbi ve beyni kapalıydı. Yaratıcının "*Yeri ve göğü nasıl yarattığıma, geceyi gündüzü nasıl evirip çevirdiğime, ayı, güneşi, yıldızları nasıl bir dengede tuttuğuma bakıp da bana öyle iman edin!*" davetine, çağrısına kör ve sağırdı.

"Sizden önceki din müntesiplerini dini kullanarak menfaat, makam ve mansıp devşirdikleri için vatansız bıraktım, dinlerini lağvettim, izzet ve şereflerini ellerinden aldım. Sakın onlar gibi olmayın!" tehditlerini anlamıyordu bile. Cehaletin olduğu yerde vatanın,

milletin, dinin, imanin, mukaddesatın, refahın, huzurun kaim kalamayacağını kavrayamayacak kadar gaflet içindeydi Müslüman toplumlar.

Kısacası Hakk'ı temsil etmesi beklenen geniş bir coğrafyadan hak namına örnek sahneler yansıtmıyordu izleyen gözlere, güzel hikâyeler yazılmıyordu kayıt defterlerine, memnun edici kareler gönderilmiyordu sonsuzluğa.

Ehlikitaba gelince, onlar da dünya hayatında bütün gelişmişliklerine rağmen tahrif edilmiş kitaplarında bile hâlâ Hakk'ı haykıran “*Öldürmeyeceksin! Çalmayacaksın! Komşunun karısına ve eşeğine göz dikmeyeceksin!*” gibi emirleri hiçe sayıyorlardı. Oysaki bütün kutsal kitaplarda ve inanç öğretilerinde mevzu çok basit ve anlaşılırdı. Allah kâinatı çok ama çok hassas bir ölçü ile yarattı. Sonra dünyada yaşam var etti ve canlılar içinde sadece insana eşyaya müdahale edebilme imkânı verdi. Onun için de onu mesul kıldı. Dünyadaki ve kâinattaki ölçü bozulmasın, yaşam döngüsü devam etsin diye de özetle ve mealen insanoğluna elçileri vasıtasıyla zaman zaman şöyle hitap etti:

“Sizi ve evreni yaratan Bir ve Tek Rabbiniz olan beni tanıyın, bana inanın, sonra özgür, adil, barışçıl, merhametli, paylaşımcı, yaşam hakkına saygılı, çalışkan, üretken, canlılara fayda sağlayan, temiz ve iyi insanlar, bireyler olun. Bu aramızdaki mukaveledir. Bu mukaveleyi size hatırlatacak ibadeti sadece bana yapın. Siz zayıfsınız bense kudretliyim. Korkacaksanız sadece benden korkun, isteyecekseniz yalnızca benden isteyin. Siz bencilsiniz bense Rahim ve Rahmanım, bu değerleri ikame edene hem dünya hayatında hem de yaptıklarınızın muhasebesinin yapılacağı ahiret yurdunda karşılığını tastamam veririm. Tabiatınıza sığınma, güvenme, sırtını bir güce dayama, korunma gibi hisler koyan benim ve onun için sığınacaksınız bana sığının, tevekküllünüz, güveniniz bana olsun, ben bana güveneni korurum, sahil-i selamete çıkarırım. Sakın ola ki sizin gibi beşer olan, acıkan, yiyen, için, hacet gideren, uyuyan, mala mülke sizin gibi tamah edebilen insanlara tapınmayın, onlardan medet ummayın, benim için onlara saygı ve tazimde bulunmayın; evliyadır, mürşittir, imamdır, din adamıdır, çok değerlidir deyip onlara kul olmayın, kimin değerli ve saygın olduğunu ancak ben bilirim siz bilemezsiniz.

Nice din adamının menfaat ve çıkar uğruna yaptığı tahribat sonucunda onlara indirdiğim din doğruluğunu yitirmiş ve ben yenisini göndermişimdir. Yaşayabilmek ve istikametinizi korumak için size öğrenme hissi verdim, onunla okuyun; akıl verdim onunla düşünün, havsala bağışladım onunla kavrayın; merak hissi verdim onunla araştırın, sorgulayın, sizi muhatap aldım kıymetini bilin.

Sakın ola ki dünyada ve evrende koyduğum ölçüyü bozacak, hayat döngüsünü sekteye uğratabilecek zulümler işlemeyin, kan dökmeyin, cana kıymayın, tabiatı tahrip etmeyin, çalmayın, kötü insanlar olmayın yoksa sizi hem dünyada hem ahirette cezalandırırım.

Toplum olacaksınız, devlet diye örgütler kuracaksınız mukavelemizden kaynaklanan değerleri yaşatmak ve yaymak için yapın bunu, böyle yaparsanız o toplum ve devlet benim için kıymetlidir. Kötülüğü değil iyiliği yaymak için toplanın ve birlik olun.”

Nihayetinde insanlar yaratıcının kurgusunu ve hitabını nasıl anlarsa ve uygularsa hesabı öyle görülecek ve defteri öyle yazılacaktı ve yazılıyordu. Kalem Tanrı'nın ona "Yaz ey kalem!" emrinin gereğince insanlığa ve yaşama dair tanıklık görevini yerine getiriyordu.

Siyasal İsrail'in haşın kabinesi ortak bir kararla Türk gemilerine operasyon yapılmasına karar verdi. Emri alan askerî yetkililer gece vakti iki F16 savaş uçağını, altı askerî helikopteri, altı hücumbotunu ve yüze yakın özel kuvvet askerini harekete hazır hâle getirdi. Harekete geçmeden evvel keşif amaçlı İHA'lar gönderdi. Hareketliliği fark eden gemideki Türk yetkilileri hemen Cumhurbaşkanlığı ile irtibata geçtiler, durumu ilettiler ve saldırı olması durumunda nasıl tepki vereceklerini sordular. Yiğiter gece ortasında Millî Savunma Bakanı, Dışişleri Bakanı ve Genel Kurmaya Başkanı ile acil bir telekonferans toplantısı yaptı ve nasıl bir yol izleyecekleri konusunda istişarede bulundu. Dışişleri Bakanı gemilerin hemen geri çekilmesini tavsiye etti. Savunma Bakanı, Dışişleri Bakanı ile aynı fikri paylaştı. Genel Kurmay Başkanı ise karşılık verilmesi gerektiğini belirtti. "Peki, çekilirken bile saldırı olursa ne yapalım?" diye soran Cumhurbaşkanı'na Dışişleri Bakanı şöyle cevap verdi:

"Efendim çekilirken saldırı olsa bile mukavemet edilmemesi ve teslim olunması gerekir. Aksi takdirde bütün bir dünyayı karşımıza almış oluruz."

Aldığı cevaptan pek memnun olmayan hatta hiddetlenen Yiğiter çok sert çıktı muhatabına:

"Bu düpedüz korkaklık, acziyet ve zillettir. Biz bu zilletin ve korkaklığın hesabını ne atalarımıza ne de halkımıza verebiliriz. Ayrıca Hak ve insanlık davası uğruna gerekirse bütün dünyayı da karşımıza alırız. Dinine, ırkına, rengine, coğrafyasına bakmadan mazlumların, mağdurların, çaresizlerin, evinden yurdundan sürülenlerin uğrunda verilecek her mücadele kutsaldır, haklıdır ve onurludur. Bu yolda belki can vereceğiz, mal kaybedeceğiz, açlık ve yoksullukla karşı karşıya kalacağız ancak ben inanıyorum ki bir insan bir kulun imdadına koştuğu müddetçe Allah da onun imdadına yetişecektir. Biz oraya İsrail ile savaşmaya değil, Allah'ın kullarının imdadına koşmaktayız. Nitekim atalarımız geçmişte zulüm gören, soykırıma uğrayan Yahudilerin imdadına koşmadı mı? Yardım eli uzatmadı mı? Bu gerçeğe rağmen eğer İsrail gemilerimize saldırırsa Allah'ın bizim üzerimizden mağdur insanlara uzattığı yardım eline saldırmış demektir. Biz yardım elimize sahip çıkacağız ki Allah da bize sahip çıksın. Genel Kurmay Başkanım! Sana talimatım şudur, saldırıya hemen karşılık veresiniz ve bundan sonraki hamlelere hazır olarsınız. Hadi Allah yardımcımız olsun!" dedi ve telefonu kapattı.

Yiğiter ardından özel kalemini arayıp devletin bütün kritik birimlerinin uyandırılmasını emretti ve sabaha dek süreci anbean takip etti. Etrafındaki çok endişelenen ve hatta korkan yetkililere telkinde bulunarak maneviyatlarını yüksek tutmaya çalıştı.

"Arkadaşlar, İsrail halkı bizim düşmanımız değildir. Hatta tarihte onlarla savaşmayan, bilakis uğradıkları soykırımlarda onlara yardım eli uzatan, onları katledildikleri topraklardan çekip çıkaran bizim ecdadımızdır. Ama ne yazık ki şimdi onlar Filistin halkına ve hatta bütün bir insanlığa zulmetmektedirler, dolayısıyla onlar da biz de tüm insanlık da sınanmaktadır. Çünkü herkesin davasında, ideolojisinde, inancında, cesaretinde, samimiyetinde..." dedi ve duraksadı. Sonra azmini ve iradesini toplayarak devam etti: "Evet, herkesin sınanacağı bir

zaman, bir an vardır şu hayatta arkadaşlar. O zaman, işte bu zamandır. Hiç endişe etmeyin. Sonunda iyi insanlar galip gelecektir. Buna İsrail içindeki iyi insanlar da dâhil. Sonunda kötü insanlar kaybedecektir, buna bizim içimizdekiler de dâhil.”

Yiğiter’in bu konuşmasından yarım saat sonra İsrail’in saldırıları başladı. Türk tarafı emredildiği gibi karşılık verdi ve fecre doğru netice ortaya çıktı. Türkler dokuz şehit vermiş, bir askerî gemileri tamamen batmış, diğeri ağır hasar almış ve yardım gemileri ateşe verilmişti. Buna mukabil İsrail beş asker, üç helikopter, bir F16 uçağı ve iki hücumbotunu kaybetmişti. Çatışma kısa sürmüştü. Çünkü İsrail, Türklerin saldırılara cevap verebileceğini hesap etmemişti. Saldırır saldırmaz teslim olacaklarını sanmıştı. Fakat öyle olmadığını hemen anlamış ve hızlı bir şekilde geri çekilmişti. Yiğiter neticeleri öğrenir öğrenmez basının karşısına çıktı ve açıklama yaptı:

“Değerli vatandaşlarım! Şu sabah namazı vaktinde sizinle çok önemli bilgileri paylaşacağım. İsrail, Filistin’e yardım ve barış amaçlı gönderdiğimiz gemilerimize bu gece saldırdı, 9 vatandaşımızı şehit etti, bir askerî gemimizi batırdı ve yardım gemimizi ateşe verdi. Fakat biz de onlara Osmanlı tokadı attık. Savaş niyetiyle hazırlık yapmış olmamamıza rağmen beş askerini öldürdük, bir savaş uçaklarını ve üç askerî helikopterlerini düşürdük. İki tane de hücumbotlarını batırdık. Ben ta baştan uyarmıştım. Kimse bizimle uğraşmasın! Kimse sabrımızı taşırmamasın! Gemilerimize müdahale olursa anında karşılık vereceğimizi söylemişim. Gün içinde daha detaylı bilgi vereceğim. Fecrin doğduğu şu anda inanıyorum ki İslam âleminin de fecri sükun etmektedir. Herkes namazında askerlerimize dua etsin.”

Sarayındaki karargâhına geri dönen Yiğiter, özel kaleminden hemen gemileri komuta eden Kurmay Albay Caner Kuzgun’a ulaşip bağlamasını istedi. Birkaç dakika sonra Kuzgun hattın öbür ucundaydı. Yiğiter gayet babacan ve korumacı bir üslupla:

“Albayım, başınız sağ olsun! Büyük bir fedakârlık ve kahramanlık sergilediniz. Her birinizi alnınızdan öpüyorum,” dedi.

“Sağ olun efendim!” diye yanıtladı Kuzgun.

“Albayım kaç yaralımız var? Durumları nasıl?”

“Efendim, yedi sivil ve iki asker yaralımız var. Durumları çok ağır değil. Şu anda onları tahliye etmek ve vatana sağ salım götürmek için uğraşmaktayız.”

“Tamam, geçmiş olsun hepinize. Dikkatli olun. Biz de zaten gerekli yardımı sağlamak ve sizleri korumak için uçaklarımızı yolladık. Sizinle iletişim kuracaklar. Bir tehlike görürseniz hemen bana bilgi verin.”

“Emredersiniz efendim!”

Verdiği kayıplara inanamayan İsrail hükûmeti, büyük yara alan imajını düzeltmek için enkazını toplamakta olan Türk gemilerine öğleye doğru tekrar saldırdı. Yıkım büyük oldu. Komutan Kurmay Albay Caner Kuzgun başta olmak üzere askeriyle sivilıyla herkes şehit düştü.

İsrail, aynı gün içinde Filistin'e saldırılarını şiddetlendirirken bir hamle daha yaptı. Hizbullah örgütünün saldırılarını gerekçe göstererek Lübnan, Suriye ve İran'a hava saldırıları düzenledi. O güne kadar İsrail'i sürekli yok etmekle tehdit eden İran'dan tek somut bir adım gelmedi. Sadece İsrail'in tekrar saldırması durumunda çok sert karşılık vereceğini ilan etti. Oysaki dindarından sekülerine kadar Türkiye'deki İran hayranları çok heyecanlanmıştı.

Farisi ırkın Müslüman olduktan sonra hiçbir gayrimüslim toplumla savaşmadığı gerçeğini cahilane, gafilane es geçerek onlardan İslam adına kahramanlık bekleniyordu. Senelerce Sünni tebaaya kan kusturan Hizbullah, İsrail'in tavizsiz hücumu karşısında tuz buz oldu. Suriye'de bir önceki zalim ve hâkim yönetimi aratmayan sulta, topraklarını ne pahasına olursa olsun savunacağını deklare etti. Körfez Arapları ise çoktan Beyaz Saray kapısında hizalanmışlardı. Batı ve Doğu ülkeleri zaten yapageldiklerini yaptılar, o da bir maç gibi izlemek ve izlemektir.

Ağır kayıplar veren Türk toplumu kaynıyordu. Kaynamakta da haklıydı. Bin yıldır İslam'ın bayraktarlığını yapan bir milletin yaşananlar karşısında infiale uğramaması mümkün değildi. Zira her bir Türk, Osmanlı tasavvuru ile İslam tarihindeki bütün zaferlerin ve bütün kahramanların varisi olarak kendini gördüğü gibi İslam topraklarının da hamisi olarak hissedirdi. Zira hemen hemen bütün İslam ülkelerinin toprakları Türklerin kanı ile sulanmıştı. Cumhuriyet'in kurucusu Gazi Mustafa Kemal Atatürk Libya, Suriye ve Irak topraklarında büyük kahramanlık göstermiş, defalarca ölümden dönmüş, o cephelerde gösterdiği mukavemet ve cesaret sayesinde Birinci Dünya Savaşı'nda Türklerin Millî Mücadele'sinin haklı lideri olmuştu. Böylesi bir millet elbette girdiği mücadelenin hakkını verecekti.

İran hükûmetinin tokadı yiyip oturduğu gibi Körfez Arapları da ölüm sessizliğine büründü. Siyasal Şiilik ve Siyasal Sünnilik (Buna Siyasal Vahhabilik de denebilirdi) gerçek anlamıyla iflas etmişti.

Fakat bu; İslam dünyasının ve Müslümanların sindiği anlamına gelmiyordu. Devletlerinin aksine Müslüman halklar inandıkları ve güvendikleri bir insan, bir lider tarafından bir kıvılcımın yakılmasını, bir kılıcın kınından çekilmesini, elde kalan son bir silahın çekilmesini bekliyordu. Fakat bunu kim yapacaktı? İşte tam da burada kutsi hadisteki hüküm sanki kendini icra ediyordu. Hani Allah bir kulunu sevdiğinde Cibril'i çağırır ve "Ya Cibril! Ben falan kulumu seviyorum sen de sev!" diye buyurmuş ya... Sonra Cibril gider bütün melekleri toplar ve onlara "Allah falan kulu seviyor, ben de seviyorum, siz de sevin!" dermiş. Melekler de yeryüzüne iner ve insanların kalplerine ilham ederlermiş: "Allah falan kulu seviyor! Cibril ve biz de seviyoruz! Siz de sevin!" Böylece o insanın halk arasında tabiri caizse yıldızı parlar ve insanların gönüllerinde taht kuran bir sevgili hâline gelirmiş. Allah tam tersini de buyurmuş: "Ya Cibril! Ben falan kulu artık sevmiyorum! Sen de sevme!" Cibril meleklerle, melekler de yine insanlara fısıldar, "Allah, Cibril ve biz falan insanı sevmiyoruz! Siz de sevmeyin!" dermiş. Böylece manevi âlemde kalemi kırılan bir insanın yeryüzünde tek bir kelime yazması mümkün olamazmış. Onun için Müslüman kitlelerin ve tüm mazlumların nazarında ve gönüllerinde Türkiye ve Yiğiter taht kurarken Arap kralları, din sömürücüsü olan sahte şeyhler ve üçkâğıtçı mürşitler, İslam'ın ve insanlığın defterine olumlu tek bir kelime yazmaya cesaret edemiyorlardı.

Ortaya çıkan bu atmosferin farkında olan Türk toplumu ve liderleri son bir kıyama hazırlanıyorlardı. Türklerin birkaç günlük sessizliklerini zaaf belleyen İsrail hükûmeti saldırılarına hız vererek devam ediyordu. Anlaşılan Filistin diye bir toprak, Filistinli diye toplum bırakmayacaktı. Mescid-i Aksa'ya girerek onu tamamen Müslümanlara kapattı. Direnen herkesi hiç çekinmeden öldürdü. Kudüs'te namaz kılınan her yeri kapattı. Filistinli olup da İsrail vatandaşı olan herkesi vatandaşlıktan çıkarma, mülklerine el koyma, Kudüs dâhil olmak üzere İsrail'in bütün şehirlerinden tehcir etme kararı aldı. Bu da yetmezmiş gibi her Filistinliyi terörist ilan edecek kadar ileri gitti ve Birleşmiş Milletler'den de bu yönde bir karar almasını istedi. İsrâ suresinin 4. ayetinde belirtilen durum yaşanıyordu âdeta. *“Biz Kitap'ta (Tevrat'ta) İsrail oğullarına, ‘Yeryüzünde muhakkak ki iki defa bozgunculuk yapacaksınız ve büyük bir kibre kapılarak böbürleneceksiniz!’ diye hüküm verdik!”* İlkini Hz. Süleyman'dan hemen sonra onun bıraktığı maddi mirası kullanarak yapmışlardı, şimdi de aynısını tekrar ediyorlardı. Ama bilmedikleri ya da bilip de inanmadıkları bir gelecekte bahsediyordu Kur'an aynı surenin 7. ve 8. ayetlerinde. Ben-i İsrail karşısında aciz ve zelil düşen Müslümanlara hitaben diyordu ki: *“Eğer iyilik yaparsanız kendinize yapmış olursunuz, kötülük yaparsanız da yine kendinize. Ahiret (Kıyamet) vaadi yaklaştığında yüzlerinizi kara etmek ve ellerine geçirdikleri her şeyi yerle bir etmek üzere Beyt-i Makdis'e ilk defa girdikleri gibi girecekler. Umulur ki Rabbiniz size merhamet eder ve eğer siz dininize dönerseniz biz de döner ve cehennemi kâfirlere döşek yaparız.”*

Bir bakıma siyasal Yahudilik düşünmeden hareket ediyordu. Öyle olduğu için oradan tekrar Gazze'ye gemi hareket edecek istihbaratına binaen Türkiye'nin İskenderun Limanı'nı bombaladı. Bu kesinlikle Türkiye'ye savaş ilanıydı. Yiğiter, o âna kadar beklemeyi tercih etmişti. Zira dünya kamuoyu önünde her ne kadar maddi bir destek gelmeyeceğini bilse de haklılık psikolojisini yakalamayı kollamıştı. Zamanın geldiğine kanaat getirerek bulunduğu karargâhtan kurmay heyetle telekonferans görüşmesi yaptı ve onlara “Muhtaç olduğunuz kudret damarlarınızdaki asil kanda mevcuttur!” diyerek saldırı emrini verdi. Mesajı alan kurmay heyet altı adet F16 ile İsrail'in en hayati limanı olan Hayfa'yı vurdu ve kullanılamaz hâle getirdi. Hem de tek bir kayıp vermeden. Dünya kamuoyu dehşete düştü. Fakat Ben-i İsrail daha fazla dehşet duydu. Fiyakası bozulan kabadayı gibiydi. Amerika'nın Doğu Akdeniz'deki askerî yığını onu koruyamamıştı. Moral üstünlüğü bir anda yerle yeksan olmuştu. Organizasyon ve planlama gücüyle dünyaya nam salmış olmasına rağmen saldırıya uğradıktan hemen sonra gelişigüzel karşı saldırıya girişti. Türkiye, İran, Suriye, Lübnan, Mısır ve Körfez'de birçok askerî üssü havadan vurdu. Saldırılara mukabil her bir ülke kendince tavrı ve tedbir aldı.

TSK'nin içindeki birtakım muhalif subaylar fırsat bu fırsat diyerek askerî darbe girişiminde bulunmaya kalkıştı. Tabii ki dışarıdan aldıkları destekle bunu yapmak istedi. Darbe girişimini askeriyede nüfuzu olan ve el altından Amerika'ya kuklalık yapan ve güya “saygın bir şeyh” olan Lütfullah Derin tertip etmişti. Amacı ülke yönetimini ele geçirmek ve Batı ile İslam âlemini keyfince idare etmektir. Ama darbe planları tutmadı. Daha önce böylesi bir süreci yaşamış ve canı pahasına darbeye geçit vermemiş toplum bu sefer de aynısını yaptı ve isyancı askerlere haddini bildirdi. Yiğiter, çok seri hareket ederek ülkede olağanüstü hâl ilan etti ve seferberlik başlattı.

Lübnan ve Suriye neredeyse ikiye bölündü. Şii kesim İran'a sığınmayı isterken Sünni kesim Türkiye'ye ilhak olmak gerektiğini savunuyordu. Ancak Suriye'de bambaşka bir süreç yaşanacağı benziyordu. Zira İsrail Suriye'deki Rus ve Çin askerî üslerini de vurmuştu. Çin ve Rusya anında koordine olarak ortak bir karar aldılar ve Suriye yönetimine iletiler. O da şuydu: Suriye ordusunu Rus ve Çin subayları birlikte yöneteceklerdi. Amaçları Suriye ve sahadaki İran askerlerini kullanarak zamanı gelince ölen askerlerinin intikamlarını almak ve Suriye'ye daha fazla yerleşerek Akdeniz'de en güçlü taraf hâline gelmekti. Suriye bu kararları kabul etti, çünkü başka seçeneği de zaten yoktu. İran bu ortamda boşluğa düşmüştü. Rusya ve Çin'in bu kararları Suriye'de artık ona hayat hakkı tanımak istemediklerini anlamıştı. Oyuna karşı beklenmedik bir çıkış yaptı. Türkiye'nin, Hayfa Limanı'nı vurmasını kınadı ve olayı küresel barışı tehdit eden bir saldırı olarak niteledi.

İran'ın bu açıklaması bir tek kesimi şaşırtmıştı, Türkiye'deki İran hayranı olan camiayı. Zira o kesim hâlâ İran ile İslam Birliği, Ümmet vahdeti rüyalarını görmekteydi ve uyanacaklarına dair bir emare bulunmuyordu. Mısır halkı ise sokaklara döküldü ve İsrail'e karşı zafer olarak niteledikleri "Sitte Oktobır" (6 Ekim) savaşından esinlenerek geliştirdikleri sloganlarla gazaplarını dünya âleme gösterdiler. Kahire sokakları günlerce "Sitte Oktobır! Lil yahudu kabır!"; "Ekim altı! Yahudilere toprak altı!" nidalarıyla çınladı. Körfez Arapları yine Amerika'ya sığındılar. Amerika Başkanı John Rock ise şöyle bir açıklama yaptı: "Anlaşılan Deccal uyanmış ve ordularını harekete geçirmiştir. Bizim de yenilmez ordularımız hazır ve Mesih'in komutanlığını beklemektedir!"

AB ülkeleri aynı telden çalmıyordu. İngiltere ve Nazilik diyetini bir türlü ödemeyi bitiremeyen Almanya İsrail'in yanında olduğunu ilan ederken Fransa, İtalya ve İspanya İsrail'in meşru müdafaasını desteklemekle beraber küresel barışı tehlikeye atan adımlardan kaçınması gerektiğini belirttiler. BM ise ne söylerse söylesin kimse takmıyordu. Çünkü patlamak üzere olan kıyamet savaşında saflar yavaş yavaş netleşiyor ve ülkelerin tek bir çatı altında devam etmesi mümkün gözüküyordu. NATO ise acil olarak toplantı yapıp Türkiye'yi ittifaktan çıkardı. Dünyanın umumi manzarası şuydu artık: Birçok devlet, resmî görüşleri ile İsrail'in yanında hizalanırken halklarının önemli bir kısmının kanaati çok farklıydı. İngilizlerin çoğu İsrail'in şımarıldığını ve bir dersi hak ettiğini düşünüyordu. Fransızlar, İspanyollar, İtalyanlar da ona yakın düşünce taşıyorlardı. Amerikan toplumu ikiye bölünmüştü bu konuda. Müslüman toplumlara gelince, onların çoğu kendi yöneticilerinin aksine Türkiye'yi destekliyor, dua ediyor, bekledikleri liderin ortaya çıktığına inanarak heyecanla yaşananları anbean takip ediyorlardı. Sünni dindar Kürtler ise kendi aralarında Türkiye'nin yanında gönüllü olarak savaşacaklarını, ataları Selahaddin'e yakışan bir duruş sergileyeceklerini anlatıp duruyorlardı. Özellikle bir hadis-i şerif dillerinde vird-ü zeban hâline gelmişti: "Ümmetimden Irak'ın kuzeyinden bir topluluk çıkacak ve Filistin'i özgürleştirecek!" Böyle bir hadis gerçekten var mıydı yok muydu bilinmez ancak onlar buna hazırlanıyorlardı.

Görünürde dünya ikiye bölünmüştü ama hakikatte öyle değildi. Çin, Rusya ve onların etrafında hâllenen ülkeler her ne kadar Amerika ve Batı karşıtı dursalar da aslında hiçbirisi İsrail'e karşı durmayı düşünmüyordu. Bu açıdan gerçekte Türkiye tek başına bir taraf, dünya zımnen de olsa bir taraf olmuştu. Hak ile batıl davası bu olsa gerekti. Çünkü Hak bir tane, batıl ise çoktu, çokluydu.

Olağanüstü hâl ilan eden Türkiye, yurt içindeki bütün yabancı askerî üslere el koydu. Seferberlik görevi olan herkesi vazifeye çağırdı. Amerika ve Batı'nın iktisadi yaptırımlarından etkilenmemek için kendince önlemler aldı. Gıda, sağlık ve askerî ürünlerinin ihracatını tamamen yasakladı. Bu üç sektördeki üretime teşvik vereceğini ve destekleyeceğini ilan etti.

Damarlarındaki asil kanla hareket etmeye başlayan Türk milleti ve Yiğiter komutasındaki TSK İsrail'in saldırısına şanına yakışır bir şekilde cevap verdi. Doğu Akdeniz'den doğal gaz çıkaran bütün tesislerini vurdu. Tabii bu tesisler sadece İsrail'e ait değildi. Bir konsorsiyumdu. Bu konsorsiyumda kimler yoktu ki? Güney Kıbrıs, Fransa, İtalya, Amerika, İngiltere ve Yunanistan vardı. Bu sefer bu konsorsiyuma ait güçler harekete geçti ve Türkiye'nin, Rusya'nın, Çin'in, Hindistan'ın, İran ve Suriye'nin Doğu Akdeniz'de oluşturduğu ortak tesisleri bombaladı. Rusya, Çin ve Hindistan artık savaştan geri duramazlardı. Aynı gün içinde Türkiye ile koordinasyonlu bir şekilde Amerika ve Batı'nın Ortadoğu'daki üslerine saldırı başlattı ve böylece küresel savaş başlamış oldu.

İran çok garip bir şekilde saldırılara katılmazken Güney Amerika, Kuzey Avrupa ve Afrika ülkeleri şimdilik müdahil olmadı. Fakat savaş kısa sürede Çin'den İngiltere'ye kadar olan tüm alana yayıldı. Böylece kader Hakk'ın temsilciliğini Türkiye'ye verirken Çin, Rusya ve Hindistan'ın önemli bir kısmına Hakk'ın yanında saf tutturarak batılı ikiye böldü. İran'sa dramatik bir şekilde batılın ordularına asker yazıldı.

İşte tam o günlerde harabelerin içinde, toz duman bulutlarının ortasında M. Süleyman'ın babaannesi Fatıma Nene çocuklara İsa Mesih ve Mehdi'nin gelişini anlatıyor, müjdeler veriyordu. Lena Hanım Rab Mesih'i müjdeliyor, Budistler son Buda'yı bekliyor, Hintliler son Avatar'ın gökten sihirli ve heybetli süzülüşünü hayal ediyordu.

Dünya bütünüyle savaşa sürüklenirken M. Süleyman gerçekten neredeydi? Türkiye'ye dönüp normal hayatına mı devam ediyordu? Öyle olmasaydı Yiğiter “M. Süleyman ve ailesi korumamız altındadır,” der miydi? Ya da bütün bu olup bitenleri takip etmiyorlar mıydı? Ediyorsa neden sesi çıkmıyordu? Bütün bu soruları herkes soruyor ve cevaplarını merak ediyordu. Fakat hakikat bambaşkaydı.

M. Süleyman İsrail'den kurtarıldığı andan itibaren babaannesinin köyünde yaşıyordu. Zaten yaz tatilini orada geçirmek için gelmemiş miydi? Biraz gecikmeli de olsa ona kavuşmuştu. Esti de ona sıkı sıkı tembih etmişti: “Şu anda bütün gözler senin üzerinde olacak. Sen yaz boyunca babaannenin köyünden ayrılma. Biz sürekli irtibatta kalacağız. Sana verdiğim telefonla sadece benimle irtibat kuracaksın, annen babanla dahi iletişim kurmayacaksın, onlara bir mesajın varsa bana ilet ben onlara iletirim. Ayrıca bana yakın kalasın çünkü ben seni özlerim.”

M. Süleyman başına gelenlerin gerçek sebebini de Esti'den öğrenince durumun vahametini anlamış, kendisinin ve sevdiklerinin güvenliği için Esti'ye kulak vermişti. Arkadaşları ile keyif ve huzur bulmak için Filistin'e gelirken başına çok can sıkıcı bir olay gelmişti, ancak şimdi hayatının anlamını bulduğunu hissediyordu. Âşık olmuştu ve aşkı ilk defa tadıyordu. Âşıktı ve aşkıdan ayakları yerden kesiliyordu. Sevdalıydı, hem de sevdasının dedesi Süleyman ile anneanesi Alexandra'nın sevdasına denk olduğuna kanaat getiriyordu.

İsrail'den kurtulup köye yerleştikten sonra onun için yaşam demek ansızın kapıldığı tutkusunu babaannesine; kokusunu özlediği kırlarda dolaşırken kuşa, çiçeğe, bitkiye, börtü böceğe anlatmaktı. Papatyaya “Seviyor mu? Sevmiyor mu?” diye sormaktan çok “Ben mi daha çok seviyorum? O mu daha çok seviyor?” diye sormaktı. Sabah namazını kıldıktan sonra dünyanın en güzel haberini alacakmışçasına Esti'den gelecek “Sana da hayırlı sabahlar gizli tutkum!” diye cevap mesajını beklemekte. Mesajı alınca da babaannesinin hazırladığı kahvaltıyı büyük bir iştahla yapmaktı. Özellikle zeytinyağlı zahtere ekmek banarken bir gün gelip Esti'yi babaannesinin mütevazı evine getirmek, babaannesiyile tanıştırmak, birlikte kahvaltı hazırlamak ve zahtere bandığı ekmeği sevdasına eliyle yedirmenin hayalini kurmaktı. Tabii onun da elinden, parmaklarından ekmek yemekti. Bir masal içinde yaşadığını sanıyordu. Aşkın verdiği heyecan, hayat sevinci, coşku ve umutla dünyanın en çetrefilli sorunu olan İsrail-Filistin sorununu bir çırpıda çözeceğine inanıyordu. Bu yüzden arkadaşlarının İsrail'deki tutukluluğunu büyük bir dert olarak algılamıyordu. Çünkü Esti'nin onları da kurtaracağından zerre kadar şüphe etmiyordu.

Gönlünü çağılayan bir nehre dönüştüren meleğine artık şiir yazma isteği duyuyordu. Buna da istidadı vardı. Ortaokul yıllarından itibaren dedesinin eserlerini okuya okuya şiire, edebiyata ve sanata büyük bir ilgi duymuştu. Herkesin beğenisini kazanan küçük hikâyeler yazardı. Şimdi de hislerini kaleme dökmek istiyordu ve kırlarda dolaştığı bir günde ilk denemesini hem de İngilizce olarak yaptı ve sevgilisine gönderdi:

“If I did not see your angel face I could not know what is the flower.

If I did not look at your brown eyes I could not be a crazy lover.

If I did not touch your hands I could not know what is the dependency.

If I can not sleep with you I will never know how you are sexy.

If I did not taste your lips I could not know what is the kiss.

If I did not feel your smell I could not know how to miss.

If I did not see your smile I could not know what is the delicious.

If I did not hear your words I could not know how you capricious.”

*

“Eğer melek yüzünü görmeseydim çiçeğin ne olduğunu bilemezdim.

Eğer kahverengi gözlerine bakmasaydım çılgın bir âşık olamazdım.

Eğer ellerine dokunmasaydım bağımlılığın ne olduğunu bilemezdim.

Eğer seninle yatamazsam ne kadar dişi olduğunu asla bilemeyeceğim.

Eğer dudaklarını tatmasaydım öpücüğün ne olduğunu bilemezdim.

Eğer kokunu hissetmeseydim özlemin nasıl bir şey olduğunu bilemezdim.

Eğer gülümsemeni görmeseydim tatlılığın ne olduğunu bilemezdim.

Eğer sözlerini duymasaydım nasıl bir cilveli olduğunu bilemezdim.”

Hayatında ilk defa bir şiir alan Esti, ofisine sığamamıştı. Duyduğu heyecanı, mutluluğu ve tatlı telaşı bastıramıyordu artık. Arzu ile karışan tutkusu ayaklarının tırnak uçlarından bir dalga şeklinde yayılmaya başlıyor, oradan bedenine yükseliyor ve yüzünü kapladığında taze yanaklarını yeni açılmış pembe gül yapraklarına dönüştürüyordu. Aşk, arzu ve hasretten oluşan

bu dalga M. Süleyman'ı her andığında bedenini ve ruhunu teslim alıyordu. Bu hâlde iken birileri görecekle diye ödü kopuyordu.

Yaşadığı olağanüstü hâlini bir tek Avukat Cansu'nun bildiğini sanan Esti, çantasını masadan kaptığı gibi ofisinden çıktı ve onunla buluşarak mutluluğunu paylaştı. İşte o ondan itibaren bir çılgınlık yaşandı. Esti her şeyi göze alarak M. Süleyman'ı görmeye karar verdi. Babasını, halkını, devletini karşısına alma pahasına gidecekti. "Aşk bulan neyi kaybeder? Aşk kaybeden neyi bulur?" hissiyle dopdoluydu ve hislerinin peşinden koşacaktı. Kariyermiş, gelecekmiş, düşmanlıkmiş, küresel sorunlarmış hepsini ardında bırakarak ruh ikizine, diğer yarımına, onu tastamam edecek şahsiyete koşacaktı. Hafta sonunu kolladı ve kendi ilişki ağını kullanarak gizlice M. Süleyman'ın yanına gitti.

Bir cumartesi sabahıydı. M. Süleyman, babaannesi ve sevgilisi ile yer sofrasında kahvaltı yapma hayaline kavuşmuştu. Sınırları aşmadan, cismani arzuya teslim olmadan aynı çatı altında bir gece bir gündüz geçirdiler. Mütevazı köy evinde birlikte tavuklar altından yumurta topladılar, koyun sağdılar, kuyudan su çektiler, kahvaltı hazırladılar ve bulaşık yıkadılar.

Babaannesi Fatıma Nene, oğlu Abdullah'ın Light ile evlenmesine ancak bu kadar sevinmişti. Onları bağrına bastı, sarmaladı, neyi var neyi yoksa çocuklarını mutlu etmek için seferber etti. Fatıma Nene'nin hikâyesini öğrenen Esti, ondan ülkesi adına defalarca özür diledi ve üzüntülerini ifade etti:

"İki komşu olarak birbirimizin refahına ve güvenliğine katkı sunmak varken hayatı birbirimize cehennem etmeyi artık aklım almıyor. Özellikle M. Süleyman'ı tanıdıktan sonra dinden, ırktan, sanal sınırlardan kaynaklanan ne kadar bölünme ve ayrılık varsa hepsini artık anlamsız buluyorum. Yaratıcı hepimizin yaratıcısı, dünya hepimizin dünyası, kaynaklar bütün canlıların; Tanrı'nın bunlar üzerinden kavga edilmesine, kan dökülmesine, zulüm işlenmesine razı geleceğine ihtimal vermiyorum. Bunlar üzerinden yapılan hiçbir mücadeleyi haklı ve onurlu göreceğine inanmıyorum. Tanrı'nın yeryüzünde ikame etmek istediği bir din varsa şayet bence bu adalettir, adil paylaşımdır, dürüstlüktür, hakkaniyettir, merhamettir, şeffaflıktır, saygıdır, sevgidir, yardımlaşmadır, temizliktir, empatidir, kan dökmemektir, zulüm işlememektir. Hangi millet hangi ülke, hangi ırk bu değerleri ikame ediyorsa bence Tanrı'nın dinini de ikame etmektedir. Zira bu değerlerin yok edilmesi demek bütün canlıların hayat haklarının tehlikeye atılması demektir. İşte Tanrı bunu asla kabul etmez. Yaratığı dünyanın ve canlıların hayat döngüsünü bozacak ne bir tabiat tahribatını ne de bir sosyal yozlaşmayı kabul eder.

Ben bir İsraili, Muhammed Süleyman bir Filistinli olarak şayet bir ülkenin, bir milletin, bir dinin askerleri olacaksak, din iddiasında bulunanların iddia ettiği gibi Tanrı'nın askerleri olacaksak ancak bu değerleri savunarak olabiliriz. Hem de ilk kendi vatanımızda savunmaya başlamamız lazım. İsrail, varoluş iddiasını sürdürebilmek için başka yöntem yokmuş gibi insanların kanını dökecek, yurtlarından sürecekle, mallarını gasp edecek ve siyasal Yahudi cemaati çıkıp 'Biz Tanrı adına Müslümanlarla mücadele ediyoruz!' diyecek ya da İslam ülkeleri kendi vatandaşlarına onca adaletsizlik yapacak, onca zulüm işleyecek, onca doğa tahribatı gerçekleştirecek, onca gelir eşitsizliği yaratacak, onca özgürlüğü kısıtlayacak, yolsuzluk irtikâp

edecek ve doğru dürüst hiçbir İslami kesim kendi vatanlarındaki bu ahlaksızlıklara karşı ağzını açamayacak ama çıkıp ‘Biz Allah adına Yahudilerle savaşıyoruz’ iddiasıyla birçok insanı ölüme gönderecek. Tanrı asla bu tutarsızlığı kabul etmez!

Kısacası Tanrı eğer bir mücadele ve kavga istiyorsa biz insanlardan, o da bu değerleri ikame etmeye çalışmak, kim olursa olsun onları ihlal edenlerle gerekirse canı pahasına yaka paça olmaktır. İşte ben ve M. Süleyman böylesi onurlu bir mücadele vereceğiz!” diyerek hayata ve olaylara bakışını onlarla paylaştı.

M. Süleyman onun birçok fikrine katıldı ve kahvaltıdan sonra kırlarda dolaşırken Kur’an’dan ayetler okuyarak kendi itikadı hakkında bilgi verdi. Nahl suresinin 90. Ayeti, “*Şüphesiz Allah adaleti, iyilik yapmayı, yakınlarla yardım etmeyi emreder; hayasızlığı, fenalık ve azgınlığı da yasaklar. O, düşünüp tutasınız diye öğüt vermektedir.*” ile Hücurat suresinin 13. ayetini “*Ey insanlar! Şüphe yok ki biz sizi bir erkek bir dişiden yarattık ve birbirinizi tanımanız için sizleri topluluklar ve kabileler yaptık. Allah katında en değerli olanınız, Allah’ın vazettiği değerlere en saygılı olanınızdır. Şüphesiz Allah hakkıyla bilendir, hakkıyla haberdar olandır.*” örnek vererek Allah’ın dininin adalet, adil paylaşım, sosyal adalet ve merhamet olduğunu belirtti. Sanal coğrafi sınırların, ırki ayrımların da hiçbir anlamının olmadığını söyledi.

Rüya gibi bir gün ve bir gece geçirdikten sonra ayrılırken Esti, M. Süleyman için yazdığı şiiri cebinden çıkardı, ona teslim etti ve kendisi gittikten sonra okumasını rica etti. Şiiri alan M. Süleyman ona bir teklifte bulundu:

“Bir şiir yazalım birlikte. Bir beyit ben yazayım bir beyit sen yaz.”

“Tamam, ama ilk beyti sen yaz,” cevabını verdi Esti ve uyanmak istemediği rüyadan ayrıldı. Kabuğuna çekilen M. Süleyman şiiri cebinden çıkardı ve kutsal bir metinmiş gibi okumaya başladı:

“Sen benim uzaktaki ideal yıldızımsın.

Sen benim parlak ay ışığımsın.

Sen benim sonu olmayan başlangıcımsın.

Sen benim yenilesi tatlımsın.

Sen benim en yakın kıymetlimsin.

Sen benim rüyamsın, sen benim çılgılığımın kaynağısın.

Sen benim er ya da geç geleceğimsin.”

Sevgilinin gönlünden kopup gelen bu satırlardan, kalbinden süzülen bu kelimelerden daha kutsal, daha tatlı, daha cazip, daha anlamlı metin mi olurmuş onun için? Bulunduğu terasta yıldızlara bakarak ilk beyti yazdı ve günlerce sürecektir bir lirizmi başlattı:

“I had dreamed to have an infinte love

But with whom to establish it and how?"

*

"Hep sonsuz bir aşka sahip olmayı hayal etmiştim.

Ama bunu kiminle ve nasıl inşa edeceğim?"

Esti dönüş yolunda azami dikkat konusunda harcadığı çabadan ve ayrılık hüznünden ötürü yorgun düşmüş, evine ulaşır ulaşmaz kendini yatağa atmıştı. Sabah uyanır uyanmaz sevgilisinin mesajlarını okudu ve çoktan aklında yazdığı beyti ona attı:

"İlk görüşmeden itibaren senin ruhumun ikizi olduğunu hissettim.

Çünkü sonu olmayan aşkı bulduğuma inanmıştım."

Geceleri M. Süleyman terasta yıldızlara bakarak ilham alıyor, beyitlere döküyor ve Esti'ye iletiyor, gelecek cevabın hayaliyle uykuya dalıyor; Esti ise sabahları uyandığında yatağında mahmur mahmur uzanmışken gelişigüzel, yüreğinden geldiği gibi yanıtlıyordu.

M. Süleyman:

"Her zaman sonsuz mutluluğu aramışımdır.

Tanrım o nerede? Lütfen bana göster."

Esti:

"O mutluluğu senin okyanus gözlerinde bulduğumu hissetmiştim.

İnandım ki senin şefkatli kucağın benim cennetimdir."

M. Süleyman:

"Her zaman bir meleğin nasıl görüldüğünü merak etmişimdir.

Senin yüzünü görünce onun nasıl bir şey olduğunu anlayabildim."

Esti:

"Herkes kutsal inancına göre yaşar.

Bense seni öptüğümde beri dudaklarına tapageliyorum."

M. Süleyman:

"Seni tanımadan evvel, üstüne titreyeceğim hiçbir değerim yoktu.

Fakat dokunduğumdan beri senin kahve saçların benim kutsal hazinemdir."

Esti:

“Who does not desire to stay always younger!

I have dedicated my carrier for our future!”

“Kim her zaman genç kalmayı arzu etmez?

Bense kariyerimi geleceğimiz için adadım.”

M. Süleyman:

“Who does not wish a love story with happy end?”

“I have seen our future when I touched your hand”

“Kim mutlu sonla biten bir aşk hikâyesi istemez ki?

Eline dokunur dokunmaz bizim geleceğimizi görmüştüm.”

Esti:

“Every lover expects for his love something divine!

Your chin dimple was my only Godly sign!

“Herkes aşkı için ilahî bir işaret bekler.

Benim de tek işaretim senin çenendeki çukurdu.”

M. Süleyman:

“Baby I wish you to be my passion forever!

To be my endless happiness and infinite lover!

“Bebeğim, sonsuza dek tutkum olmanı diliyorum.

Ebedî mutluluğum ve âşığım olmanı da!”

Esti:

“What is more important than my body and soul?

Both of them has no meaning withour yours at all!”

“Vücutum ve ruhumdan daha önemli ne olabilir ki?

Fakat seninkiler olmadan benimkilerin de bir önemi yok.”

M. Süleyman:

“I will try to build a heaven with you which is endless!

I desire the stars and the moon to be our witnesses!”

“Seninle sonu olmayan bir cennet inşa etmeye çalışacağım.

Yıldızların ve ayın da bizim aşkımıza şahit olmasını arzu ediyorum!”

Esti:

“You had said to me from heart to heart there is a special way.

Do not you feel that I fall in love with you every day?”

“Bana demiştin ki kalpten kalbe giden özel bir yol var.

Sana her gün âşık olduğumu hissetmiyor musun?”

Ama bu pembe rüya ve masal gibi yaşanan günler birkaç ay sonra Esti’nin tutuklanması ile son buldu. M. Süleyman’ın gözünde hayat bir anda anlamını yitirdi. Her şeyini onun için ortaya koyan Esti’yi kurtarmak üzere o da hayatını ve her şeyini defalarca feda etmez miydi? Elbette ederdi ve etmeye hazırlanıyordu. İsrail’e teslim olmak istiyordu fakat tutuklu olan Esti, aradaki iletişimi sağlayan Avukat Cansu üzerinden her defasında onu engelliyordu. Ancak dünyanın âdeta bir kıyamet savaşına sürüklenmesi karşısında daha fazla bekleyemezdi. Esti’nin tembihlerini göz ardı ederek uzun bir süreden sonra babasını aradı ve hayli dertleştikten sonra isteğini iletti: “Baba, bizim yüzümüzden insanlık büyük sıkıntı çekiyor. Filistin her gün bombalanıyor. Türkiye ve dünya savaşa sürüklendi. Ne olur elindeki formülü ver, akan kan dursun, acılar dinsin ve Esti de kurtulsun. Elindeki formül bunlara değmez. Esti benim için her

şeyini feda etti biliyorsun. Şimdi sıra bizde, onu kurtarmamız lazım. Onun özgürlüğü ve hayatı karşılığında formülü verelim baba. Hem biz hem insanlık kurtulsun,” dedi mahzun sesiyle.

Babası ise “Tamam oğlum. Hislerini anlıyorum. Esti’nin, senin ve bizim için yaptıklarının karşılığını zor öderiz. Aynı şeyi ben de düşündüm. Düşünmekle de kalmadım. Hatta devletimizin büyükleri ile de görüştüm ve durumu anlattım; formülü verip savaşı durduralım teklifinde bulundum,” diye cevapladı vakur ve itminan dolu sesiyle.

“Peki, ne dediler baba?”

“Düşünüp bana döneceklerini söylediler.”

“Tamam baba, teşekkür ederim.”

“Vazifem oğlum. Bir gelişme olursa sana bilgi vereceğim. O ana kadar fevri bir harekette bulunma ve babaanneni yalnız bırakma. Allah’a emanet olunuz!”

“Başüstüne baba. Sen de anneme ve anneanneme çok çok selam söyle; bir an önce sizi görmeyi Rabbinden diliyorum.”

Müjde almış gibi sevinen M. Süleyman, Avukat Cansu’yu hemen aradı ve yaptıklarını anlatarak Esti’ye kurtuluş müjdesi vermesini istedi. Haberleri alan Esti sevineceğine “Eyvah!” diye inledi. Çünkü MOSSAD’ın dinleme ve izleme konusunda neler yapabileceğini çok iyi biliyor ve M. Süleyman’ın böyle bir adımının nelere mal olabileceğini kestirebiliyordu. Peki MOSSAD nasıl olmuştu da M. Süleyman’ı o güne kadar bulamamış ve gidip alamamıştı? Çünkü Esti, Ariel babası tarafından görevden alınır alınmaz imkânlarını ve becerilerini kullanarak kendi devletin gözünde M. Süleyman’ı Türkiye’ye gitmiş göstermiş ve Abdullah’a “Ne yap et lütfen herkesi M. Süleyman’ın Türkiye’ye geldiğine ikna et,” diye tembih etmişti. Türkiye’nin Cumhurbaşkanı bu gerçeği bildiğinden “M. Süleyman korumamız altında” diye açıklama yapmıştı. Seçim arifesinde olaylar patlak verince bu sefer M. Süleyman da Filistin’den ayrılıp Esti’yi geride bırakmak istememişti.

Babası ile telefon görüşmesinden sonra kimseye görünmeden kendini kırlara vuran M. Süleyman, ölümsüzlük projesini onlara vermekle hem dünya barışını sağlayacağını hem de Esti’yi kurtaracağını hesap ediyordu. Böylece ona kavuşacağını, hatta kavuşup Türkiye’ye götüreceğini ve onunla evleneceğini hayal ediyordu.

Ancak hesap edemediği bir detay vardı. Ariel’in ölümsüzlük projesini değil de onun ölü hâlini istediği gerçeği... O gerçeğe çok acı bir şekilde yüzleşecekti. Aniden gelen şiddetli bir füze sesiyle hayalleri tepetaklak olmuş vaziyette köye doğru koşmaya başladı. Yüreği duracak gibiydi. Aklına gelenin gerçekleşmiş olmasından o kadar korkuyordu ki köye yaklaştıkça aklını yitirecek hâle geliyordu. Çünkü gördüğü emareler korkusunun başına geldiğini gösteriyordu. Babaannesinin evinin bulunduğu sokağa girdiğinde sokağın tümüyle yerle yeksan edildiğini gördü. Köylülerden sağ kalanlar toz duman içinde ne yapacağını bilemez hâlde sağa sola koşuyor; kimisi ölen evladını, kimisi büyüğünü, kimisi eşini kucağına almış sarıyor, kokluyor, semaya bakarak çığlık çığlığa “Ya Allah! Ya Allah, Ya Rabbi dahilek!”, “Allah’ım! Allah’ım! Rabim sana sığınıyoruz!” diye haykırıışlarını, imdatlarını boşluğa gönderiyordu.

M. Süleyman Esti'yi dinlememenin nelere yol açtığına şahit oldukça dizlerinin bağı çözülüyor, gözleri kararıyor, sokaktaki toz duman misali ruhu, kalbi ve aklı savruluyordu. Soluk soluğa babaannesinin evine yetiştiğinde bir harabe ile karşılaştı. Bağırsa, çağırsa, imdat çağlıkları atsa neye yarardı ki? Doğru dürüst bir devlet yoktu ki ambulanslarıyla, kurtarma ekipleriyle hemen imdada yetişsin ve yaraları sarsın. Babaannesine ulaşabilmek için öteden beriden eline geçirdiği kazma ve kürekle muhakemesini yitirmiş vaziyette saatlerce kazdı durdu. Ara vermeden, vücudundaki beşerî ihtiyaçlarına cevap vermeden, vicdan azabını susturmadan... Alnından yanaklarına inen ter damlaları gözlerinden süzülen yaşlarla birleşerek çenesinden toprağa düşüyordu. Düşen ve toprağa karışan her damla ile kendinden bir parça gömüyordu oracıkta. Ayakta duramaz hâle gelince dizleri üzerinde çömeldi ve öylece eşmeye başladı. Yaklaşık on saat sonra babaanesi Fatıma Nene'nin cansız bedenine ulaştı. Başından tutarak onu doğrulttu ve kendine doğru çekti. Başını kucağına koydu ve elleriyle dağılan başörtüsünü düzeltti. Kirli elleriyle titreye titreye yüzündeki tozu toprağı temizlerken bir yandan da nur saçan olarak gördüğü simada ufak da olsa çamur izi yapmasın diye dirseğiyle gözyaşlarını siliyordu. Eğildi ve alnından öptü. Sonra kalbi kırık bir şekilde ona hitap etti:

“Babaannem! Ulu çınarım! Köklerim! Aslım, asaletim! Sana ne mutlu! Bana da yazıklar olsun! Sen şehit oldun, şehit dedeme kavuştun! Yüzündeki gülümseme ve huzur onu gösteriyor! Bense bencilliğim yüzünden seni kaybettim! Esti'yi kaybettim! Birçok masum insanın ölümüne neden oldum! Şu Mesih ve Mehdi'nin gelişini anlattığın komşu çocuklarının hepsi öldü. Hepsi benim yüzümden! Mesih eğer gelecekse neden şimdiye kadar gelmedi? Neden sen ve bunca masum çocuk ölmeden yetişmedi? Yoksa onunla ilgili anlatılanlar bir hikâye, bir üstureden mi ibaret?

Hani beyaz atın üzerinde Şam'da bir minare üzerine inecekti? Şu andan itibaren Şam mı kalır? Suriye mi kalır babaanne? Bu saatten sonra gelse neye yarar? Benim acılarımı, ızdıraplarımı, pişmanlıklarımı kim dindirecek babaanne? Ben her yaz olduğu gibi bu yaz da senin ziyaretine gelmişim. Böyle olacağını nereden bileyim? Senden huzur, şefkat ve merhamet almaya ve senin deyimle sana hayat vermeye gelmişken şimdi ellerimle seni toprağa nasıl vereyim babaanne? Bana artık kim huzur verecek? Kim şefkat gösterecek? Hani benim ve Esti'nin çocuklarını görmeden asla gitmezdin? Şimdi o hapiste, ben de manevi bir hapse zindan dense gireceğim. Savaşı durdurmak istiyordum. Artık savaş dursun istemiyorum. Varsın kıyamet savaşı olsun ve kıyamet kopsun babaanne!” diye inledi ve meçhul geleceğine hayalen daldı gitti. Karanlık, ızdırap dolu ve yapayalnız bir mağaraya çekildi ruhu, tıpkı dedesi Süleyman'ın Nijer'de yaşadığı karanlık ve meşakkat dolu mağara dönemi gibi.

İNZİVA VE UZLET

İnziva bir tedavi imiş, bunca hengâmede.

Kâinat konuşur, için konuşur sense dinlemede.

Halit Şirhan Hatay

Aralık 2020

SUSMAK VE DELİLİK

Susmak lazım, susmak... Tamamen sessizlik...

Bize tek bir şey lazım, tek bir şey... Tamamen delilik...

Vazgeçmek lazım, vazgeçmek... Yâlden, hayattan, her şeyden...

Bize her şey gelir, her şey... Bir nusret ile göklerden...

Halit Şirhan Hatay

23 Ekim 2023

Babaannesinin naaşını toprağa verdikten sonra bitkin ve en başta kendi nefesine küskün bir şekilde Battir köyünün kırlarında bir mağaraya çekildi M. Süleyman.

Çocukluğundan beri bilirdi burayı. Köyden arkadaşları ile zaman zaman gider, oralarda saklambaç oynarlardı. Esti ile kırlarda dolaşırken mağarayı ona da gezdirmiş, çocukluğuna ait birkaç hatıra anlatmış ve özellikle birisini çok heyecanlı bir şekilde aktarmıştı. Anısının yaşandığı mağaradaki alanda durmuş ve yaşadığı esrarengiz durumu şöyle hikâye etmişti:

“On yaşındaydım. Yine bir gün kırlarda babaannemin koyunlarını güderken çok yorulmuştum. Hava da çok sıcaktı. Ben de zavallı hayvanlar da bunalmıştık. Onları mağaraya doğru sürdüm, mağaranın girişinde yayılmalarını sağladım. Onlar girişte dinlenirken ben de biraz içeride, (eliyle ayaklarının önündeki mekânı göstererek) işte tam burada uzandım. Yakaza hâlinde, yani yarı uyanık yarı uykulu bir hâlde iken mağaranın tavanı yarıldı ve nurani bir varlık belirdi. Dehşete kapılmıştım. Kıpırdayamaz hâle gelmişim. Gökten mağaraya inen nurani varlık başımın ucuna geldi ve elini göğsüme koyarak ‘Korkma! Ben Meryem oğlu İsa Mesih’im! Sen ahir zamanın, son asrın sahibisin! Ben de sana yardım etmeye geleceğim! Şimdiden beni tanı!’ dedi ve tekrar yarılan mağara tavanından uçtu gitti. Ben zıplayarak kalktım, koyunlarımı önüme kattım ve koşarak eve geldim. Gelir gelmez babaannemin kucağına sığındım ve uzun bir süre titreyerek koynunda kaldım. Sakinleştikten sonra olayı babaanneme anlattım. O da bana ‘Korkma oğlum. Sen akıllı ve asil bir çocuksun. İnaniyorum ki ileride büyük işler yapacaksın,’ dedi ve gözleri uzaklara daldı gitti. Şimdi ikinci olarak sana söylüyorum bu olayı. Bunu bilen üçüncü bir kimse yok.”

Haftalar önce kendisinin ve sevgilisinin neşeli ve coşkulu sesleriyle dolan mağara şimdi onun hüznü ve sükûtu ile kaplanmıştı. Hangi bir hatırasına, hangi bir yaşanmışlığına, hangi bir özlemine, umuduna, hayaline yanacak, üzülecek, kendini kınayacak ve ağlayacaktı?

Ta baştan babasının “Oğlum bana kalırsa bu yıl seyahatini ötele” tavsiyesine kulak asmamış olmasına mı? Kendi özgür kalırken dostlarının tutukluluğunu çok dert etmemesine mi? Esti ziyaretine geldiğinde onu ve babaannesini alıp gizli bir yol ile Türkiye’ye gitmeyi düşünmemesine mi? Sevgilisinin “Ben hariç kimse ile telefonda görüşme!” uyarısına uymamasına mı? Bütün bu hatalar zincirinin sonucunda en sevdiklerini kaybetmesine mi? Masum insanların ölümüne yol açmaya mı?

Günlerce her birine ayrı ayrı üzüldü ve gözyaşı döktü. Aç ve susuz kaldı. Hâlini bilen ve gözetken bir tek kişi vardı. O da köyden edindiği dostu Ebubekir’di. Ebubekir, M. Süleyman’ın babaannesinin bir yan sokağında yaşıyordu ve ailesiyle birlikte saldırıdan zarar görmemişti. Bu yakın dost her gün sabahları ona uğrayarak yiyecek ve içecek götürüyor, bir önceki günden arta kalanları alıyordu. M. Süleyman hayatta kalabilmek için dostunun getirdiği yemeklerden sadece bir parça ekmek ve su ile yetiniyor ve gerisine dokunmuyordu. O kadar kırılmış, üzülmüş ve içine kapanmıştı ki kendisine hayati destek veren Ebubekir’in iletişim kurma çabalarına bile karşılık vermiyordu. Dış dünyaya zaten büsbütün kapalıydı. Zira o dünya ile bağlantısını sağlayan telefonunu enkazda babaannesini çıkarmaya çalışırken kaybetmişti. Babası Abdullah’ın Battir köyüne saldırıyı öğrendikten hemen sonra yaptığı ısrarlı aramalarına cevap verememiş ve en son aramada dayanamayarak telefonu bir kenara fırlatmış, kazı süresince aklına getirmemiş ve bir daha da dönüp onu aramamıştı.

Gece gündüz ibadet ediyor, Allah'tan af ve bir çıkış diliyordu. Dudaklarından sürekli “Allah'ım! Halkına öfkelenerek onlardan ayrılan Hz. Zünnun'un yalvardığı gibi sana yalvarıyorum: ‘Senden başka hiçbir ilah yoktur! Seni eksiklerden uzak tutarım! Ben gerçekten nefsimi zulmedenlerden oldum!’ Bir Mısırlıyı öldüren Hz. Musa'nın itiraf ettiği gibi itiraf ediyor ve af diliyorum: ‘Rabbim! Şüphesiz ben nefsimi zulmettim! Beni affet!’ Evet ya Rabbi! Beni affetmezsen kesinlikle kaybedenlerden olacağım!” sözleri dökülüyordu. Bu yakarışı ve tazarruyu günlerce yaptı. En sonunda Allah'tan bir affa mazhar olabilmek için özel bir durumunu hikâye ederek onu vesile yapmak istedi. “Rabbim! Sen hâlimi benden daha iyi bilirsin. Biz Esti ile birbirimize çok âşığız. Genciz ve kanımız tutku ve arzu ile doludur. Beni ziyaret ettiğinde birliktelik yaşamının bütün şartları mevcuttu. Onu çok istememe rağmen senin rızan için, Hakk'ın hatırı âlidir diyerek nefsimi ve arzularıma teslim olmadım. Eğer bunun, nezdinde bir değeri varsa bana bir ışık, bana bir çıkış göster.”

M. Süleyman mağara dönemini yaşayadursun insanlık birbirine girmiş, birbirini yok etmekle meşguldü. Savaşın fitilini ateşleyen İsrail içeride ve dışarıda kaynıyordu. Avukat Cansu'nun başını çektiği savaş karşıtı topluluk sokaklarda, basında ve sosyal medyada gitgide sesini daha geniş kitlelere ulaştırmaktaydı. Avukat Cansu bir yandan Ariel'in şahsi ihtiraslarının yol açtığı yıkımı az da olsa bu şekilde frenleyebileceğini hesap ederken bir yandan da dostu Esti'yi kurtarma planı yapıyordu.

Kısmen de başarılı oluyordu. Zira Amerika ve İsrail diğer taraflarla anlaşarak iki haftalık ateşkes ilan ettiler. Savaşa kısa bir ara verilmişken onların muhalefetinden hayli bunalan Ariel, Cansu'yla iletişime geçti ve görüşmek istediğini söyledi. Cansu, “Fırsat ayağıma geldi” düşüncesiyle görüşmeyi kabul etti ve iki gün sonra pazar sabahı kahvaltı yapmaya karar verdiler.

Birlikte kahvaltı talebi Ariel'den gelmişti. İki amacı vardı. Birincisi; resmî olmayan bir ortamda görüşmek, sıcak ve samimi bir ortam oluşturarak avukatı etkilemek ve yaptığı faaliyetlerinden vazgeçirmek; diğeri ise sohbet derinleştikçe Esti'nin neler düşündüğü, neler hissettiğiyle ilgili bilgi alabilmektir. Bu onun için çok önemliydi. Onun hapishanedeki bütün yaşamını takip etmekle birlikte iç dünyasıyla ilgili zerre kadar malumat alamıyordu. Esti ile avukatın çok iyi dost olduklarını bildiğinden bir taşla iki kuş vurmak istiyordu böylece.

Avukat Cansu bütün hazırlıklarını yaptı. Sonra Esti'nin ziyaretine gitti, planlarını anlattı ve pazar sabahını ipe çekmeye başladı. Nihayet buluşma vakti gelip çattı. Şaşılmaz bir yer değil de öğrencilerin takıldığı bir kafe seçen Ariel, saat on gibi orada oldu. Birkaç dakika sonra Avukat Cansu çıkageldi. Hâl hatırdan sonra kahvaltı istendi. Kısa bir sessizlikten sonra Ariel sohbet faslını açtı:

“Cansu Hanım, bize karşı yürüttüğünüz kampanya itiraf etmeliyim ki çok etkileyici. Açıkçası siz avukatlık yapmaktansa siyaset yapmalıydınız,” dedi müstehzi bir gülümsemeyle ve konuşmasına devam etti:

“Yani sizin Yahudi olduğunuzu bilmesem, Yahudi düşmanlığı yapan bir Türk olarak görür, öyle karşılık verirdim. Ama İsrail'i ne kadar sevdiğinizi biliyorum. Ben de çok seviyorum ülkemi. Onun için canım pahasına mücadele ediyorum. Gerekirse cepheye gidip

savaşarak bu uğurda hayatımı feda edeceğim. Mutlak zafer kazanana kadar biz sizden ve yol arkadaşlarınızdan karşıtlık değil destek, ayrılık değil birlik beraberlik bekliyoruz,” dedi ve onun neler diyeceğini duymak için konuşma fırsatı verdi.

Avukat Cansu gayet sakin ve kendinden emin bir şekilde:

“Sayın Bakanım, size karşı dürüst olacağım. Sizinle görüşmeye gelmeden evvel Esti’nin yanına gittim ve sizinle buluşacağımızı söyledim.”

Esti ismini duyan Ariel hemen araya girdi ve heyecanla “Evet, ne dedi size? Nasılmış o?” diye soruları sıralamaya başladı.

“Bakanım, kendisi gayet iyi ve size selam söylememi istedi. Bana içini döktü ve dedi ki ‘Cansu! Ben içeride derin derin düşünmeye fırsat buldum. Anladım ki ben vatanıma ve özellikle Ariel’e çok haksızlık ettim. Vatanıma yaptığım yanlış belki düzeltemeyebilirim ancak buradan dışarı çıkabilirsem Ariel’in gönlünü mutlaka yapacağım. O beni çok seviyordu. Ben onun sevgisinin kıymetini bilemedim. Benim için kariyerini feda etti ama ben gençlik çılgınlığı ve macera hisleriyle düşman bir adama ilgi duydum. Fakat çok aptalca ve çocukçaydı. Ariel şu anda ülkemiz adına büyük bir savaş içinde. Keşke yanında olabilseydim de ona destek çıksaydım. Onun için Cansu, senden ricam Ariel’e karşı yürüttüğün kampanyaları bitir. Benim hatırım için bitir’ diye ricada bulundu,” diye aktardıktan sonra muhatabının nasıl tepki vereceğini izlemeye koyuldu.

Duyduklarına inanamayan Ariel’in elleri titriyordu. Ağzına götürdüğü kahveyi neredeyse üstüne dökecekti masaya koyarken. Ellerinin titremesine denk titreyen sesiyle sordu:

“Peki sen ne diyorsun?”

“Bakanım, ben Esti için her şeyi yaparım. Asla onu kırmam. Ben kampanyaları durduracağım ancak bir şartla...”

“Nedir?”

“Esti’yi ziyaret et ve ona manevi destek ver. Çünkü buna çok ihtiyacı var. Ben bu ihtiyacı gözlerimden okudum,” dedi ve kahvesinden son bir yudum aldı. Ardından müsaade alarak ayrıldı.

Ariel başlattığı kıyamet savaşını kazanmışçasına zafer sarhoşluğu içinde mekânı terk etti. Nasıl zafer sarhoşu olmasındı ki? M. Süleyman’ın yaşadığı köy vurulmuş, büyük bir ihtimalle can düşmanı öldürülmüştü ve şimdi de Esti’yi elde edecekti. Ofisine gitti ve planını kurguladı. Yürütülen soruşturmada bilgi alma bahanesiyle gerekli altyapıyı hazırladı ve pazartesi sabahı saat on bir sularında Esti ile görüşmeye gitti. Hapishane müdürünün ofisinde bir araya gelecekti onunla. Müdür Bey onu dış kapıda karşıladı ve ofisine götürdü. Hâl hatırdan sonra büyük bir memnuniyet ve saygıyla ofisini ona terk etti. Az sonra Esti’yi getirdiler. Ariel hemen ayağa kalktı ve onu karşıladı. Merhabalaştılar. Esti elini sıkarken Ariel’in ne kadar heyecanlandığını anladı. Müdür Bey’in ofisinin misafir koltuklarında karşılıklı oturdular. Aylar sonra ilk defa baş başaydılar. Konuşmayı Ariel başlattı:

“Esti, değdi mi? Hayatında ilk defa gördüğün bir adam için beni terk etmeye ve hapse girmeye değdi mi?”

“Ariel! Yeterince üzgün ve yaralıyım. Lütfen üzerime daha fazla gelme.”

“Üzgün ve yaralı olduğunu görüyorum. Ama en az senin kadar ben de üzgün ve yaralıyım.”

“Farkındayım, farkındayım ve keşke bunu telafi edecek bir durumum olsaydı.”

“Biliyor musun Esti, sen bana gelip de o adamı kurtaralım teklifinde bulunduğunda hiç tereddüt etmeden mesleğime, ülkeme ihanet etmeyi kabul ettim ve M. Süleyman’ı kurtarma operasyonunu yaptım. Kim içindi?”

“Ariel, benim için yaptığını biliyorum. Benim için dünyayı dahi ateşe vereceğini ve verdiğini de biliyorum ve seni üzdüğüme çok pişmanım. Keşke öyle olmasaydı. Keşke bana olan sevginin kıymetini bilseydim ve şu anda yanında olabilseydim. Beni affetmeni beklemiyorum ancak şunu bil ki bundan sonra senin hak ettiğin başarı için hep dua edeceğim,” dedi ve gözlerinden birkaç damla gözyaşı döküldü.

Gözyaşlarını gören Ariel’in kolu kanadı kırıldı bir anda. Her ne kadar zalim ve gaddar da olsa Esti’yi seven bir kalbi vardı ve onun için titremekteydi. Oturduğu koltuktan aniden kalktı ve Esti’nin önünde diz çöktü, ellerini tuttu ve yalvaran bakışlarla konuşmaya başladı:

“Esti, ağlama lütfen. Ben başardım zaten. Kendi ellerimle serbest bıraktığım M. Süleyman’ın yaşadığı yeri tespit ettik ve vurduk. Aramıza giren o adam artık yaşamıyor. Senin durumuna gelince her şeyin bir çaresi var elbet. Geç de olsa doğruları görmüş olman beni çok mutlu etti. Ben senin masum olduğuna inanıyorum. Senin bir suçun yok aslında. Bütün suç benim ve babanı. M. Süleyman’ın babasından ölümsüzlük projesini alabilmek için onu biz tutuklattık ve seni ben bu işe bulaştırdım. Seni bulaştırdığım gibi kurtarmasını da bilirim. Söz veriyorum seni buradan çekip çıkaracağım. Bana güven,” dedi ve kontrolsüz bir hamleyle Esti’nin gözyaşlarını sildi.

“Bana güveniyor musun? Bana inanıyor musun?”

“Evet” dedi Esti, aldığı haberin, içinde kopardığı tufanı ve dehşeti gizlemeye çalışarak.

“O zaman hiç üzülmeye artık. Ben seni alacağım buradan. Tamam mı?”

“Ariel, benim için ikinci bir kez risk alma lütfen. Ben başımın çaresine bakarım. Müsaade edersen artık ben gideyim. Çünkü kendimi iyi hissetmiyorum.”

“Tamam, sen şimdi git ve dinlen. Ben üstüme düşeni yapacağım.”

İkinci büyük zaferini elde etmenin büyük coşkusuyla oradan ayrılan Ariel, hemen kolları sıvadı ve Esti ile konuşurken kafasında çizip durduğu kurtarma planını devreye soktu. Avukat Cansu’yu aradı, ona defalarca teşekkür etti ve Esti’yi kurtarabilmenin tek yolunun onu

oradan kaçırmak olduğunu ifade etti. Muhatabının cevap vermesine fırsat vermeden gerekçeleri ve yapacağı operasyon hakkında bilgi verdi:

“Avukat Hanım, sen de biliyorsun ki Esti hukuki yollardan kurtarılamaz. Onun için beni iyi dinle lütfen ve dediklerimi yaparak yardımcı ol. Esti bir yolunu bulup kendini hastaneye sevk ettirsin. Gerisi bende. Anlaştık mı?”

“Anlaştık,” diye cevap verdi Avukat Cansu gayet memnun bir şekilde.

Avukat Cansu ertesi gün erkenden Esti’yi ziyaret etti. Yüzünde gördüğü matem tarif edilecek gibi değildi. Tutuklandığında bile dostunun yüzünde böyle bir üzüntü görmemişti. Hemen sordu:

“Dostum Esti, Ariel istediğimiz noktaya geldi. Seni buradan çıkaracak. Açıkçası ben çok sevinçliyim ve seni de öyle görmeyi bekliyordum fakat yüzündeki hüznü beni ürküttü. Umarım planımızı bozan, benim bilmediğim bir gelişme yaşanmamıştır dünden bu yana.”

“Başıma bundan daha kötü bir şey gelemezdi. Ülkemiz M. Süleyman’ın köyünü vurmuş,” dedi ağlamaklı bir sesle ve yutkundu. Sonra kesik kesik devam etti: “Onun dediğine göre M. Süleyman ölmüş... Cansu lütfen hemen M. Süleyman’ı ara. Hemen şimdi buradayken ara.”

“Esti arardım ama bu çok riskli olur, Ariel takip ediyor olabilir, bu durumda bütün planlarımız çöker, yapamam. Lütfen sakın ol. Bence o senin tepkini görmek için böyle söylemiştir. Ben buradan çıkar çıkmaz arayacağım ve mutlaka sana bilgi ulaştıracağım. Şimdi sen toparlan ve buradan kurtulman için sana anlatacaklarımı harfiyen yap lütfen, tamam mı?” Cevap alamayınca tekrar sordu: “Tamam mı?”

“Tamam, tamam. Ne yapmalıyım şimdi? Söyle ne yapmalıyım?” diye cevapladı Esti dalgın hâliyle. Dostu ona ne yapması gerektiğini izah etti ve aklı onda kalmış bir vaziyette ayrıldı. Koğuşuna dünkü gibi yıkılmış vaziyette dönen Esti kara kara düşünüyordu. Derin bir acıyla kıvranıyordu. Ariel onu korlarla dolu bir kör kuyuya atmış ve gitmişti dün. Avukat Cansu ondan bir yolunu bulup el bileklerini göstermelik de olsa kesmesini istemişti ancak o gerçekten intiharı düşünüyordu. M. Süleymansız bir özgürlüğü ne yapacaktı ki? Nasıl intihar edeceğini düşünürken içinden geçen “Ya Ariel yalan söylüyorsa? Yapmadığı şey mi zaten?” soruları onu biraz duraksattı. Aklına başka bir fikir geldi. “M. Süleyman ölmüşse şayet, önce Ariel’i öldüreğim sonra intihar edeceğim.” Biraz daha düşündükten sonra bu fikrini isabetli buldu ve harekete geçti.

İntihar girişiminde bulunacağı malzemelerini dolabından aldı ve koğuşun tuvaletine gitti. Lavabonun önünde durdu ve şahsi temizlik için kullandığı tıraş bıçağını ve tırnak makasını cebinden çıkardı. Tırnak makasının ağzıyla jiletin keskinliğini engelleyen plastik bariyerleri kesti. Aldığı eğitim ve içinde bulunduğu hâletiruhiye işini kolaylaştırdı. Bileklerine derin olmayan kesikler attıktan sonra kendini koğuşa attı. Koğuşun ortasında kanlar içinde yığıldığını gören arkadaşlarının bir kısmı başına üşüşürken bir kısmı görevlileri acilen çağırdı.

Esti hemen hapislane revirine kaldırıldı ve ilk müdahalesi yapıldıktan sonra Müdür Bey'in talimatı ile tam teşekküllü bir hastaneye sevk edildi. Süreci yakından takip eden Ariel, yine karanlık işlerini yaptırdığı adamlarını devreye sokarak onu hastaneden kaçırttı ve kendince güvenli bir mekâna yerleştirdi. Olay İsrail'de büyük bir yankı buldu. Ariel basının karşısına çıktı ve Esti'nin babasından şüphelendiğini beyan ettikten sonra herkesin müsterih olmasını istedi. "Vatanımıza ihanet eden o kadın en kısa zamanda yakalanacak ve adalete teslim edilecektir," diyerek kamuoyuna teminat verdi. Bir dışişleri bakanı olarak böylesi bir iç meselede niye açıklama yaptığı üzerinde pek kimse durmadı. Savaş ortamında zaten insanların devlet işleyişi ve düzeni hakkında kafa yormayacağı Ariel tarafından hesap edilmişti. Açıklamadan hemen sonra Esti'yi sakladığı mekâna giderken bir telefon aldı. Esti'nin babası arıyordu. Cevap vermeye değmez bulmakla beraber gücünü, zaferini ve intikam almış olmanın hazzını ona hissettirmek için telefonu açtı:

"Buyurunuz Sayın Başkanım! Ne emredersiniz?" dedi ve müstehzi bir şekilde güldü.

"Elbette emredeceğim! Sen ancak emir kulu olmaya layık bir mahluksun! Şimdi kulaklarını iyi aç ve dikkat kesil! Telefonuna bir video yolladım. Onu izle ve beni tekrar ara!" dedi ve kapattı İshak.

Öfke ve hırstan yüzü kızaran ve deliye dönen Ariel aracını kenara çekti, telefonuna gelen video mesajını açtı ve izlemeye başladı. Gördüklerine ve duyduklarına inanamıyordu. Esti ile hapislane müdürünün odasındaki görüşmesinin videosuydu bu. Ava giderken avlanmıştı. Esti ve avukat arkadaşının böylesi bir tuzağı kurgulayabileceğini asla tahmin edemeyeceği gibi hapislane müdürünün de başkanın sağlam adamı olduğunu nereden bilebilirdi ki? Her şeyini kaybetme korkusu içinde kıvrılırken İshak tekrar aradı. Ariel elleri titreyerek telefonu açtı. Eski zamanlardan daha fazla emir almaya hazır vaziyetteydi. Sessizliğinden bu psikolojisini kavrayan İshak: "Şimdi bana kızımı alıkoyduğun yeri söyleyeceksin, sonra sana söyleyeceğim yere hemen geleceksin!" dedi. Talimat alan Ariel, Esti'nin adresini verdi ve kendisinin gideceği adresi aldı.

İshak hemen harekete geçti. Hazır bekleyen iki korumasına ve Avukat Cansu'ya adresi verdi ve kızını söylediği adrese getirmelerini istedi. Bir saat sonra Ariel, başbakanın verdiği adrese geldi. Mekân başbakanın özel konutuydu. Hizmetliden Ariel'i kış verandasına almasını istedi. Verandada korku ve endişeyle bekleyen Ariel ne ile karşılaşacağını kestiremiyordu. Onun için daha fazla geriliyordu. Az sonra başbakan içeriden çıktı geldi. Ariel hemen ayağa kalktı ve önünü ilikleyerek yüzü kızarmış, başı eğik bir şekilde eski patronunun ona merhaba demesini bekledi. İshak nezaketini esirgemedi, elini ona uzatarak "Hoş geldin!" dedi ve oturmasını istedi. Hizmetliden iki kahve isteyen İshak hemen konuya girdi:

"Bak Ariel! Seni göreve ben getirdim. Kızımı yetişmesi için yanına verdim. M. Süleyman operasyonuna karıştırma dememe rağmen gittin bulaştırdın. Kabul edeyim ki bu operasyon ta baştan yanlıştı. Birtakım menfaatler uğruna masum insanlara kıymak meğer Tanrı'nın gazabını çekecek büyük bir zulümmüş. 'Bir insanı katleden bütün bir insanlığı katletmiş olur!' diyor kutsal öğretimiz. Ben bunu kavradım, pişman oldum, bedelini ödedim ve kendi iç âlemimde Tanrı'ya hesabını veriyorum. Bu operasyonda zalimler ve masumlar vardı. Zalimler ben ve sen, masumlarsa Esti ile M. Süleyman'dır."

“Anlıyorum efendim.”

“İyi! Anlamak anlaşmanın yarısıdır.”

“Ne istiyorsunuz benden efendim?”

“Evvela yaptıklarının yanlış ve zulüm olduğunu kabul et, sonra samimi bir şekilde pişmanlık duy. Öyle yaparsan inanıyorum ki Tanrı sana elini uzatacak ve içine düştüğün bu bataklıktan seni çekip alacaktır. Yöntemi kötü gibi gözükse de tıpkı şimdi kızımı atıldığı çukurdan çekip çıkardığı gibi... Ben de şu anda istesem elimdeki görüntüleri kullanır, şahsi hislerin için vatanına ve mesleğine ihanet ettiğini, benim bununla ilgili hiçbir alakam olmadığını ispat eder, eski koltuğumu geri alır ve seni ebediyen mahkûm ederim. Ancak yaşadıklarımın sonra ben Tanrı’ya bir söz verdim. Kötülük yapmayacağım.”

“Peki, ne yapmamı istiyorsunuz efendim?”

“Evvela bir yolunu bulup kızımın masum olduğunu ispat edeceksin, hem de derhâl. İkincisi, masum olan M. Süleyman’ın arkadaşlarını bir yolunu bulup serbest bıraktıracaksın. Onları idam etmediğinizi biliyorum. Sonra öfken ve hırsının neticesinde başlattığın ve tüm insanlığı tehdit eder hâle gelen savaşın ateşkesini kalıcı kılacak ve barışa hizmet edeceksin.” deyince Ariel cevap verecek oldu. Fakat İshak kararlıydı ve konuşmasına fırsat tanımadı.

“Başbakanın senin kuklan olduğunu herkes biliyor. Sen bu savaşla İsrail’e ve Yahudilere hizmet ettiğini sanıyorsun ancak öfken ve hırsın gözlerini kör etmiş. Girdiğin bu savaşta ancak ve ancak Deccal’e hizmet eder, sen ve seninle hareket edenler onun ordusuna asker olursunuz. Diyeceklerim bu kadardır. Kızım ve Türk gençleriyle ilgili isteklerimi şahsım için bu hafta mutlaka yerine getiresin. İkincisini ise Yahudi halkı için yapasın. Bu seninle son buluşmam ve son konuşmamdır. Anlaştık mı?”

“Anlaştık efendim!” dedi başka hiçbir seçeneği kalmayan bir suçlu tavrıyla.

“Peki, sen anlaşmaya sadık kaldığın müddetçe bizden sana hiçbir hamle ve zarar gelmeyecektir.”

Görüşme bitmişti. İçte ve dışta büyük zafer hayalleri kuran ve kısmen elde etmeye başladığını sanan Ariel büyük bir kayıp verdiği anlamış hâlde huzurdan çekildi. Esti’yi sonsuza dek kaybetmişti. O kaybın verdiği yakıcı acıya bir de koltuğunu, şerefini ve hatta her şeyini kaybetme korkusu eklenmişti. Böylesi bir şahsiyetin yaptığı zulüm ve yanıltan dönme ihtimali olur muydu? Pişmanlık duyup iyi yola girmesi mümkün müydü? Tanrı buna izin verir miydi?

Kaçak da olsa özgürlüğüne ve babasına kavuşan Esti’nin içinde iki şeyden ötürü fırtınalar kopuyordu. Birincisi annesinin yokluğu. O tutuklu iken vefat etmiş ve definine ancak kontrollü bir şekilde kısa süreliğine katılabilmmişti. Diğeri ise M. Süleyman hakkında Ariel’den duyduklarının doğru olma ihtimaliydi. Çünkü Avukat Cansu, onu saklandığı evden teslim alırken ona bütün denemelerine rağmen M. Süleyman’a ulaşamadığını, telefonunun birkaç kere çaldığını ancak daha sonra tamamen kapandığını söylemişti. Esti kendisine aktarılanla yetinemeyerek babasının evine gelirken dostundan telefonunu rica etmiş, defalarca M. Süleyman’ı aramıştı fakat sonuç aynıydı. Sevgilisinin telefonu sürekli kapalıydı.

Kızının içindeki derin buhranını yüzünden ve bakışlarından anlayan İshak, onu iki kolunun arasına aldı, sarmaladı, saçını, başını okşadı, sırtını sıvazladı ve “Kızım! Sana bu acıları yaşattığım için özür dilerim. Ama söz veriyorum hepsini aşacağız,” diyerek

sakinleştirmek istedi. Babasının iyi yola girdiğini gören Esti, manevi bir kuvvet kazandı. İçindeki büyük hasretle annesinin kabrini ziyaret etmek istediğini söyledi. Onu sandalyeye oturtan babası hizmetliden hemen kahvaltı getirmesini istedi. İşhak, büyük bir şefkatle kızına şimdilik ortaya çıkmaması gerektiğini, bir hafta sonra özgürlüğüne kavuşacağını, ondan sonra İsrail’de uzun bir süre kalamayacağını ve bir yolunu bulup ülke dışına çıkmasının zaruri olduğunu anlattı. Babasının endişelerini ve uyarılarını haklı bulan Esti, babasına ne yapmak istediğini net bir şekilde aktardı:

“Baba! Senin de gördüğün gibi ben evet İsrail’de daha fazla yaşayamam. Avrupa veya Amerika’ya da gidemem. Eğer kabul edersen ben M. Süleyman’ı bulmaya gideceğim.”

“Seni anlıyorum kızım ancak Ariel’in sana neler dediğini biliyorsun. M. Süleyman ne yazık ki ölmüş.”

“Ben Ariel’in dediklerine inanmıyorum. Ben onun yaşadığına inanıyorum. Çünkü içimde hissediyorum.”

“Peki, kızım o haberi aldıktan sonra hiç aradın mı?”

“Cansu aradı, ben de buraya gelirken onun telefonundan aradım ancak M. Süleyman’ın telefonu hep kapalı.”

“Kızım zaten anneni kaybettim, seni de kaybetmek istemem.”

“Ben de seni kaybetmek istemem baba. Fakat M. Süleyman’a diri veya  l  ulaşmadan ben hayatıma devam edemem. Lütfen beni anla ve yardımcı ol!”

“Peki kızım. Filistin’e gidebilmen için elimden geleni yapacağım.”

SU VE KAYA

Suyun ısrarı ve sabrı inancındandır.

Kayanın yol vermesi emeğe saygısındandır.

Halit Şirhan Hatay

23 Aralık 2022

MÜJDE VE AHİR ZAMAN HAVARİLERİ

Bir gece uzunca ettiği dualardan sonra bir cenin gibi yerinde kıvranıp kalan M. Süleyman, fecirden hemen evvel uyandı. Huzur bulduğu ve feyiz devşirdiği fecir namazına hazırlık yapmalıydı. Kalktı ve su ibrığıyle abdest almaya mağaranın önüne çıktı. Bir kayanın üstüne oturdu, gömleğinin kollarını dirseğine kadar katladı sonra eğildi ve paçalarını sıvadı. Tam o esnada uzaktan yankı hâlinde gelen ezan sesini duydu. Ezan sesini duyar duymaz üzerine bir sükûnetin indiğini hissetti. Duraksadı ve düşünmeye başladı. “Dünyada bu kadar zulüm, haksızlık ve adaletsizlik varken yaratıcı olan Allah neden müdahale etmiyordu? Milyonlarca, on milyonlarca insan ekmek bulamazken kimilerinin cennet hayatını yeryüzüne indirmeye çalışmasına neden izin veriyordu? Zulüm üzerine kurdukları cennet misali hayatlarını devam ettirmek üzere milyonlarca insanın kanını döken, milyonlarca aileyi dağıtan, milyonlarca kadını, çocuğu ve ihtiyarı yurtlarından süren, birçok ülkenin kaynaklarını sömüren Batı’nın zalim ve imansızları ile Doğu’nun, İslam dünyası dâhil, gaddar, hain ve münafıklarının iflahını nasıl kesmezdi? Ölmek için ölümsüzlük projesini elde etmek uğruna bütün insanlığı yok etme girişiminde bulunan canavarları durdurmak üzere kendi katından nasıl ordular göndermezdi?” Bu sorular ile nefesi daralırken ani bir ses onu dehşete düşürdü:

“Hadi abdestini al, namazımızı eda edelim!” diyordu birisi yanı başında. O kadar ürktü ki gözünün zaviyesiyle dahi olsa sağ tarafından gelen sese doğru bakamadı. Bir hayal, bir halüsinasyon gördüğünü sandı.

“Hadi korkma. Abdestini al gel namazımızı kılalım, sonra sorularının cevabını vereceğim” çağırısı tekrar kulaklarında çınladı.

Duydukları asla hayal olamazdı. Ona seslenen her kimse içeri doğru yürüyor ve kendisi ayak seslerini işitiyordu. Büyük bir korku içinde abdestini almaya başladı. Abdest alırken mağaranın içinden ezan sesi yükseldi. Ses aynı sestiydi. Artık içeride bir varlık olduğundan emindi. İn mi cin mi diye düşünürken yüreği çatlayacak hâle geliyordu. Ama korkunun ecele faydası yoktu. İçeri gidip yüzleşmek zorundaydı. Abdestini bitirdi ve yöneldi. Namaz kıldığı yer yaklaşık elli metre içerideydi. Ortam karanlıktı fakat zifirî değildi. Çünkü geceyi yırtarak bir yay gibi ufukta beliren fecir, mağaranın içini az da olsa görünür hâle getiriyordu. Karanlığa çoktan alışmış gözleri mağara içindeki nesneleri tefrik edebildiğinden namaz alanında bir varlığın olup olmadığını hızlı hızlı tarıyordu. Bir yanı o varlığı görmek istemezken diğer yanı “Eğer görmezsen böylesi bir hayaletle burada artık kalamazsın,” diyordu.

İçinden okuduğu Ayete’l-Kürsi ile tam toparlanıp adımlarını hızlandırmak üzereyken “İyi de, bir varlık varsa o varlık kim ve nasıl buraya geldi?” çıkışı âdeta onu dondurdu. Dizlerinin bağı çözülecek hâle geldi. Abdest alıp geri dönmüş olmasına inanamıyordu. Sesi duyduğu anda ibrığı atıp nasıl kaçmamıştı? Ta baştan yapması gerekeni şimdi yapmalıydı. Dönüp gitmeli ve mağarayı hemen terk etmeliydi. Bunun en selim tercih olduğuna kanaat getirdi ve dönmeye yeltendi. Tam o esnada bir ses bütün bir mağarada yankılandı.

“Korkma! Üzülme! Allah bizimle beraberdir!” Bu iki kelime ona tanıdık geldi. Birincisi ülkesinin İstiklal Marşı’nın ilk sözü, ilk hitabıydı. İkincisi ise Kur’an’da anlatılan bir olayda kullanılan meşhur bir telkindi. Hani Hz. Muhammed ile Hz. Ebubekir Mekke’den Medine’ye hicret ederken bir mağaraya sığınmışlardı. Mekkeliler düşmanları onları ararken mağaraya kadar gelmişler, mağaranın ağzında durmuşlar ve içeride olup olmayacaklarının ihtimalini tartışırken her ikisi de onları duyuyorlardı. Hz. Peygamber, Hz. Ebubekir’in çok endişelendiğini ve üzüldüğünü görünce ona “Üzülme! Allah bizimle beraberdir!” diyerek onu teskin etmişti.

Ve nitekim Allah, meğer düşmanları mağaraya ulaşmadan evvel örümceklere vahyetmiş, onlar da mağaranın ağzına ağ kurmuşlardı da müşriklerden birisi “İçeri girip bakmaya gerek yok. Şayet onlar buraya girselerdi bu örümcek ağı burada olmazdı,” demiş ve çekip gitmelerine neden olmuştu.

Bunları anımsayınca bir güven hissetti. Korkuları az da olsa yatıştı. Allah’a tevekkül ederek adımlarını öne doğru atmaya başladı. Yavaşça ilerledikçe sesin sahibinin ilk olarak beyaz sarığını algıladı gözleri. Yaklaştıkça bir insanın seccadenin üzerinde bağdaş kurmuş vaziyette oturduğunu gördü. Nasıl iletişim kuracağını düşünürken sesin sahibi ona döndü ve ortamı âdeta aydınlatan nurani simasıyla “M. Süleyman, ben sünnetimi kıldım. Gel sen de sünnetini kıl, sonra geç namaz kıldır!” diye seslendi. M. Süleyman efsunlanmış gibi sessiz sedasız, denileni yaptı. Nurani varlığın yanında kıyama durdu ve iki rekât sünnet namazını kıldı. Selam verirken nurani zat ayağa kalktı ve kamet getirmeye başladı. M. Süleyman iki adım öne geçerek imam oldu ve namaza başladılar. Namazda Meryem suresinden ayetler okuması kaderin mihenk noktası olsa gerekti. *“Doğduğum gün, öleceğim gün ve diriltileceğim gün bana selam (esenlik) verilmiştir.”* ayeti olup bitenlerin habercisiydi.

Namaz bittikten sonra sünnet gereği, imam olan M. Süleyman oturduğu yerde nurani zata yüzünü döndü. Çok heyecanlıydı. Şayet güçlü bir imanı olmasaydı mutlaka aklını oracıkta yitirirdi. Her ikisi namaz sonrası tespihatını kendi içinde yaptı. Her ikisi de artık konuşmak gerektiğini biliyordu. Nurani varlık, karşısında duran ama yüzünü kaldırıp onunla göz göze gelmeye cesaret edemeyen M. Süleyman’a:

“M. Süleyman, beni tanıdın mı?” dedi muhatabını rahatlatan sakın sesiyle.

“Hayır, efendim!” diye cevap verdi M. Süleyman heyecandan ve korkudan titreyerek.

“Kardeşim, ben biraz önce okuduğun ayetlerdeki insanım.”

“Nasıl yani? Nasıl olur?”

“Allah dilerse her şey olur. Biraz önce ayette benim dilimle ‘Ve diriltileceğim gün.’ diye okumadın mı?”

“Okudum.”

“İşte tam da orada ifade edildiği üzere dirildim. Çok korktuğunu ve garipsediğini biliyorum. Ancak hatırlarsan çocukken de yine bu mağarada sana gelmiş ve tekrar geleceğimi söylemiştim.”

“Evet, hatırlıyorum efendim.”

“O zaman artık korkmana gerek yok değil mi? Hadi kalk artık selamlaşıp sarılalım.”

İkisi birden ayağa kalktı ve artık yüz yüze, göz gözeydiler. Hz. İsa'nın siması pırıl pırıldı. Sakalı göğe çekildiği zamandaki genç yaşını gösteriyordu. M. Süleyman'ın da yüzü parılıyordu. Sakalı da Hz. İsa kadar gür ve siyahtı. Birbirlerine doğru adım atarak kucaklaştılar. Kucaklaşma M. Süleyman'a çok iyi geldi. Huzur ve itminan buldu. Yüce yaratıcı tarafından bağışlandığını anladı. Hüzünlü bir mutluluk duyuyordu. Yüreğinin heyecanlı atışlarını hisseden Hz. Mesih onu geriye çekti, omuzlarından tuttu, yüzüne derince baktı ve "Kardeşim artık üzülme ve gözyaşı dökme. Sen ta baştan masumdun. Annen, baban ve Esti de masumdurlar. Artık çaresiz bir şekilde yas tutmak yerine insanlık için bir hamle yapmak lazım. Ben bunun için geldim. Dünya savaşını durdurmak ve küresel barışı tesis etmek için gönderildim."

"Peki, ben ne yapacağım efendim ve aslında ne yapabilirim ki?"

"Sen bana yardımcı olacaksın. Hatta benim yapamadığımı yapacaksın. İnandığın, güvendiğin on bir dostunu bulacaksın, buraya bana getireceksin ve benim ahir zaman havarilerim olacaksınız."

"On bir dostu nerede bulurum bu ortamda bilemiyorum. Ayrıca niye beni seçtiniz bu göreve? Benim ne özelliğim var ki? Böylesi bir vazifeyi içinde bulunduğum psikoloji ile kaldıracabileceğimi sanmıyorum."

"Kardeşim, senin neye üzüldüğünü biliyorum. Ama ben o üzüntünü söz veriyorum ki gidereceğim ama şimdi değil. Yine de gönlünü ferahlatacak bir haber vereyim. Çok yakında Esti ve tutuklu dostlarıyla karşılaşacaksın. Nerede ve nasıl diye sorma bana. Yaşayarak yüzleşeceksin. Neden senin seçildiğine gelince; senin adın Muhammed Süleyman'dır. Sen isimlerini taşıdığın iki büyük insanın soyundan gelmektesin. Kıyamet savaşında umuyorum ki Allah sana, atan Hz. Süleyman'a verdiği tabiat gücünü verecektir."

"Efendim sizi anlıyorum ancak biraz önce küresel barışı tesis etmeye geldim demiştiniz. Şimdi de kıyamet savaşından bahsetmektesiniz. Eğer kıyamet savaşı olarsa neden barış için uğraşasınız?"

"Kardeşim ben olacakları, ancak Allah'ın bildirmesi ile bilebilirim. Fakat bilmem demek onu engelleyebilmem anlamına gelmediği gibi uyarı görevimi yerine getirmeme de mâni değildir. Allah bizimle ve birçok vesileyle insanları uyarır ve sonuçları onların tercihlerine ve iradelerine bırakır. Sonra o tercih ve iradelerine göre ya azap eder ya da mükâfatlandırır."

"Anlıyorum sizi."

"Peki, şimdi sakinleştiysen hadi köye git, Ebubekir dostunu ziyaret et, onunla beraber buraya gelin. Ebubekir senin çok güvenilir bir dostun. İsmine yakışır bir şahsiyete sahip. Gelirken de babaannene uğra, ondan bize bir kahvaltı heybesi getir lütfen. Özellikle zahterli ekmeği unutmayasın," dedi çok sıcak bir gülümseme ile. "Ama efendim babaannem vefat etti," dedi M. Süleyman çok üzgün ve kırılgan sesiyle.

"Şehitler ölmez M. Süleyman, bilmez misin? Sen dediğimi yap, gerisine karışma. Yoksa bana itimadın yok mu?"

"Var efendim."

"Hadi yolun açık olsun o zaman," dedikten sonra ona bir nasihatle bulundu: "Kardeşim, köye girerken lütfen gizli gir. Kimse görmesin seni. Şu anda ne senin ne de benim varlığım fark edilmemeli. Köy halkı elbette senin dostların ancak içlerine kimin girip çıktığını bilemezsin. Ebubekir'den seninle gelmesini talep et sadece ve ısrar etse de açıklama yapma."

Hızlı adımlarla mağaradan ayrılan M. Süleyman'ın yüreği göğsünden fırlayacak gibiydi.

Delirip delirmediğini anlamak için ha bire aklını ve havsalasını kontrol ediyordu. Akli, iradesi ve sağlığı yerindeydi. Yine de yaşadıklarından emin olmak istiyordu. Bunun da en doğru yolu ilk olarak Ebubekir'e değil de direkt babaannesinin evine gitmekti. "İyi de ev diye bir şey kalmadı, sokağın tamamı enkaz oldu," diye hatırlattı hafızası.

Bunu hatırlayan hafızanın sağlamlığına güvenerek biraz önce gördüklerinin ve yaşadıklarının da gerçek olması gerektiğine hükmetti. Bu sefer iki açıdan babaannesinin evine gitmesi gerekiyordu. Birincisi; yaşadıkları gerçek olduğuna göre mutlaka gitmek, ikincisi yaşadıklarının sağlamlığını yapmak için yine gitmek.

Koşar adımlarla köyünün yolunu tuttu. Köye vardı. Köy halkı sağa sola dağılmış yaralarını sarma peşindeydi ve onun için her bir fert kendi derdine düşmüştü; hiç kimse etrafta olup bitenle pek ilgilenmiyordu. Bu durum hareketini kolaylaştırırsa da tedbiri elden bırakmamalıydı.

Kimseye görünmemek için bildiği kuytu yollardan babaannesinin evinin bulunduğu sokağa gitti. Bu şekilde gizliden köye girmesi ona Ashab-ı Kehf'i hatırlattı. Hani kendilerini öldürmek isteyen halkından kaçarlarken bir mağaraya sığınmışlardı. Orada uykuya dalıp gitmişlerdi de Allah onları yüzyıllarca öyle uykuda bırakmıştı. Uyandıklarında çok acıktıklarını hissetmişlerdi de içlerinden birisini kasabaya yemek getirmeye göndermişlerdi. Gönderirken de ona "Aman ha kasabaya gizli giresin ki seni tanıyan birileri çıkmasın. Sonra seni takip ederler ve bizi bulurlar," diye tembih etmişlerdi. Kasabaya gelen şahıs bir de ne görsün? Kasaba bıraktıkları gibi değildi. Her şey çok ama çok değişmişti.

M. Süleyman anımsadığı hikâyenin tam o faslında sokağın başına girdi. Girer girmez gözleri görmek istediği şeye baktı. Sokak ıssızdı. Sokağın bütün evleri bıraktığı gibi yıkık döküktü, biri hariç... Gözlerine inanamadı. Babaannesinin evi eskiden olduğu gibi dimdik ayakta idi.

Hız. Mesih'in varlığını ilk hissettiği andaki heyecanı duyuyordu. Artık şüphesi kalmamıştı. Gördükleri hayal değil, hakikatin ta kendisiydi. Öyle bir sevinç ve özlemle koştu ki âdeti cennet kapısı açılmıştı da ona varmak istiyordu. Eve yaklaştıkça zaten algıladığı esenlik, huzur, şefkat, merhamet ve cömertlik dolu kokular o evin cennet bahçelerinden bir bahçe olduğunu göstermiyor muydu ona? Eve yetişti ve her zamanki gibi babaannesinin odasına sokuldu. Odanın ortasında duha namazını ifa etmiş, zikir yapıyordu babaannesini. Üzerinde şimdiye kadar görmediği güzellikte bir elbise vardı. Yüzü gençleşmiş nur saçıyordu. Diz çöktü ve odanın iç eşığının kenarına oturarak gözyaşlarıyla babaannesini izlemeye başladı. Babaannesini az sonra zikrini bitirdi ve kollarını açarak ona "Gel" anlamında işaret etti. M. Süleyman ayakkabısını iç eşikte çıkararak dizlerinin üzerinde bir kedi gibi yürüdü ve babaannesinin kucağına attı kendini.

Mutluluk gözyaşları içinde küçük büyüğün ellerini, büyük de küçüğün saçını, başını öpüp kokladı dakikalarca. Bu sefer kendini bir rüyada, bir hülyada sanan M. Süleyman, beklenilenin aksine öylesi bir rüyadan uyanmak istercesine babaannesinin ellerine sıkıca

sarıyor ve koynuna da daha fazla sokuluyordu. Uyanmak istiyordu çünkü rüyanın gerçek olmasını diliyor, kendine gelmek istiyordu. Zira yaşadıklarının, hissettiklerinin bir rüya değil de gerçek olduğuna hükmediyordu. Bu durumunu anlayan babaannesi “Oğlum, hadi kalk da sana kahvaltı heybeni hazırlayayım. Mağaradaki dostunu bekletme,” dedi. Bu söz her şeyin özetiydi M. Süleyman için. Başını kaldırdı, babaannesinin yüzüne baktı ve sordu:

“Babaanne bu nasıl mümkün olur?” diye sordu.

“Oğulcağızım, neden garipsiyorsun ki? Ölüden diriyi, diriden ölüyü çıkaran o değil mi? Kış mevsiminde köyümüzün ölen otunu, bitkisini, ağacını baharda kim diriltiyor? Dedenin ‘İlkbahar ve Diriliş’ adlı şiirinden şu kıtayı hatırla oğlum:

‘Diriliştir ilkbahar, haşr u neşridir tüm canlıların.

Uyanır mahlûkat kış berzahından ve sonbaharın.

Yeşeriverir kupkuru dallar görünce güneşi, yağmuru.

Tomurcuk açtverir ölü tohumlar işitmişçesine Sur’u.’”

“Evet, babaanne hatırladım. Ama köylüler seni görünce ne diyecek?”

“Oğlum köylüler beni hiçbir zaman görmeyecek, ben ve deden şehit olarak Rabbimizin vaadi üzerine yanında rızıklanmaktayız. Beni sadece sen ve seninle beraber hareket edecek olan dostların, kardeşlerin görebileceksiniz. Hadi artık kalk ve işine başla.”

Ayağa kalkan M. Süleyman büyük bir huzur ve yüksek maneviyatla babaannesine yardımcı oldu ve kısa sürede heybeyi hazır ettiler. Tekrar göreceğini bilmenin itminanıyla onunla vedalaştı, heybeyi sağ eline aldı ve ayrıldı. Gören olursa tanınmaması için uzun yıllardır sakladığı eşine ait poşuyu torununa veren Fatıma Nene onu “Kendine emanet edilen hiçbir şeyi zayi etmeyen Allah’a emanet ediyorum seni yavrum,” diyerek gönderdi. Hiç tanışmadığı ancak ruhunun sürekli köyün sokaklarında dolaştığından emin olduğu dedesinin poşusuyla daha bir olgunlaştığını hisseden M. Süleyman, ceddinin kokusunu içine çekercesine o poşuyu yüzüne götürdü, onunla yüzünü tanınmayacak kadar örttü ve yola çıktı. Hızlı ve kararlı adımlarla bir yan sokakta oturan dostu Ebubekir’in yanına gitti. Gündüz vakti olmasına rağmen bereket ki sokakta kimse ile karşılaşmadı. Ebubekir’in evine vardığında birkaç çocuğun evin kapısının önünde oynamakta olduğunu gördü. İçlerinden birisi Ebubekir’in küçük kız kardeşi Zeynep’ti. Onu tanıdığı için ona seslendi ve yanına çağırdı. Sesinden onu tanıyan yedi yaşlarındaki Zeynep yanına geldi ve “Tafaddal emmi Süleyman!”, “Buyur Süleyman emmi!” dedi. M. Süleyman eğildi saçlarını okşadı, alnına şefkatli bir öpücük kondurdu ve ondan abisini çağırmasını istedi. “Ama sadece ona söyle lütfen. Onun haricinde başka kimse bilmesin benim geldiğimi,” diye de tembih etti. “Babam da mı bilmesin?” diye sordu Zeynep. “Evet, Zeynep’im o da bilmesin. Abinle gizli bir oyun oynayacağız tamam mı?”, “Tamam, emmo Süleyman. Babama da söylemem” dedi ve kemal-i ciddiyetle eve girdi; biraz sonra da abisiyle çıkageldi.

Zeynep’in kesinlikle yanıldığını düşünen Ebubekir merakla dışarı fırladı. Fırladı çünkü M. Süleyman’ın bir daha buralara döneceğini sanmıyordu.

Dostunun gelmekte olduğunu gören M. Süleyman, kısık bir sesle “Assalumu aleyküm kardeşim, hemen hazırlan ve benimle gel,” dedi. Çok şaşırın ama bir o kadar da sevinen Ebubekir “Va aleyküm al salam va rahmatullahi ve baraketühü kardeşim. Geleyim ama hele önce bir içeri gir, bir kahve iç öyle gidelim,” diye yanıtladı. “Hayır, kardeşim hiç zamanım yok,” dedi ve elindeki heybeyi göstererek “Tahminimce sen henüz kahvaltı yapmamışsındır, bunları ikimiz için hazırladım. Hadi gel benimle,” diye davetini yineledi. Dostunun garip hâlini fark eden Ebubekir, “Tamam, hemen üstümü değiştirip geliyorum,” dedi, içeri girdi, hızlı bir şekilde hazırlandı ve çıktı.

Ebubekir, M. Süleyman’a tabi olmuş mağaraya gidiyorlardı. Ebubekir, dostunun koluna girdi ve sordu:

“Dostum, neden kuytu köşe sokaklardan çıkıyoruz köyden? Sen neden yüzünü kapatıyorsun? Bir sıkıntı varsa benimle paylaş lütfen. Paylaş ki ben de ona göre tedbirimi alayım.”

“Hayır kardeşim, bir sıkıntı yok. Olsaydı söylerdim. Sen bana güven lütfen.”

“Ben sana her zaman güvendim kardeşim. Bu arada bu heybeyi nereden aldın? Neden bizden istemedin?”

“Babaannemden aldım,” dedi birden M. Süleyman boş bulunup. Ebubekir’in mağarada göreceklelerinin karşısında nasıl tepki vereceğini düşünürken dökülüvermişti ağzından istemsizce bu sözler. Düşünceli bir sessizlik aldı ortamı. Fakat Ebubekir böylesi bir garipliğin karşısında daha fazla dayanamazdı. Dostunun kolundaki kolunu çekti, onu dirseğinden tuttu, durdu ve onun da durmasını sağladı. Yüz yüze geldiler. M. Süleyman poşusunu indirdi ve heyecanlı bir şekilde gelecek soruyu göğüslemeye koyuldu. Dostunun hâlini garipsemekten çok, bu sefer onun sağlığından endişe eden Ebubekir telaşını ele veren sesiyle sordu:

“Kardeşim, ne olup bitiyor? Sen iyi misin? Üzüntünü anlayabiliyorum ancak biraz önce dediklerin beni ürpertti. Senin hakkında beni korkuttu. Lütfen söyle, sen bu heybeyi gerçekten nereden aldın?”

Çocukluktan beri arkadaşlıklarını güven, samimiyet ve şeffaflık üzerine bina eden ikilinin birincisi bu ilişkiyi zedeleyecek gayr-i sahih bir beyanda şimdi de bulunamazdı ve buna hakkı da yoktu. Zira girecekleri yol artık “Eminlik” yoluydu ve zerre kadar şüpheyi kaldıramazdı. İman; eminlik ve emaneti, eminlikse sorgusuz sualsiz güvenmeyi icap ederdi. Ama böylesi bir ilişki tek taraflı yaşatılamazdı. Bunu çok iyi bilen M. Süleyman, emin olmanın gereğini yaptı ve vakur bir şekilde cevap verdi:

“Kardeşim, akıl sağlığımdan şüphe ettiğini ve benim için korktuğunu anlıyorum ve bunu yüzünde görebiliyorum. Ben gayet iyiyim hem de hiç olmadığım kadar. Evet, ben o heybeyi babaannemden aldım. Fakat bunun nasıl mümkün olduğunu şu anda burada sana açıklayamam. Sorularının bütün cevaplarını mağarada alacaksın. Bana güven ve benimle gel. Ama eğer gelmek istemezsen de saygı duyar ve seni suçlamam, suçlayamam.”

Onu dinlerken Ebubekir'in aklına geçmişte yaşadıkları bir olay gelmişti. Günlerden bir gün Ebubekir yabanda hayvanlarını otlatırken akşamüstü hayvanlar eve gitmişti fakat kendisi başlarında değildi.

Büyük bir endişeye kapılan ailesi, komşuları ile onu aramaya çıkmışlardı. Aralarında M. Süleyman da vardı. Gidebileceği yerler tahmin edilerek arama yaparlarken onu bir zeytin ağacının altında bulmuşlardı. Öylece derin bir dalgınlık içinde oturuyordu. Belki de şok geçirmişti de kimse farkında değildi. Nitekim köye getirildikten saatler sonra konuşabilmişti. Ne olup bittiğini öğrenmek isteyen ailesine, komşularına, arkadaşlarına “Ben hayvanları eve getirirken zeytin tarlasının arasından geçiyordum. Keçilerden birisi zıpladı ve ağacın yapraklarından koparıp yemeye başladı. Ben de keçimiz haram yemesin diye koştum asam ile kafasına vurdum. Keçi canı yanmış bir şekilde meledi ve kaçtı. Tam o esnada ağaç dile geldi ve bana seslendi: ‘Ya Ebubekir, sana hiç yakışmadı. Hayvancağızın canını acıttın. Bıraksaydın da yapraklarımdan yeseydi. Ne benden ne de sahibimden bir şey eksilirdi.’ Ben korkumdan titredim ve oracıkta bayılıp kaldım.” On üç, on dört yaşlarındaki Ebubekir’e kimse inanmadığı gibi aklî dengesinden aile fertleri dâhil olmak üzere herkes şüpheyne düşmüştü, birisi hariç: M. Süleyman. Bir tek o ona inanmış ve “Sen dosdoğru bir adamsın. Bu da sana Allah’ın bir lütfu ve iltifatıdır,” diyerek çok büyük bir manevi destek vermişti. Saniyeler içinde bunu anımsayan Ebubekir “Kardeşim sen ne diyorsan doğrudur. Nereye gidiyorsan ben arkanda ve yanıdayım. Hadi ya Allah, yola revan olalım,” dedi. Sadrında büyük bir inşirah hisseden M. Süleyman tebessüm ederek elini göğsüne koydu, “Eyvallah” anlamında başını eğdi, döndü ve arkasında büyük bir dağ olduğunun hissi ve güveniyle istikametine devam etti.

Mağaraya vardıklarında vakit öğlen olmuştu. M. Süleyman mağaranın ağzında durdu, dostunun kolundan tuttu ve ona:

“Kardeşim, zeytin ağacının sana seslenişini hatırlıyor musun?”

“Hiç unuttur muyum? Hâlâ o ses kulaklarımda çınlar. Neden sordun?”

“Kardeşim, şimdi ondan öte bir şeyle karşılaşacaksın, sakın ola ki korkma, tamam mı?”

“Tamam,” dedi Ebubekir ve dostunu takip etti mağaranın içine doğru. Namaz kılınan alana vardıklarında Hz. Mesih kıyamda öğle namazının ilk sünnetini kılıyordu. Ebubekir şaşırılmış vaziyette M. Süleyman’a baktı ve gözleriyle “Kim bu?” diye sordu. M. Süleyman eliyle “Sabırlı ol” anlamında işaret etti. Gitti Hz. Mesih’in yanında o da namaza durdu. Ebubekir de ayakkabılarını çıkardı ve gidip onlara katıldı. Sünnetten sonra M. Süleyman kamet getirdi, ardından Hz. Mesih’in imametiyle öğle namazı eda edildi. Namaz bittikten sonra hasır üzerinde bağdaş kurarak karşılıklı oturdular. Hz. Mesih Ebubekir’e:

“Hoş geldin Ya Sıddık!” dedi muhatabının içini ısıtan tebessümüyle.

“Hoş bulduk efendim. Sanırım siz beni tanıyorsunuz ama ben sizi çıkaramadım.”

“Evet, ben seni tanıyorum.”

“Nereden efendim?”

“Ruhlar âleminden, Kalu Bela’dan...”

“Nasıl yani?” diye sordu Ebubekir şaşırılmış bakışlarıyla.

“Kardeşim, ben bu topraklarda doğdum bundan iki bin elli yıl önce ve bu mağaradan göğe çekildim ve şimdi tekrar geldim.”

Büyük bir heyecan, merak ve derin endişeyle M. Süleyman’a baktı ve gözleriyle “Ne oluyor?” anlamında sordu. Oluşan garip atmosferin farkında olan M. Süleyman sohbete müdahil oldu ve dostuna açıklama yaptı:

“Dostum, kardeşim aklından neler geçtiğini anlayabiliyorum onun için seni daha fazla merakta bırakmayacağım. Karşımızda oturan büyüğümüz Meryem oğlu İsa Mesih’tir. Ben de ilk gördüğümde dehşete düşmüştüm. Ancak bana öyle bir mucize gösterdi ki inanmamak artık mümkün değildi.” Sözü bu kısmında araya girdi Hz. Mesih:

“Kardeşim, ben senden, önce Ebubekir’e uğramanı, onu alarak babaannene gitmeni istemiştım, ancak sen benden şüphe duydun ve önce babaannene uğradın. Şüphe etmekte haklıydın. Şüphe ferasetli insanı hakikate götürür. Şimdi söyle M. Süleyman, benden hâlâ şüphe ediyor musun?”

“Efendim, evvela sizden şüphe ettiğim için özür dilerim. Ama bir yanımda size inanmayı güçlü bir şekilde istediği için direkt babaannemin yanına gittim ve onu gördüm. Size selamları var ve bu kahvaltı heybesini bize hazırladı,” dedi ve sağ eliyle uzandı, heybeyi aldı ve ortaya koydu. Koyarken de “Gerçi kahvaltı vakti geçti ya...” diye ilave etti.

Selamı alan Hz. Mesih “Ve Aleyküm El Selam” dedikten sonra devam etti: “Bu sefer Ebubekir ile yanına gittiğinizde benim de çok selamlarımı iletin ve mübarek ellerini benim yerime epün lütfen.”

Konuşmaları dinleyen Ebubekir kendini bir hayal dünyasında, bir rüya âleminde sanıyordu. Nutku tutulmuştu. İnansa mı inanmasa mı bir türlü kestiremiyordu. Hz. Mesih, sol elini Ebubekir’in dizine koydu ve:

“Kardeşim, aklının karıştığını görebiliyorum. Ancak çocukken zeytin ağacının seninle muhatap olduğu ânı hatırlıyor musun?”

“Evet, hatırlıyorum.”

“Sen bayıldığında birisi gelip yanaklarına hafifçe tokat atarak uyandırmış, sana bir tas su ikram etmiş ve saniyeler içinde gözden kaybolmuştu. Bunu da hatırlıyor musun?”

Yaşadığı olağanüstü hâlin en önemli karesini elbette unutamazdı Ebubekir. O gün anlattıklarına inanmayan ailesi, köylüleri “İyi de nasıl ayıldın?” diye sorma gereği bile duymamışlardı. O da “İyice delirdi” demesinler diye anlatmamıştı. Daha sonra M. Süleyman’a da hikâye etmeye cesaret edememiş ve bu ağır sırrı bir tek kendine saklamıştı. Bunları

anımsayan Ebubekir'in dudaklarından "Evet" sözcüğü yavaş bir şekilde döküldü, "Ama siz bunları nereden biliyorsunuz?" anlamındaki bakışlarının eşliğiyle.

"İşte o adam bendim kardeşim. M. Süleyman ve sen benim ahir zamandaki havarilerimsiniz. Siz bunun için seçildiniz. Şüphelerinin tamamen zail olması için kahvaltıdan sonra köye inin, M. Süleyman'ın babaannesine uğrayın, Ebubekir sen de onu gör ve mutmain ol.

Bilirsin ki benim en büyük mucizem ölüleri Allah'ın izni ile diriltmektir. O mucizeyi gördükten sonra güvendiğiniz dostlarınıza gidin, benim dünyaya tekrar geldiğimi söyleyin ve onları bana getirin. Küresel barışı tesis etmek için hep birlikte el ele çalışacağız," dedikten sonra önlerindeki heybeye eğildi, açtı ve "Bismillah. Hadi, Fatıma Nenemizin hazırladığı şifalı yemeklerini yiyelim," diye ilave etti.

Eline aldığı ekmeği üçe böldü, bir parçasını sağ eliyle M. Süleyman'a, sol eliyle de diğer parçasını Ebubekir'e uzattı ve üçüncü parçasını kendine bıraktı. Ebubekir'e, teslimiyetten başka bir yol kalmamıştı.

M. Süleyman'ın inandığı bir insana mucize görmese de inanmazlık edemezdi. İnandığı ve güvendiğinin teyidi olarak kendisine uzatılan ve dostluğun, paylaşımın, bereketin simgesi olan ekmeği aldı ve teşekkür etti. Üçü birden ekmeklerini zeytinyağına batırdı, ıslanan ekmeklerini bu sefer zahtere bandırdı. Üçünün de yüzünde sükûnet, huzur ve itminan vardı. İçinde bulundukları mağara böylesi tatlı, keyifli ve maneviyat dolu bir kareye ancak Hz. Mesih'in ilk gelişinde şahit olabilmışti. O cansız mağara kendine has doğasıyla binlerce yıl hasretini çektiği ve beklediği insanları kendince sarmalıyordu.

Cansız bir varlığın canlılarla hemdem olabileceğini elbette eşyanın ötesine, mana âleminde temsil ettiği hakikate nigâhban olabilen kametler ancak anlayabilirdi.

Kahvaltı bittikten sonra M. Süleyman ve Ebubekir kollarını sıvadı ve onlara inanacak, barış misyonlarında onlarla el ele çalışacak insanları bulmak üzere köye indiler. M. Süleyman'ın babaannesini ziyaret ettiler. Gördükleri karşısında dizlerinin bağı çözülen Ebubekir'in artık zerre kadar şüphesi kalmamıştı. Sadece şunu sordu: "M. Süleyman nasıl oluyor da babaannenin evinin yıkılmadığını ve kendisinin yaşadığını sadece biz görebilmekteyiz?"

"Kardeşim, ateşler ortasında Hz. İbrahim'e cennetten bir bahçe yaratan Allah'ın kudretinden uzak değildir ki şehit babaanneme kabrinde böyle bir lütufta bulunsun ve onu görebilmek için sadece bize bir pencere açsın," diye cevapladı M. Süleyman.

"Haydi kardeş, vazifemize koyulalım," diye ilave etti. Yöntem ve yol haritası belliydi. Hz. Mesih'in onlara tavsiye ettiği üzere tanıdıklarına, güvendiklerine gidecekler, onlardan on kişiyi bir vesile ile mağaraya değil de yabanda bir yerde sosyal bir faaliyete, bir izzet-i ikrama katılmaya davet edeceklerdi. Mağarada görüşmemekse tamamen güvenlik amaçlıydı. "Peki, gerekli gördüğümüz yerde senden bahsedebilir miyiz?" sorusuna "Çok güvendiğiniz kimseye söylemenizde bir beis yoktur," cevabını vermişti İsa Mesih.

Yola çıktıklarında Ebubekir'in aklına Fatıma Nene'nin de şehit düştüğü füze saldırısında şehit olan eski köy imamının yerine köye yeni gelen ve Filistin davasını çok hararetle bir şekilde savunan imama gitmek, durumu ona anlatmak ve yardım talep etmek fikri geldi. Öyle ya, imamdan daha güvenilir ve bu işi daha iyi anlayacak ve destek verecek biri mi vardı etrafta? Fakat M. Süleyman önce şerh koydu:

“Ebubekir, eski imamımızın yerine gelen bu imamı ben tanımıyorum.”

“Ben tanıştım kardeşim, sohbet ettim, çok vatansever birisi. Köyün neden hedef alındığını izah ettim, senden bahsettim, o da çok üzüldü, seni gıyaben tanıdığını, ancak Battir köyünde olduğunu bilmediğini, bilseydi mutlaka seni görmeye ve destek vermeye geleceğini ifade etti. Şimdi seni tanıyınca çok sevinecek ve bize destek verecek. Merak etme sen,” diye yanıtladı Ebubekir. Sonunda ortak bir kararla köy imamına gittiler, meseleyi ona usulünce anlattılar ve yardım istediler. Köy imamı inanmış gibi yapsa da Ebubekir'i kolundan tuttu, bir kenara çekti ve fısıltı şeklinde şunları söyledi:

“Kardeşim, ben seni tanıyorum. Sen akli başında bir delikanlısın. M. Süleyman'a gelince, evet onun namını çok işittik, çok takdir edilesi bir kardeşimiz ancak söyledikleri pek makul ve sağlıklı değil. Babaannesini kaybettiğinden bu yana ortalıktan kaybolduğunu sen söylemiştin bana ve şimdi ortaya çıkmış, İsa Mesih'in geldiğini, onunla görüştüğünü söylüyor. Seni de peşinden sürüklemiş görünüyor. Sana tavsiyem, köye gelmişken onu sizin evde tutun ve bir yere gitmesine engel olun.”

İmamdan yana hayal kırıklığı yaşayan Ebubekir “Anladım Şeyhim, dediklerinizi düşüneceğim,” demekle yetindi. Oradan ayrıldılar. Ne olup bittiğinin farkında olan M. Süleyman'ın yüzündeki hüznü anlayan Ebubekir:

“Kardeşim sen üzülme, sanırım biz meseleyi gençlerle çözeceğiz. Bizim bir kafadarlar ekibimiz var mı yok mu?”

“Var tabii ki.”

“Onlara gidelim. Onlar bizim davetimizi geri çevirmezler, mutlaka gelirler ve eminim ki gördüklerimizi gördüklerinde bize inanırlar ve destek verirler.”

“İnşallah, ancak onlarla köy ortamında toplanmak ve konuşmak bizim için tehlikeli olabilir imamın bu tavrından sonra.”

“Haklısın. O zaman bana müsaade et organize edeyim ve onları yabanda her zaman futbol oynadığımız yere getireyim,” dedi Ebubekir, imam üzerinden yaşadığı mahcubiyeti gidermek istediğini belli eden tavırla.

“Bu çok daha güvenli bir yöntem olur. Peki, ama oraya hangi gerekçe ile çağıracaksın?”

“Kardeşim orasını bana bırak. Ben ayarlarım. Sen şimdi git lütfen, Meryem Oğlu İsa'nın ziyafet için bizden istediği malzemeleri al, ona götür ve bizi geleceğimiz yerde bekle olur mu?”

“Tamam kardeşim. Allah Maek!” dedi M. Süleyman ve ayrıldı.

Ebubekir, dostunu gözden kaybolana kadar bekledi sonra harekete geçti. Saatler sonra akşama doğru kendisi dâhil on kişilik ekiple çıkageldi M. Süleyman'ın yanına. Hepsinin ortak dostlarının yakında Türkiye'ye döneceğini, dolayısıyla onunla son bir maç oynayarak vedalaşmayı teklif etmiş ve kabul ettirmişti onlara.

Vardıklarında M. Süleyman bir zeytin ağacının altında dalgın dalgın oturuyordu. Annesini, babasını, Esti'yi, anneannesini ve geçici ateşkes ilan edilen savaşı düşünüyordu. “İsa Mesih geldiğine göre ateşkes belki kalıcı olur ve savaş barışa dönüşür” diye içinden geçirmekle beraber sevdikleri ile ilgili aklındaki sorulara cevap veremiyordu. “Acaba babam annesinin vefat ettiğini öğrendi mi? Annem, babam ve anneannem benim yaşadığımı biliyorlar mı? Ya Esti? Cezaevinde acaba başına bir şey geldi mi? İletişim kuramadığımıza göre belki o bile benim öldüğümü düşünüyordur. Ya Türkiye'deki arkadaşlarım? Acaba onlar ne yapıyor, ne düşünüyorlar?” soruları uzletten çıktığından beri kafasında dönüp duruyor, fakat hepsi boşlukta kalıyordu. Çünkü hâlâ dünya ile iletişimi yoktu ve kurmaya cesaret edemiyordu. Bu sorular şüphesiz onun göğsünü daraltıyordu ve İsa Mesih ile karşılaşmasaydı kim bilir belki içine düştüğü o karanlık kuyudan çıkamazdı. Ama artık ümitsiz olmaya ve bitkinlik hissetmeye mahal yoktu ve hakkı da bulunmuyordu. Zira İsa Mesih'in ilk havarisi olmuştu ve gereğini yapmalıydı. İşte Ebubekir, genç ve dinamik ekibiyle yanı başında duruyor ve vazifesini ona hatırlatıyordu. Dalgınlığından hemen sıyrıldı, ayağa fırladı. Gelen arkadaşlarıyla tek tek selamlaştı ve kucaklaştı. Hâl hatır ve tekrar taziyeden sonra Ebubekir söz aldı ve herkese hitap etti:

“Arkadaşlar, şimdi bir maç düzenleyeceğiz ve akabinde M. Süleyman bize bir yemek ısmarlayacak...”

“Anlaştık!” dedi hepsi birden.

Ebubekir, dokuz kişiye ulaşabildiğinden sahada kendisi ve M. Süleyman dahil on bir kişi vardı. Buna göre takımlar belirlendi ve Ebubekir hakem seçildi. Çocukluk yıllarındakine denk bir keyif ve neşe ile oynadılar. Karanlık çökmesiyle maç da bitti. Herkes bir yandan terini siliyor, bir yandan da M. Süleyman'ın onlara nerede yemek ısmarlayacağını merak ediyordu. O da gereğini yaptı:

“Dostlarım! Beni takip edin. Size çok lezzetli bir sofraya sunacağım!” diye seslendi ve yürümeye başladı. Ebubekir iki kişinin koluna girdi ve hepsine birden “Haydi arkadaşlar. Bu yorgunluğun üzerine güzel bir ziyafeti hak ettik,” diye seslendi ve M. Süleyman'ın ardına düştü. Diğerleri de ikişer üçer gruplarla takip etmeye başladılar. M. Süleyman'ın gece vakti yabanda nerede ve nasıl yemek sunabileceği konusu yol boyunca aralarındaki fısıltı oldu.

Durumu çok garipsemekle beraber “Bir bildiği vardır” kanaati hepsinde mevcuttu. Çünkü köye geldiği çocukluk yıllarından itibaren hepsinin güvenini tek tek elde etmişti. Hiçbir yalanına şahit olmamışlardı. Hiçbir yardım taleplerini geri çevirmemişti. Hiçbir sırlarını ifşa etmemişti. Hiçbir dedikodusunu duymamışlardı. Küsen herkesi ne yapıp edip barıştıran ortak dosttu o.

“El Emin” gördükleri dostları M. Süleyman, onları elbette yabanda zayı etmeyecekti. Elbette doğru yola iletecekti ve bunun için önlerine düşmüş ve heyecanlı bir şekilde yol alıyordu. Yaklaşık kırk beş dakika sonra Mesih ile anlaştıkları yere vardılar. Bir de ne görsünler? Mesih çoktan büyük bir mangal yakmış ve tavukları ızgaraya atmıştı. Bir de ortamı aydınlatın diye ayrıyeten ateş de yakmıştı. Gördükleri manzaradan hayli memnun kalan ve kurt gibi acıkmış delikanlıların iştahları havaya dağılan et kokusundan dizginlenemez hâle geldi.

Bunun farkında olan İsa Mesih, M. Süleyman ve Ebubekir’in de yardımı ile pişirdiği tavukları tabaklara servis etti ve misafirlere dağıttı. Dağıtırken de kemikleri yan taraftaki ağaç altındaki kovaya atmalarını tembih etti. Ardından ekmekler, üzüm suyu, humus, mütebbel derken etler de hazır hâle geldi ve onlar da servis edildi. Ateş etrafında serilen hasırların üzerinde bir halka şeklinde dizilerek bağdaş kuran ve yemek derdine düşen delikanlılar bu ziyafeti hazırlayanın kim olduğunu dahi sormayı akıllarına getirmediler. Ya da getirdiyseler de o anda sormak istemediler. Şakalaşmalar, samimi muhabbetler eşliğinde yemekler keyifle yendi. Yemeğin bittiğini gözlemleyen M. Süleyman ayağa kalktı ve herkese hitaben konuştu:

“Dostlarım, davetime katıldığınız için çok teşekkür ederim. Bu güzel ve lezzetli sofrayı bize hazırlayan dostumu eminim ki hepiniz merak ediyorsunuzdur.”

“Evet!” dedi hepsi birden.

“Bu aziz dostumun adı İsa. Onun hakkında ben bilgi vermektense sözü ona bırakmak istiyorum. O kendini size tanıtsın,” dedi ve yerine oturdu.

İsa Mesih ayağa kalktı, gidip tavuk kemiklerinin içine atıldığı kovayı getirdi ve önüne koydu. Sonra onlara seslendi:

“Dostlarım! Benim adım İsa. Şimdi hepiniz hangi İsa; hangi köyden ve kimlerden olduğumu soracaksınız.”

“Elbette!” dedi herkes.

“Ben buralıyım ancak benim kimim kimsem yok. Babam olmadı benim. Annemse Meryem. O da Allah’ın rahmetine kavuşalı neredeyse iki bin yıl oldu. Benim de MS 33 yılında öldüğümü sanıyorlar ancak benim ölmediğimi siz Müslüman kardeşlerim biliyorsunuzdur.”

Sözün burasında halkanın ortasında oturan ve delikanlılar arasında en etkin olan Ömer ayağa kalktı ve “Muhammed Süleyman, bu ne diyor? Sanırım siz bize sadece yemek yedirmekle iktifa etmeyeceksiniz, aynı zamanda bize veda tiyatrosu da hazırlamışsınız. Ancak buna hiç gerek yoktu kardeşim. Hele ki Hz. Mesih efendimiz üzerinden eğlence tertip etmek ve hele savaşın içinde... Buna hiç lüzum yoktu. Biz seni karşılıksız seviyoruz ve yemek olmasaydı da biz ayağına gelir, seni memleketine yollardık. Dediğim gibi İsa Mesih üzerinden şaka hiç hoş olmadı,” dedi sitemini ve kutsallar üzerinden eğlence tertip etmenin karşısında kızgınlığını belli eden gür sesiyle. Sonra dostlarına döndü ve “Öyle değil mi kardeşlerim?” diye sordu. Hepsi aynı kararlılıkla “Bala Ya Omar!”; “Elbette öyle Ey Ömer!” diye teyit etti.

M. Süleyman ayağa kalktı ve müdahale etmek istedi ancak Mesih onu elinden tuttu ve engelledi. Ömer sözü tekrar aldı ve bu sefer İsa'ya döndü ve ona hitaben:

“Sen de kardeşim İsa, emek etmişsin, bize çok lezzetli yemekler hazırlamışsın, Allah razı olsun. Çok teşekkür ederiz ancak Efendimiz Meryem oğlu İsa'yı bu şekilde eğlence malzemesi yapmak doğru değildir. İnsanı küfre kadar götürür. Onun için biz burada buluşmamızı sonlandıralım ve kardeşim M. Süleyman ile vedalaşıp dostça ayrılalım,” dedi.

Ömer'in sözlerini büyük bir sabır ve vakarla dinleyen İsa Mesih, Ömer'in şahsında hepsine hitaben:

“Kardeşlerim! Meryem oğlu İsa ile ilgili alaycı ve gerçek olmayan ifadeler kullanılmayacağını en az sizin kadar ben de biliyorum. Bu hassasiyetiniz beni ziyadesiyle memnun etmiştir. Ancak ben haşa gerçek olmayan bir şey söylemiyor ve iftira etmiyorum,” dedikten sonra Ömer'e sordu: “Kardeşim Ömer! İsa Mesih'in en büyük mucizesi nedir?”

“Mesihliktir, yani ölümlerin üzerinde elini gezdirerek yani mesh ederek diriltmektir. Fakat bunun konuştuğumuzla ne alakası var?”

“Peki Ömer, şimdi izleyin,” dedi ve başındaki poşuyu çıkardı, dizleri üzerine yere çöktü, kovayı kendine çekti ve elindeki poşusunu kovanın üstüne serdi. Sonra ellerini kovanın üzerinde gezdirmeye başladı. Gezdirirken de Kur'an'dan farklı ayetleri okumaya başladı:

“Dirilten ve öldüren de odur. Bir şeye karar verdi mi sadece ona ‘Ol!’ der, o da oluverir.”

İsa Mesih, elleriyle poşuyu mesh ederken herkesin duyacağı şekilde bu ayeti defalarca tekrarlardı durdu. Büyük bir merak ve heyecanla ne olacağını izleyen delikanlıların aklını başından alacak bir şey gerçekleşmeye başladı.

Ortada gür bir şekilde yanan ateş aniden söndü ve dumanları tamamen kesildi. Aynı anda İsa Mesih'in ellerinden çıkan bir ışık poşuyu delerek kovaya sızdı. Kovaya sızan ışık saniyeler içinde bütün bir kovayı nur topuna çevirdi. İçi dışı nura dönüşen kova yine saniyeler içinde yerden on santimetre yükseldi ve bir küre gibi dönmeye koyuldu. Fakat İsa Mesih'in avuçlarının ayalarından yayılan ve artık bir halatı andıran ışık, nur topuna dönüşen kovaya hâlâ bağlıydı. Kova döndükçe bir küre hâlini aldı ve saniyeler sonra izleyenlerin akıllarını daha fazla zorlayan bir şey meydana geldi. Nur topunun içinden ansızın beyaz renkli bir horoz kanat çırpı ve fırladı. Yere düşen horoz öterek hızlı bir şekilde aralarından bir menfez buldu ve kaçtı. Az sonra diğer horoz, peşinden diğer horoz, derken tam tamına farklı renkte on iki horoz ışık küresinin içinden fırladı ve sağa sola kaçıştı. Daha sonra İsa Mesih, ışık küresini yere oturttu ve ellerini çekti. Ellerin çekilmesiyle ışık halatı kesildi ve eş zamanlı olarak kova eski hâline döndü. Poşusunu eline alan Mesih, ayağa kalktı ve dehşet içinde kalan delikanlılara meramını ve mesajını iletmeye başladı:

“Kardeşlerim! Kur'an'da da ifade edildiği üzere ‘Selam olsun bana! Doğduğum gün, öleceğim gün ve tekrar diri olarak gönderileceğim gün selam olsun bana!’

Kardeşlerim ben tekrar gönderildim. Savaşı bitirip ‘Küresel Barış ve Adalet’i tesis etmeye geldim. Geçmişteki kardeşlerime sorduğum gibi şimdi de size soruyorum: ‘Men Ensari ilellallah?’

Bana Allah için kim yardım edecek?

Bana Allah için kim yardım edecek?

Bana Allah için kim yardım edecek?”

Herkesin nutku tutulmuştu. Kimsenin bir söz söylemeye mecali kalmamıştı. Bunun farkında olan M. Süleyman ayağa kalktı ve İsa Mesih’in elini tutarak havaya kaldırdı ve cevap verdi:

“İlk havarilerin sana dediği gibi diyorum ki: Allah için sana yardımcı benim! Ben Allah’a inanıyorum ve sen Müslüman olduğuma şahit ol!”

Ardından Ebubekir ayağa kalktı ve İsa Mesih’in sol elini tuttu, havaya kaldırdı ve M. Süleyman’ın haykırdığı sözleri o da haykırdı. İsa Mesih davetini tekrar etti:

“Allah için bana kim yardımcı olacak?!” haykırışı gecenin o vaktinde etraflarındaki dağların, vadilerin ve bütün tabiatın bağrında yankı buldu. Tabiat, içindeki bütün unsurları ile dile geldi ve sadece onların duyabileceği şekilde ses verdi:

“Biz de Allah için sana yardımcıyız!”

Dile gelen ve Hakk’a şehadet eden tabiatın karşısında artık kimse arkasını dönüp gerisin geriye dönemezdi. Kur’an’da geleceği işaret edilen, sahih hadislerle teyit edilen İsa Mesih işte kanlı canlı karşılarındaydı ve en büyük mucizesini göstermişti.

Ya Havariler gibi iman edip ittiba edeceklerdi ya da İsrail oğullarının çoğu gibi inkâr edip gerisin geriye gideceklerdi. Dokuz arkadaş nefesini tutmuş diğerinden bir işaret, bir kıvılcım beklerken, isminin taşıdığı mananın hakkını mizacıyla veren Ömer ayağa kalktı ve haykırdı:

“Allah için biz senin yardımcılarınız! Biz Allah’a inanıyoruz ve sen Müslüman olduğumuza şahit ol!” Ömer’in bu haykırışını duyan diğer delikanlılar, zincirleri çözülmüş tutsak gibi ayağa kalktılar ve onlar da teslimiyetlerini aynı beyan ile haykırdılar.

İsa Mesih nur saçan gülümsemesi ile herkesin oturmasını istedi ve kendisi ayakta kaldı. Yeryüzü, içinde ve üstünde barındırdığı bütün mahlûkatı ve mevcudatı ile âdeta kulak kesilmiş ya da kim bilir belki de öyleydi, onu dinliyordu:

“Kardeşlerim, bir kişi eksikle siz benim artık Ahir Zaman Havarilerimsiniz! Siz de benim Müslüman olduğuma şahit olun! Bildiğiniz üzere bugün dünyada her beş saniyede bir bebek açlıktan ölmektedir. Nüfusun dörtte biri açlık çekmekte... Savaşları söylemiyorum bile. Zira ara verilmiş olsa da şu anda bütün bir insanlığın sonunu getirecek bir harp cereyan etmekte.

Ne için? M. Süleyman kardeşimizin babasının keşfettiği formülü almak ve onunla ölümsüzlüğü elde etmek için... Allah'ın Yaratan ve can alan sıfatlarına şirk koşturmak, Allah'ın hükmünü yok saymak için... Fakat Allah'ın izni ile başaramayacaklar. Onlar yeryüzünde fitne fesat çıkarıp kan dökerken biz ıslah ve inşa etmeye koyulacağız. Onun için sizden istediğim şudur; ben burada her birinize el hattımla yazılmış bir mektup vereceğim, aslında emanet edeceğim. Emaneti alan havarim onu kendisine belirttiğim devlet başkanına iletcek. Buna hazır mısınız?”

“Hazırız efendim!” diye teyit etti hepsi birden.

“M. Süleyman, benim çantamdan lütfen mektupları çıkar ve dağıt o zaman.”

Denileni hemen yapmaya koyulan M. Süleyman zarfları çantadan çıkardı ve gördükleri karşısında biraz duraksadı. Zira zarfların her birinin üzerinde oraya gelen bir delikanlının ismi yazıyordu. İçinden “İyi de bu nasıl mümkün olabilir?” diye geçirdi ve hemen akabinde hata işlediğini anladı. “Esağfurullah ya Rabbi, sen istedikten sonra elbette mümkün,” diye kendince hatasını düzeltti ve her bir havariye mektubunu bir zarf içinde teslim etti; sonunda elinde kalan iki zarfla yerine geçti. İsa Mesih, M. Süleyman’a ricada bulundu:

“M. Süleyman, şimdi kendi mektubunu açıp okur musun lütfen?”

M. Süleyman ayağa kalktı ve kendine emanet edilen mektubu okumaya başladı:

“Meryem Oğlu İsa Mesih’ten Amerika Birleşik Devletleri Başkanı’na!”

“Sayın Başkan! Bu mektubumu birinci havarim olan Süleyman’ın torunu Abdullah oğlu Muhammed Süleyman ile göndermekteyim. Bu mektubu aldığında havarime saygı gösteresin ve sözlerime ittiba edesin! İttiba eder ve dediklerimi yerine getirirsen ahirette senin şahidin olacağım! Eğer yüz çevirip inkâr edersen seni ebedî ceza ve azapla uyarırım!

Sayın Başkan! Ben, sadece kendi milletinin başında adil ve merhametli olmak çok değerlidir, demiyorum. Ben diyorum ki; bir ailenin başında bile adil ve merhametli olmak değerlidir. Ben, kendi ülkende yolsuzluk, hırsızlık ve sömürü yapmak kötüdür, demiyorum. Ben, dünyadaki hırsızlıkla, yolsuzlukla, sömürüyle, zulümle mücadele etmeyenler bu ilahi sınırları çiğneyenlerle ortaktır, diyorum.

Sayın Başkan! Ben, kendi milletinin ve ülkesinin refahı, saadeti ve kalkınması için çalışmak büyük bir onur ve şereftir, demiyorum. Ben, açlıktan ölen bebeklerin ve insanların ölümlerinde her bir ferdin payı vardır, diyorum.

Sayın Başkan! Ben, haksız yere kan dökenin cezası ebedî cehennemliktir, demiyorum. Ben, yere düşen taneyi değil de baştakini yiyen karıncadan, hasta düşen hayvanı değil de sağlam olanı avlayan yırtıcıdan dahi hesap sorulacak, diyorum.

Sayın Başkan! Ben, ölümsüzlüğü arzulamak ve onu elde etmeye çalışmak çok kötüdür, akılsızlıktır, demiyorum. Ben, ebediyetin farkında olmamak ve ona

erişmek için her şeyini feda etmemekten daha kötü bir tercih ve daha büyük bir akılsızlık yoktur, bu ise sonsuz ademiyete mahkûm olmanın ta kendisidir, diyorum.

Sayın Başkan! Geçici olduğu kesin olan dünya saadetini, refahını, özgürlüğünü elde etmek için insan öldürmek, her tarafı kana bulamak ve hatta bütün bir insanlığı ortadan kaldırmaya azmetmek sizi ebedî bir tutsaklığa, ebedî bir azaba, ebedî bir mahrumiyete mahkûm edecektir! Eğer düşünen bir aklınız, anlayan bir yüreğiniz, sezebilen bir vicdanınız, görebilen gözleriniz ve işitebilen kulaklarınız varsa bunun sonsuz ölçekte bir çelişki olduğunu kavrar, sözlerimin doğruluğunu kabul eder ve ebedî hayata kavuşmak için doğru yolu seçersiniz!

Sayın Başkan! Doğru yol şudur: Mektubu alır almaz medyanın önüne çıkın ve tekrar savaş başlatmayacağınızı tüm dünyaya ilan edin! Sonra bütün bir insanlıktan çaldığınız ve gasp ettiğiniz malı, mülkü ve serveti kayıtsız ve şartsız bütün insanlara eşit şekilde derhâl bölüşmeyi teklif edin ve buna şahsen sahip olduklarınızdan başlayın!

Sayın Başkan! Eğer sözlerimi dinler ve yerine getirirseniz size hem bu dünyada hem ahrette barış, esenlik, huzur, refah ve yaratıcının affını ve rızasını vadediyorum. Yok, eğer isyan ederseniz sizi bu dünyada ve öte hayatta acı, azap ve Yaratıcı'nın gazabıyla uyarıyorum.”

Gecenin sonunda İsa Mesih, havarilerini tek tek bağrına basıp vazifelerine yolcu ederken bir çift hain gözün onları izlediğini ve hemen gidip İsrail'deki sahiplerine ileteceğini bilmiyordu. Zira ona ölüleri diriltme ve mektupların üzerine sahiplerinin ismini yazma mucizesini veren Allah, kim bilir hangi hikmete binaen hemen yanı başındaki o hainden onu haberdar etmemişti.

Tıpkı Hz. Yakup ile Yusuf kıssasındaki gibi... Hani Hz. Yusuf Mısır'a kral olduktan sonra onu kuyuya atan kardeşleri tahıl dilenmek üzere kraliyet makamına gelince o da kendini onlara tanıtmış, sonra gömleğini babasına götürmek üzere onlara vermiş ve onlar yola çıkar çıkmaz Hz. Yakup yanındakilere “Ben Yusuf’un kokusunu hissediyorum,” deyince yanındakiler de “Ya Yakup! Sen böyle devam edersen gözlerini kaybettiğin gibi aklını da yitireceksin,” demişlerdi de o da onlara “Ben Allah’tan sizin bilmediklerinizi öğreniyorum,” diye cevaplamıştı ya...

Ve çocukları yanına ulaşıp Yusuf’un gömleğini ona sunduklarında ahali ona bilindik soruyu sormuştu: “Ya Yakup sen çok ama çok uzaklarda bir gömleğin üzerindeki Yusuf’un kokusunu aldın da o Yusuf yanı başında bir kuyuya atıldığında onu neden bilemedin?” Yakup da işte o meşhur cevabını vermişti: “Biz Peygamber de olsak sadece Allah’ın bildirdiğini bilebiliriz. O bildirmez ise burnumuzun önünü dahi göremeyiz.”

Yaratıcı kudret, kendi hikmetiyle sonuçlandığı bunun gibi birçok olayı anlattıktan sonra “O, hakkında karar verdiği bir meseleyi olup bitirmek için öyle yapmıştır,” der. İsa Mesih’e ölüleri diriltiren sonsuz güç sahibi, salih kullarının çok yakınlarındaki bir ağacın

arkasında saklanarak onları siyasal Yahudilere karşı ifşa etmek üzere izleyen bir haini, acaba hangi süreci olup bitirmek üzere ona, onlara bildirmemişti?

İsa Mesih son olarak M. Süleyman'ı vazifesine uğurlarken simasındaki hüznü seziyordu. Onu bağrına bastı ve “La Tahzen! Esti'nin zarfını sana geldiğinde verirsın,” diye müjdeledi.

BİRİNCİ CİLDİN SONU

HALİT ŞİRKAN HATAY

İKİNCİ CİLT TEN BİR KESİT

M. Süleyman ve Esti, uzun bir ayrılık ve mücadeleden sonra İstanbul’da bir yaz akşamında birbirlerine kavuştular. Kız kulesinin karşısındaki bankta yan yana oturuyorlardı. M. Süleyman, yanından hiç ayırmadığı çantasından iki zarf çıkardı ve Esti’ye uzattı. Biri İsa Mesih’in mesajı, diğeri ise kendisinin Esti’ye yazdığı ve onunla gönlünü yapmak istediğı mektuptu. Esti önce M. Süleyman’ın mektubunu açtı ve okumaya başladı:

DENİZ, SU VE AŞK

Aşk! suya sordum, dedi ki “Beni seyret”

Anlamak istiyorsan akışımı izle ve sabret.

Düştüm ardına, beni sürüklemeye başladı.

Çok geçmeden sihirli bir coşkuya kapıldı.

Bazen yatağına sığmadı, taşkınlık yaptı

Bazen de kütüğe, taş, kayaya çarptı.

Ne taşkınlık heyecanını dindirdi

Ne kütük ne kaya onu bezdirdi.

Kimi zaman dağlar karşısına dikildi

Kimi zamansa dipsiz bir kuyuya itildi

Sarp dağları göğsünde eritti, yol buldu.

Karanlık çukurları damlaları ile doldurdu.

Derken vadiler sardı dört bir yanını.

Çöller çıktı karşısına, kesmek istedi hızını.

Şarılıtı türkü misali yankılandı sadalarda.

Çiçekler açtı, kuşlar cıvıladı geçtiği topraklarda.

Etrafına hayat vere vere mecrasını buldu aktı.

Suyun yaşam serüveni meğer denize duyduğu aşktı.

Halit Şirhan Hatay

25 Mayıs 2022

“Sen benim denizimsin Muhammed Süleyman,” dedi Esti.

“Sen de bana hayat veren suyumsun Esti,” diye yanıtladı M. Süleyman ve onu sardı.